

ตอนที่ 1351 อาณาจักรทะเลที่ลึกลับ

ขณะที่หลี่ชียेमองดูเทพธิดาในลังหวนั้น หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือทั้งสองคนต่างรู้สึกหวั่นไหวภายในใจ หันไฉนนั้น ทั้งสองเหมือนตระหนกอะไรบางอย่างได้ในเวลาเดียวกัน

ในเวลาตัวเอง ลางสังหรณ์ได้บอกจ้าวเจี้ยนซือ และหลิวหยูเยียนว่า การเปลี่ยนใจของหลี่ชียเอในครั้งนี้จะเกี่ยวข้องกับเทพธิดา แต่ทว่า เมื่อคิดให้ละเอียดรอบคอบแล้ว จ้าวเจี้ยนซือ และหลิวหยูเยียนกลับรู้สึกว่ามันไม่ถูกต้อง

เนื่องจากคราวที่แล้ว ขณะที่ผู้อาวุโสลำดับที่สามมาเจรจาแลกเปลี่ยนนั้น หลี่ชียเอได้พบกับเทพธิดาอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งในเวลา นั้นหลี่ชียเอยังคงต้องการเคล็ดเจ็ดกระบวนท่าอยู่

แต่ มาตรการนี้ หลี่ชียเอกลับเปลี่ยนความคิดไม่ต้องการเคล็ดเจ็ดกระบวนท่า หันไปต้องการพบเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ ดูเหมือนว่าการแปรเปลี่ยนจะไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับเทพธิดาแต่อย่างใด

หากคิดให้ละเอียดรอบคอบ ถ้าจะบอกว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงเพราะเทพธิดา ด้วยเหตุและผลดูจะมีความขัดแย้งกันอยู่บ้าง

จ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเยียนไม่สามารถระบุได้ว่าปัญหาอยู่ที่ตรงไหน แต่ทว่า ลางสังหรณ์บอกพวกนางว่า การเปลี่ยนแปลงของหลี่ชียเอ ยังคงมีส่วนเกี่ยวข้องกับเทพธิดาอยู่ดีนั่นแหละ ส่วน

เหตุผลแท้จริงที่ทำให้หลีซียะตัดสินใจเปลี่ยนความตั้งใจ พวกนาง
ไม่อาจที่จะรู้ได้

หลีซียะมองดู อดที่จะทอดถอนภายในใจเบาๆ ไม่ได้ จะอย่างไร
เสียนี้คือเก้าแดนที่เขาเคยปกป้องมาก่อน อย่างไรเสียก็เป็นเช่นนี้!
"

ภายในใจของเขานั้น เขาไม่ได้สนใจต่อความคงอยู่หรือตาย
ของปีศาจทะเล ไม่สนใจความเป็นความตายของเผ่าพฤษกษา
กระทั่งแม้แต่เผ่าวิญญูณเทพเองเขาก็ไม่ออกไปสนใจ

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาไม่เคยสนใจต่อการประเมินของคน
อื่นที่มีต่อตัวเขา พันล้านปีที่ผ่านมา มีคนด่าว่าเขาคือจอมมารที่ฆ่า
คน มีคนด่าเขาว่าเป็นคนฆ่าสัตว์ ปีศาจร้าย และมีคนชมเขาว่าเป็น
พระเจ้าที่ช่วยโลก และมีคนยกย่องให้เขาเป็นผู้ปกป้องคุ้มครองเก้า
แดน

ไม่ว่าจะเป็นการก่นด่าก็ดี หรือจะเป็นชื่นชมก็ช่าง ตลอดเวลา
ที่ผ่านมาหลีซียะไม่เคยใส่ใจและไม่เคยให้ความสนใจตลอดมา

แต่ เนื่องเพราะคำพูดของเทพธิดาคำนั้น ได้สะกิดบางสิ่งที่อยู่
ในส่วนที่ลึกที่สุดภายในใจของเขา นี่เป็นการมาแดนวิญญูณ
สวรรค์ครั้งสุดท้ายของเขาแล้ว สมควรที่เขาจะทิ้งอะไรบางอย่าง
เอาไว้ในอนาคต

"โลกนี้มีสิ่งใดที่ไม่สามารถหลอกลวงได้ล่ะ? " หลังจากที่เหม่อ
ลอยอยู่ครู่ใหญ่ ในที่สุดหลีซียะได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า
"บางทีอาจมีแต่จิตที่ไม่ละอายต่อฟ้าดินกรรมัง"

“คุณชายพูดว่าอะไรนะ?” ขณะที่หลี่ซีย่กำลังทอดถอนใจ หลิวหยูเยียนได้เอ่ยถามขึ้นมาแผ่วเบา

หลี่ซีย่ ได้สติกลับมา ยิ้มชมชื่นทีหนึ่ง สายหน้าและกล่าวว่า “ไม่มีอะไร พวกเราเดินทางกันเถอะ”

หลี่ซีย่ได้ทำหน้าที่บังคับเรือกระดุกออกเดินทางอีกครั้ง มุ่งหน้าไปยังจุดหมายอย่างรวดเร็ว ระหว่างทางได้พบกับสิ่งดูร้ายของทะเลกระดุกจำนวนมากไม่น้อย มีบ้างที่สิ่งดูร้ายของทะเลกระดุกได้โจมตีต่อเรือกระดุกเหมือนกัน แต่ พวกของฉุนหยางจื่อสามารถจัดการกับสิ่งดูร้ายของทะเลกระดุกเหล่านี้ได้อย่างง่ายดาย จะอย่างไรเสีย บรรดาสิ่งดูร้ายของทะเลกระดุกเหล่านี้ยังไม่ได้แข็งแกร่งอะไรมากนัก

หลี่ซีย่บังคับเรือกระดุกเล่นไปนานมาก สุดท้าย เขาได้หยุดลงและยิ้มกล่าวกับพวกของหลิวหยูเยียน ว่า “พ่อหนุ่ม และแม่นางทั้งหลาย เตรียมตัวพร้อมแล้วยัง การต่อสู้ที่ดุเดือดกำลังจะมาถึงแล้วนะ”

เวลานี้ พวกของฉุนหยางจื่อมองไปข้างหน้า มองเห็นน้ำทะเลที่ขุ่นคลั้กสกปรกมากกว่าเดิมอีก กระทั่งถึงชั้นกลายเป็นสีดำ มองดูแล้วรู้สึกหวาดกลัวในใจ

พวกของฉุนหยางจื่อต่างก็เป็นยอดฝีมือแห่งยุค ขณะที่เรือจอดอยู่ตรงริมขอบบริเวณนี้ นั่น พวกฉุนหยางจื่อต่างรู้สึกได้ถึงพลังสายหนึ่งที่วิ่งเข้ามาปะทะใบหน้า เหมือนว่ามันคือพลังต้องห้ามอย่างนั้น

เมื่อรับรู้ถึงพลังสายนี้แล้ว ต่อให้เป็นยอดฝีมือแห่งยุคเช่นคุณหญิง ลือยังคงมีท่าทีที่หนักแน่นจริงจังขึ้นมา

ทะเลกระดูกได้ชื่อว่าเป็นแดนอาถรรพ์มาโดยตลอด ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพมาถึงก็ไม่แน่ว่าจะกลับออกไปได้อย่างปลอดภัย คุณหญิงลือรู้ว่าการมาถึงที่นี่ในวันนี้ ความแข็งแกร่งของทะเลกระดูกจะต้องอยู่เหนือจินตนาการของเขาเป็นอันมาก

“เอาล่ะ ออกเดินทางได้ การต่อสู้จะเริ่มต้นขึ้นแล้ว” หลี่ซีเยมองดูพวกของหลิวหยูเยียนที่มีท่าหนักแน่นจริงจังแล้วหัวเราะที่หนึ่งจากนั้นบังคับเรือกระดูกค่อยๆ แล่นเข้าไปยังอาณาจักรทะเลบริเวณนี้

หลังจากที่เรือกระดูกได้แล่นเข้าไปบริเวณอาณาจักรทะเลแห่งนี้แล้วเรือทั้งลำได้เกิดการโคจรตรงไปมา เหมือนว่ามันกำลังถูกพลังที่แข็งแกร่งทรงพลังมากทำการสยบอย่างนั้น ภายใต้พลังเช่นนี้ มันกำลังจะจมลงใต้น้ำ

“เสียดายที่เจอะเจอกับข้า” หลี่ซีเยยิ้มชนิดหนึ่ง ภายใต้การควบคุมของเขาพวงมัลย์ปล้นส่งประกายสว่างไสวขึ้นมา ตัวอักษรยันต์จำนวนนับไม่ถ้วนที่คล้ายตั้งเป็นพื้นเพื่องกลายเป็นเจิดจรัสยิ่ง ในเวลานี้ ตัวพวงมัลย์เหมือนหนึ่งกลายเป็นชิ้นส่วนที่มีความละเอียดและแม่นยำยิ่ง อักษรยันต์แต่ละตัวที่คล้ายตั้งพื้นเพื่องหมุนเคลื่อนไปอย่างรวดเร็ว

จากการหมุนเคลื่อนไปของอักษรยันต์เหล่านี้ เสมือนว่าได้ให้พลังที่แข็งแกร่งแก่เรือกระดูก ทำให้มันสามารถรองรับการสยบที่ทรงพลังยิ่ง ยังคงลอยล่องอยู่บนผิวน้ำทะเลแห่งนี้ต่อไปได้

เรือกระตุกค่อยๆ แล่นเข้าไปในอาณาบริเวณของทะเลแห่งนี้ อย่างช้าๆ หลังจากที่เข้าไปในอาณาจักรทะเลแห่งนี้แล้ว พวกของ หลิวหยูเยียนต่างมองเห็นความแตกต่างของอาณาจักรทะเลแห่งนี้

บริเวณนอกอาณาจักรทะเลแห่งนี้ หรือสถานที่อื่นๆ ของทะเล กระตุกนั้น แม้ว่าบรรดาทะเลเหล่านั้นจะเต็มไปด้วยกระตุกที่กองสูงม ตั้งภูเขาอยู่ทุกหนทุกแห่ง แต่ทว่า โครงกระตุกที่ตั้งภูเขาส่วนใหญ่ จะเกิดจากโครงกระตุกไม่กี่โครง หรือบางทีเกิดจากโครงกระตุก จำนวนนับไม่ถ้วนที่กองสูงขึ้นมา ขณะที่โครงกระตุกที่ใหญ่โตมหึมานั้นมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้น

แต่ทว่า บริเวณทะเลที่อยู่ตรงหน้า โครงกระตุกหนึ่งโครงก็คือ ภูเขาหนึ่งลูก ภูเขาที่โผล่และลอยอยู่เหนือน้ำทะเลแต่ละลูกมีขนาด ใหญ่กระทั่งเหมือนเทือกเขาแห่งหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม ณ ที่ตรงนี้สามารถมองเห็นสิ่งที่ไม่สามารถเห็น ได้จากบริเวณทะเลที่อยู่ด้านนอก เป็นต้นว่า มีโครงกระตุกที่ว่าย อยู่ใต้น้ำทะเลอย่างสบายอารมณ์ มีโครงกระตุกที่โอบยบินอยู่บน ท้องฟ้า

บริเวณด้านนอกก็มีสิ่งดุร้ายของทะเลกระตุกที่โอบยบินอยู่บน ท้องฟ้าและว่ายน้ำอยู่ในทะเลเช่นกัน แต่ โครงกระตุกที่อยู่บริเวณ ทะเลแห่งนี้กับสิ่งดุร้ายของทะเลกระตุกเหล่านั้นดูจะมีความแตกต่าง อยู่บ้าง

ส่วนจะแตกต่างกันอย่างไรนั้น พวกของหลิวหยูเยียนเองก็บอก ไม่ถูก บอกได้เพียงด้วยคำสั่งหรรณของสุดยอดฝีมือแห่งยุคบอก พวกเขาว่า บรรดาโครงกระตุกที่โอบยบินและว่ายน้ำอย่างสบาย

อารมณ์เหล่านี้มีความแตกต่างจากสิ่งดูร้ายของทะเลกระดูกที่อยู่
ด้านนอกเท่านั้น

บริเวณทะเลแห่งนี้ โครงกระดูกหนึ่งโครงก็คือภูเขาดูหนึ่งลูก
ทอดสายตามองออกไป มันคือภูเขาดูกระดูกแต่ละลูกที่ตั้งตระหง่าน
อยู่บนทะเลแห่งนี้

โครงกระดูกบ้างโครงเหมือนเป็นเสื่อขนาดยักษ์ที่หมอบอยู่ใน
ทะเล โดยโผล่ขึ้นมาจากทะเลครึ่งตัว เขี้ยวทั้งสองที่อยู่ตรง
ขากรรไกรนั้นยาวหลายร้อยจั้ง เหมือนเป็นดาบยาวสองเล่ม แม้
กาลเวลาจะผ่านไปเนิ่นนาน แต่ยังคงปรากฏประกายเยือกเย็น
อ่อนๆ ระเบิดระยับออกมา

โครงกระดูกบ้างเหมือนเป็นกระเรียนยักษ์ ยืนด้วยขาข้างเดียว
กระดูกขาส่วนหนึ่งจมอยู่ใต้ทะเล ด้วยกระดูกขาลักษณะเช่นนี้ที่
เป็นตัวพยุงให้โครงกระดูกส่วนของลำตัวสามารถยืนหยัดอยู่ได้
แลดูไปแล้วก็คล้ายตั้งเป็นเสาหินที่คอยค้ำยันเมืองกระดูกที่ใหญ่โต
ยิ่งเอาไว้อย่างนั้น

ที่ทำให้ต้องสะเทือนหัวนไหวมากไปกว่านั้นก็คือ มีโครงกระดูก
รูปร่างเป็นคน ดูไปแล้วโครงกระดูกนี้ขณะยังมีชีวิตอยู่ต้องเป็น
มนุษย์ร่างยักษ์คนหนึ่ง โครงกระดูกโครงนี้ยืนอยู่ในน้ำ เรียกได้ว่า
ศิโรตม์ยืนท่องฟ้า เท้าเหยียบทะเล

น้ำทะเลเพียงท่วมถึงแค่ร่องของเข่าเท่านั้นเอง ด้วยความใหญ่
ยักษ์ของโครงกระดูกที่มีรูปลักษณ์เป็นมนุษย์ ย่อมสามารถ
จินตนาการได้ว่า ขณะที่เขามีชีวิตอยู่จะใหญ่ยักษ์เพียงใด

ที่ทำให้ผู้คนต้องหวั่นไหวมากที่สุดก็คือ ด้านหน้าของโครงกระดูกที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารนี้มีกระป๋องเหล็กเล่มหนึ่งปักอยู่ โดยที่กระป๋องเหล็กเล่มนี้ปักตั้งตรงเสมอออกของโครงกระดูกโครงนี้

หรือก็คือ ขนาดความใหญ่โตของกระป๋องเล่มนี้ยาวนานนับหมื่นปี แค่ฟ้าดพื้นลงมาแบบไม่ตั้งใจก็สามารถผ่าดวงดาวดวงหนึ่งเป็นสองส่วนได้ หากอยู่ที่แดนวิญญานสวรรค์ หนึ่งกระป๋องที่ฟ้าดพื้นลงมา คงจะสามารถผ่าทะเลปีศาจมังกรออกเป็นสองส่วน!

ขณะเดียวกัน โครงกระดูกแต่ละโครงที่อยู่ตรงหน้าแตกต่างกัน จากโครงกระดูกที่อยู่ด้านนอกตรงที่ โครงกระดูกแต่ละโครงที่อยู่ตรงหน้าขณะนี้ แม้ว่าจะผ่านกาลเวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่ทราบ แต่ พวกมันยังคงขาววาวแวบดังหยก แม้ว่าด้านนอกจะมีโครงกระดูกที่กองสุมตั้งภูเขา แต่ทว่า โครงกระดูกจำนวนมากเหล่านั้น หากไม่ใช่ดำเ็นไม้ก็คื้อออกเป็นสีน้ำตาล

แต่ โครงกระดูกขนาดใหญ่ยักษ์แต่ละโครงที่อยู่ตรงหน้ายังคงขาววาวแวบดังหยก ท่ามกลางกาลเวลาที่ผ่านไปอย่างยาวนาน แม้ว่าจิตวิญญาณของโครงกระดูกได้หายไป แต่ โครงกระดูกที่ใหญ่โตมโหฬารเช่นนี้ยังคงมีจิตวิญญาณอ่อนๆ อยู่

ด้วยเหตุนี้เอง มันเพียงพอที่จะจินตนาการได้ว่า ยามที่พวกมันยังคงมีชีวิตอยู่นั้นมีความแข็งแกร่งเพียงใด ขนาดตายไปตั้งแต่ยุคสมัยที่เนิ่นนานมาแล้ว ยังคงสามารถรักษาจิตวิญญาณเอาไว้ได้!

พวกคุณหยางจื่อที่มองเห็น โครงกระดูกที่มีรูปลักษณ์เป็นมนุษย์ร่างยักษ์ซึ่งใหญ่โตมโหฬารเช่นนี้จากระยะห่างไกลแล้ว พวกเขา ยังคงรู้สึกหวั่นไหวเหมือนกัน

“บนโลกนี้มีมนุษย์ที่สูงใหญ่เช่นนี้อยู่จริงรึ?” ฉุนหยางลือกกล่าวด้วยท่าทีที่เหม่อลอย

ความจริงแล้ว ทั้งหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือก็มองเหม่อเช่นกัน แม้ว่าผู้บำเพ็ญตน สามารถอาศัยวิชาแปลงร่างได้ แต่คิดจากแปลงให้ได้ใหญ่โตขนาดนี้ พวกนางยังไม่เคยเห็นมาก่อน

แม้จะกล่าวว่า ในแดนวิญญานสวรรค์ก็มีเผ่าพันธุ์ที่มีร่างกายใหญ่โตมาก แต่ เผ่าพันธุ์ที่มีร่างกายใหญ่โตดังกล่าวเมื่อเปรียบเทียบกับโครงกระดูกมนุษย์ที่อยู่ตรงหน้าแล้ว มันก็เป็นเพียงมดปลวกฝูงหนึ่งเท่านั้น

สำหรับสงเขียนปีนั้น ชั่วชีวิตของเขาไม่เคยพบเห็นภาพที่น่าสะเทือนขวัญเช่นนี้มาก่อน เขาทรุดลงนั่งกับดาดฟ้าเรือจ้องมองด้วยความตะลึงโดยสิ้นเชิง

“นี่คือเผ่าพันธุ์อะไรกันแน่?” จ้าวเจี้ยนซือมองดูโครงกระดูกที่ใหญ่โตถึงขนาดนี้ ถึงกับกล่าวด้วยความเหม่อลอยออกมา

“เป็นเผ่าพันธุ์ที่ตึกดำบรรพ์โบราณมากๆ ได้สูญพันธุ์ไปตั้งแต่ยุคสมัยที่เนิ่นนานมากๆ ไปแล้ว” หลี่ชียემองดูโครงกระดูกที่ใหญ่โตโครงนี้จากระยะห่างไกลกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยออกมา

ณ อาณาจักรทะเลแห่งนี้ ไม่เพียงแต่มีโครงกระดูกขนาดยักษ์แต่ละโครงที่สร้างความหวุ่นไหวให้ผู้คนเท่านั้น ยังมีโครงกระดูกยักษ์ที่บิร่อนและว่ายน้ำเล่นอย่างสบายอารมณ์ที่สร้างความหวุ่นไหวได้เช่นกัน

“ซ่าา” เสียงน้ำที่ดังขึ้น เห็นด้านหน้าไกลๆ ปรากฏคลื่นยักษ์ที่พลุ่งพล่าน มีโครงกระดูกขนาดใหญ่โตมากกำลังว่ายอยู่ข้างหน้า มันโผล่ขึ้นผิวน้ำและจมลงใต้น้ำเป็นระยะๆ โครงกระดูกขนาดใหญ่โตนี้ดูไปแล้วคล้ายเป็นปลาวาฬยักษ์ตัวหนึ่ง

ทั้งหัวหุ้ยเยียน และจ้าวเจี้ยนซือต่างมองหน้ากันและกัน และรู้สึกหวั่นไหวเมื่อได้เห็น โครงกระดูกปลาวาฬที่ใหญ่มาก โหฬาร เช่นนี้

“นั่นคือบรรพบุรุษวาฬไซหรือไม?” จ้าวเจี้ยนซือมองดูโครงกระดูกปลาวาฬที่ใหญ่มาก โหฬารที่กำลังดำลงใต้ทะเลนั้น กล่าวด้วยความไม่มั่นใจ

“ที่ถูกต้องควรจะเรียกว่าวาฬวิหค ซึ่งได้สูญพันธุ์ไปตั้งแต่ยุคสมัยที่นานมากมาแล้ว” หลี่ซีเยี่ยมกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยว่า “บรรพบุรุษวาฬของไตรนิกายพิสุทธก็คือหนึ่งในสายพันธุ์ของวาฬวิหค เรียกได้ว่ามันเป็นสายพันธุ์วาฬวิหคที่โชคดียังคงเหลือรอดอยู่เพียงหนึ่งเดียวในโลกแล้ว”

ทั้งจ้าวเจี้ยนซือ และหัวหุ้ยเยียนถึงกับต้องสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ พวกนางรู้เพียงบรรพบุรุษวาฬของไตรนิกายพิสุทธของตนนั่นคือปลาวาฬที่มีขนาดใหญ่โตมาก โหฬารเท่านั้น แต่ทว่า ไม่เคยรู้ถึงประวัติความเป็นมาของบรรพบุรุษวาฬเลย ยิ่งไม่รู้ว่าบรรพบุรุษวาฬคือสายพันธุ์อะไร

“อ้าว.....” เสียงร้องของหงส์ดังขึ้น บนท้องฟ้าปรากฏเปลวเพลิงที่ลุกไหม้ไล่หลังตามกันมา เพียงชั่วพริบตาเดียว เห็นเป็นโครงกระดูกของนกที่มีขนาดใหญ่มากบินผ่านไป โดยที่โครง

กระดูกของนกยักษ์ดังกล่าวถูกห่อหุ้มด้วยเปลวไฟ โครงกระดูก
ทุกๆ ส่วนของนกยักษ์ล้วนแล้วแต่มีเปลวไฟที่แลบออกมา เหมือน
หนึ่งเปลวไฟทั้งหมดล้วนแล้วแต่แผ่กระจายออกมาจากตัวของมัน
ทั้งสิ้น

ขณะที่นกยักษ์ตัวนี้บินผ่านท้องฟ้า นั้นได้ลากเปลวเพลิงที่
ดุจดั่งเป็นหางที่ยาวนับพันลี้ โดยที่หางเพลิงนี้มีหลากหลายสีส่น แลดู
แล้วคล้ายกับเป็นหางของหงส์จริงๆ

“นั่นมันคือหงส์ใช่หรือไม่?” สงเขียนปีไม่อยากจะเชื่อสายตา
ของตนเอง เอามือขยี้ตาตัวเองและชี้ไปที่โครงกระดูกนกยักษ์ที่ได้
บินผ่านไปไกลนั้น

“ไม่ใช่หงส์” หลี่ชียემองดูโครงกระดูกนกยักษ์ที่บินไปไกล
กล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยว่า “แต่ว่า คงไม่ต่างจากหงส์สักเท่าไรแล้ว
ละ อย่างน้อยก็มีสายเลือดหงส์อยู่ในตัวเครื่องหนึ่ง”

“ที่นี่เป็นสถานที่อย่างไรกันแน่ เพราะอะไรเหล่าสรรพชีวิตที่มี
ความแข็งแกร่งล้วนแล้วแต่กลายเป็นโครงกระดูกอยู่ที่ตรงนี้!” ฉุนห
ยากลือพูดขึ้นมาอย่างคนเหม่อลอย

สถานที่แห่งนี้นับว่าเป็นที่ที่ทำให้จินตนาการไปไกลได้โดยแท้
ทะเลกระดูกคือสถานที่ที่เช่นใดกันแน่ละ สิ่งมีชีวิตที่มีขนาดใหญ่
ใหญ่โตมโหฬารเช่นนี้ยังคงกลายเป็นโครงกระดูก ณ ที่ตรงนี้ใน
ที่สุด!

ตอนที่ 1352 แม่ฝึกบลูกๆ หั่งเกล้า

หลี่ซีเย่ไม่ตอบคำถามของฉุนหยางลือ เขาเพียงนั่งเงิบและ บังคับเรือกระตุกเล่นต่อไปเรื่อยๆ

ในเวลานี้ พวกของหลิวหยูเยียนก็ตกอยู่ในความนิ่งเงิบ เนื่องมาจากภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าได้สร้างความหวั่นไหวให้กับ พวกเขาเหลือเกิน

จะเป็นวาฬวิหคก็ดี หรือมนุษย์ร่างยักษ์ก็ช่าง ด้วยความ ใหญ่โตของพวกมัน หากปรากฏอยู่บนโลกต้องเป็นประเภทที่ดำรง ไว้ซึ่งปราศจากผู้ต่อกรอย่างแน่นอน แต่ทว่า เมื่อมาอยู่ตรงนี้แล้ว กลับเป็นได้แค่โครงกระดูกเท่านั้น

"เตรียมตัวให้พร้อม!" ขณะที่อยู่ระหว่างนิ่งเงิบกันนั้นเอง ทันใดนั้น หลี่ซีเย่ได้ร้องเสียงดังออกมาอย่างกะทันหัน

"ซ่าา....." เสียงน้ำดังขึ้น น้ำทะเลที่กระเด็นสูงขึ้นไปบน ท้องฟ้า และเสี้ยววินาทีจากนี้เอง เรือกระตุกที่บังคับโดยหลี่ซีเย่พลันยกตัวขึ้นสูงกระโดดบินข้ามพื้นน้ำไปไกลนับหมื่นลิในทันใด

"ตูม....." เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ในเวลานี้เอง ปรากฏสิ่งที ใหญ่โตสิ่งหนึ่งพุ่งขึ้นมาจากใต้ทะเล เป็นโครงกระดูกที่ยาวและ ใหญ่มากโครงหนึ่ง

โครงกระดูกนี้มีลักษณะที่แปลกประหลาดมาก ไร้หัวปราศจาก หาง แลดูคล้ายกับท่อกระดูกเส้นหนึ่งอย่างนั้น แต่ทว่า มันก็ไม่ใช่

ท่อกระดุก เพราะว่าภายในท่อกระดุกกลับเต็มไปด้วยพื้นที่สลับไขว้กันไปมาที่มีความสลับซับซ้อนมาก ดูไปก็เหมือนดั่งเป็นใบมีดฟันเฟืองอย่างนั้น เมื่อใบมีดฟันเฟืองจำนวนมากไม่ถ่วงเหล่านี้อมีการหมุนขึ้นมา มันสามารถบิดตัดทุกอย่างให้แหลกละเอียดได้ในพริบตา

"ซ่าา....." เสียงน้ำดั่งขึ้นเป็นการใหญ่ เจ้าโครงกระดุกแปลกประหลาดเมื่อเห็นเรือกระดุกกระโดดบินไป มันก็กระโดดขึ้นเหนือหน้าและพุ่งตัวตามเรือกระดุกไปเช่นกัน

"มาได้เหมาะ" จุนหยางลือเผยรอยยิ้มออกมาเมื่อเห็นโครงกระดุกแปลกประหลาดนี้พุ่งเข้ามาหา ขาดคำ "ตูม" สนวนหมัดออกไปหนึ่งหมัด

ในเวลานี้ จุนหยางลือไม่ได้ซ่อนเร้นพลังของตนเองอีกต่อไป อานุภาพจักรพรรดิเทพตามขึ้นมา พลังลมปราณดั่งน้ำที่ทะเลักพวยพุ่งออกมาดุจดั่งเขื่อนแตก ขณะเดียวกันร่างกายของเขาพลันสว่างไสวขึ้นมาทันที ตัวของเขากลับกลายเป็นดั่งหล่อขึ้นมาจากทองคำอย่างนั้น

หนึ่งหมัดที่ซัดออกไปภายใต้สภาพกายเพชรของจุนหยางลือ คล้ายดั่งเป็นภูเขาทองคำที่ส่งประกายระยิบระยับลูกหนึ่งทีหุ้มเข้าหาโครงกระดุกแปลกประหลาดนี้อย่างรุนแรง

"ปัง....." โครงกระดุกแปลกประหลาดที่ยาวและขนาดเขื่องถูกจุนหยางลือซัดจนลอยกลับออกไป เสียง "ซ่าา" ของน้ำดั่งขึ้นและเกิดเป็นคลื่นยักษ์พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า!

แต่ทว่า เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียว โครงกระดูกขนาดใหญ่และยาว
โครงนี้ก็พุ่งขึ้นมาจากน้ำและไต่ตามเรือกระดูกมาอีกครั้งหนึ่ง

“ออกไปตีกันข้างนอก อย่าทำให้เรือของข้าเสียหาย” หลี่ซีเย
ยิ้มกล่าวออกมา ขาดคำ หมุนพวงมาลัยที่หนึ่ง “ฟ้าว” ด้านล่าง
ของเรือกระดูกปรากฏเรือกระดูกลำหนึ่งถูกปล่อยออกมาและลอย
อยู่บนทะเล

“ดี.....” ฉุนหยางจื่อกระดูกโดดลอยตัวลงไปอยู่ในเรือกระดูก
ลำนั้น เผชิญหน้ากับโครงกระดูกขนาดยักษ์นั้นโดยไม่หวาดหวั่น
แม้แต่น้อย

“ซ่าา ซ่าา ซ่าา.....”. จังหวะที่ฉุนหยางจื่อกำลังต่อสู้อยู่
กับโครงกระดูกแปลกประหลาดโครงนั้นอยู่ ทันใดนั้น ได้ยินเสียง
น้ำที่ดังขึ้น เพียงชั่วพริบตาเดียว ใต้ทะเลพลันปรากฏโครงกระดูก
แต่ละโครงที่โผล่ขึ้นมาจากใต้น้ำ โดยที่โครงกระดูกแต่ละโครง
เหล่านี้มีลักษณะเหมือนกับโครงกระดูกท่อที่แปลกประหลาดนั้น
อย่างกับแกะ

พวกของหลิวหยูเยียนทำการนับจำนวนพวกมัน ปรากฏโครง
กระดูกท่อที่แปลกประหลาดเหล่านี้มีทั้งหมดถึงเก้าเส้น

เมื่อท่อกระดูกที่ไร้หัวปราศจากหางเหล่านี้ตั้งตัวตรงอยู่บนน้ำ
ทะเล ไม่ว่าจะมองอย่างไรมันก็ทำให้ต้องรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา
โดยเฉพาะยามที่พื้นอันแหลมคมจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่ภายในท่อ
กระดูกพวกมันเคลื่อนที่ส่งเสียงดังซ่าซ่าซ่าคล้ายพื้นกระดูกขบ
เสียดสีกันนั้น ยิ่งสร้างความหวาดเสียวจนร่างกายต้องสั่นเทา

“นี่มันคือผีบ้าอะไรกันแน่!” ครั้นมองเหยเจ้ากระดุกท่อที่แปลกประหลาดเหล่านี้แล้ว ทำเอาสีหน้าของหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนชื้อแปรเปลี่ยนไปและร้องเสียงหลงออกมา

“แม่ผีกับลูกทั้งเก้า” หลิวชิวเย่ มองดูกระดุกท่อทั้งเก้านี้ และกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย ว่า “เป็นจำพวกผีที่มีมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์พวกมันตายมานานมากๆ แล้ว ยังคงทำชั่วอยู่ตรงนี้ได้อีก”

“แซ่จ้.....” เสียงกระปี่คำรามก้องเก้าชั้นฟ้า เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกระดุกท่อที่แปลกประหลาดทั้งเก้านี้ ฉุนหยางจื่อเองแม้จะดำรงอยู่ในฐานะผู้แก่กล้าก็ไม่ประมาทศัตรู กระปี่ทองแดงกู่ฉุนมันอยู่ในมือ รอคอยการเข้ามาด้วยความหนักแน่น

“วู.....” ในเวลานี้ กระดุกท่อที่แปลกประหลาดทั้งเก้านี้กลับส่งเสียงร้องที่ดังมากออกมา เสียงของพวกมันเป็นเสียงที่แหลมมาก ฟังแล้วต้องรู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่ง

พวกมันส่งเสียงร้องยังไม่ทันขาดคำ “จี้ด จี้ด จี้ด” ทันใดนั้น โครงกระดุกแปลกประหลาดทั้งเก้าได้อ้าปากกว้าง ปากเป็นกระดุกเชิงกรานที่คล้ายดังเฟืองแต่ละอันถูกปล่อยออกมา และพุ่งออกมาด้วยความเร็วที่สูงมาก

เสียงดัง “ตึง” กระดุกเชิงกรานทั้งหมดที่ถูกปล่อยออกมานั้นเพียงชั่วพริบตาเดียวกลับสลับไปมากลายเป็นก๊ว้นขนาดยักษ์และเข้าล็อกตัวฉุนหยางจื่อเอาไว้โดยพลัน โดยฟันเฟืองแหลมคมจำนวนมากไม่ถ่วงที่อยู่ภายในก๊ว้นได้บดตัดร่างของฉุนหยางจื่ออย่างบ้าคลั่ง หวังตัดร่างของฉุนหยางจื่อให้กลายเป็นเศษเนื้อมด

ขณะเดียวกัน ได้ยินเสียงดัง “ลีด” ขึ้นอีกครั้ง โครงกระดุก
แปลกประหลาดทั้งเก้าได้ปล่อยกระดุกงอกที่หึ่งแหลมและยาวเก้า
ชิ้นออกมาอย่างรวดเร็วตั้งสายฟ้า พลันทิมแทงเข้าไปยังหัวใจของ
ฉุนหยางลือทันที

รอบๆ ตัวมีควันขนาดยักษ์ที่บิดและเนียน ทั้งยังมีกระดุกงอก
ที่ลู่โจมเข้ามา ด้วยกระบวนท่าสังหารเช่นนี้ ทำให้ยอดฝีมือจำนวนมาก
ไม่สามารถรับมือได้ทันท่วงที

แต่ทว่า ฉุนหยางลือกลับมีความอิสระตามจิตที่ปรารถนา แม้
เผชิญหน้ากับกระบวนท่าสังหารที่อันตรายและรุนแรงเช่นนี้ เขา
หัวเราะเสียงยาว กล่าวว่า “มาได้เหมาะเจาะ!”

ท่ามกลางวินาทีแห่งความเป็นความตาย กายเพชรของฉุนห
ยางลือได้ปล่อยพลังออกมา ประกายดั่งเปลวเพลิงที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า
ภายใต้ร่างกายที่อยู่ในสถานะของกายเพชร ฉุนหยางลือไม่มอง
ควันและกระดุกงอกที่พุ่งเข้ามาหมายสังหารตนนั้นอยู่ในสายตา
แต่อาศัยกระบี่ทองแดงคู่ฉุนในมือกวาดขวางออกไป เป้าหมายอยู่ที่
ตัวของกระดุกท่อกที่แปลกประหลาดทั้งเก้า

“ตึง ตึง ตึง.....” จังหวะที่ควันได้รัดบนตัวของฉุนหยางลือ
นั้น พันเฟืองที่แหลมคมยิ่งเหมือนบดเข้าไปกับเหล็กกล้าที่มีความ
แข็งแกร่งมากที่สุดในโลกอย่างนั้น ปราบภูสะกิดไฟที่กระจาย
ออกมาทุกทิศทุกทาง แต่ไม่สามารถระคายผิวกายของฉุนหยางลือ
แม้แต่เนื้อ

ในขณะเดียวกัน กระดุกงอกทั้งเก้าชิ้นที่แหลมและยาวพลันทิมยัง
เข้าไปบริเวณหัวใจของฉุนหยางลือ ได้ยินเสียงดัง “แคว้งค์” สะกิด

ไฟกระจายออกมาเสมือนหนึ่งดวงดาวระเบิดกลางหาว แต่ทว่า กระจุกงอกทั้งเก้าทำได้แค่ทิ้งร่องรอยบางๆ บนตัวเท่านั้น ไม่อาจ แหว่งหลอกของฉุนหยางลือไปได้

"แคร้งค์....." เสียงกระบี่คำรามก้องเก้าชั้นฟ้า กระบี่ทองแดง กู้ฉันทันทีกวาดออกไป ภายใต้การขับเคลื่อนด้วยพลังลมปราณของ ฉุนหยางลือ กระบี่ทองแดงกู้ฉันทันทีระเบิดพลาสมาภาพของราชัน เซียนออกมา หนึ่งกระบี่ที่สามารถทอดข้ามนิรันดร์กาล ภายใต้ หนึ่งกระบี่ หยินหยางลมหาย มารเทพศิระหุลุดออกจากป่า

นาทีนี้ ไม่เพียงทำให้ผู้คนมองเห็นกำลังที่แก่กล้าปราศจากผู้ ต่อกรของฉุนหยางลือเท่านั้น ขณะเดียวกัน ยังได้เห็นความ ปราศจากผู้ต่อกรของกระบี่ทองแดงกู้ฉันทันทีด้วย หนึ่งกระบี่สาด สองประกายนิรันดร์ ขณะที่หนึ่งกระบี่พันฉับไปนั้น ได้ยินเสียงตก น้ำ "ซ่าา" ดังขึ้น ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น กระจุกที่แปลก ประหลาดทั้งเก้าถูกพันขาดสองท่อนไปพร้อมๆ กัน ท่อนที่ขาดได้ ทอยร่วงหล่นลงไปใต้น้ำ

กายเพชรผนวกกับพลังจักรพรรดิเทพของฉุนหยางลือ เรียก ได้ว่าสามารถเกรียงไกรไปทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ กลุ่มคนรุ่น ใหม่ในแดนวิญญานสวรรค์เกรงว่าคงยากจะมีใครเป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้ บางทีอาจมีเพียงเมิ่งเจิ้นเทียนเท่านั้นที่เป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้

"ซ่าา....." เสียงน้ำดังขึ้น คลื่นทะเลโหมสาดซัดทะเลเมฆา กระจุกที่ถูกลูกศรพันขาดสองท่อนกลับพุ่งทะยานขึ้นท้องฟ้าในเวลา นี้ จากนั้นได้ยินเสียง "คลิก คลิก คลิก" เหมือนเสียงเชื่อมต่อของ กระจุกดังขึ้น

ภายในระยะเวลาอันสั้น กระจกทอทั้งเก้าที่ถูกพันขาดได้เชื่อมต่อเข้าด้วยกันโดยสมบูรณ์ เวลานี้ กระจกทอก่อนหน้านี้ได้หายไป ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าคุณหยางจื่อกลับเป็นโครงกระดูกที่สมบูรณ์โครงหนึ่ง

โครงกระดูกนี้มีขนาดใหญ่โตมโหฬารมาก ส่วนที่อยู่เหนือสุดของโครงกระดูกเป็นส่วนของศีรษะที่ใหญ่โตมาก แต่ทว่า ศีรษะนี้ดูจะไม่เข้ากับตัวของโครงกระดูกที่เป็นส่วนของลำตัว ส่วนลำตัวโครงกระดูกดูเหมือนเป็นโครงกระดูกของผู้หญิงที่มีองค์เอวอวบอ้วนอ้วน

ด้วยโครงกระดูกที่มีองค์เอวอวบอ้วนอ้วนเช่นนี้กลับต้องรองรับกับศีรษะที่ใหญ่โตมโหฬาร ในขณะเดียวกัน รอบๆ โครงกระดูกที่มีเอวอวบอวบอ้วนอ้วนเช่นนี้กลับมีกระดูกงอกแต่ละอันที่ชี้ตั้งขึ้น กระดูกงอกต่างๆ อันปรากฏประกายหม่นๆ กระจิบแวบวับแลดูน่าสยดสยองยิ่งนัก

เวลานี้ โครงกระดูกที่แปลกประหลาดยิ่งเช่นนี้ ได้พวยพุ่งเป็นหมอกดำที่เป็นลูกๆ ไหล่หลังกันมา โดยเฉพาะจังหวะที่ขากรรไกรอ้าหุบขึ้นลงจะเห็นเป็นหมอกดำแต่ละลูกที่ไหล่ตามกันมา เหมือนดั่งคลื่นยักษ์ที่สูงเทียมฟ้าอย่างนั้น

“นี่มันคืออะไรกันอีกนะเนี่ย?” จ้าวเจี้ยนซือ รู้สึกตระหนกยิ่งนักเมื่อเห็นกระดูกที่ใหญ่ยักษ์เช่นนี้

“แม่ผี” หลี่ชียेमอดูโครงกระดูกนี้แล้วเพียงยิ้มๆ และกล่าวว่า “ของดีเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้นนะ พอที่จะให้เขาได้เล่นสั๊กพักใหญ่”

หลี่ชียเอ่เพียงหัวเราะชนิดหนึ่ง เรือกระตุกที่เขาบังคับอยู่ไม่ได้หยุดรอ แต่ยังคงเดินทางมุ่งไปข้างหน้าต่อไป

“ไม่รอเจ้าเกาะฉุนหยางรี?” สงเขี่ยนป้อดเป็นห่วงไม่ได้ เมื่อเห็นเรือกระตุกยังคงมุ่งหน้าเดินทางต่อไป

“วางใจเถอะ เขาไม่ตายอยู่แล้ว” หลี่ชียเอ่ที่กำลังบังคับขับเคลื่อนเรือกระตุกให้เดินทางต่อไปไม่ได้เหลียวหลังกลับไปดูกล่าวว่า “ผู้ที่สามารถสะพាយกระบี่โบราณคู่ฉุนออกมาหากตายง่ายตายละก็ นับว่าน่าผิดหวังยิ่งนัก”

ทันใดนั้นเอง โครงกระตุกขนาดใหญ่ของแม่ผีได้พ่นหมอกสีดำออกมาเป็นจำนวนมาก โดยที่หมอกดำที่พ่นออกมานั้นคล้ายตั้งเป็นหัวขนาดยักษ์แต่ละหัวที่พุ่งเข้าไปในฉุนหยางลือ

แต่ทว่า กายเพชรของฉุนหยางลืออยู่ระหว่างปล่อยพลังออกมา จึงไม่ได้ให้ความสนใจต่อการพุ่งชนเข้ามาของหัวขนาดยักษ์แต่ละหัวที่คล้ายหมอกดำนี้

“ตูม.....ตูม.....ตูม.....” หัวขนาดยักษ์แต่ละหัวที่พุ่งชนเข้ามาได้ระเบิดออก แรงระเบิดไม่ด้อยไปกว่าการระเบิดของดวงดาวแต่ละดวง หมอกดำที่ไม่สิ้นสุดพุ่งเข้าหาฉุนหยางลือ

หมอกดำนี้ไม่เพียงมีพลังระเบิดที่ทรงอำนาจยิ่ง มันยังมีพิษที่นำกล้ำยิ่งนัก สามารถทำให้สิ่งมีชีวิตที่แข็งแกร่งต้องกลับกลายเป็นธุลีได้ในทันที

ท่ามกลางการระเบิดของหมอกสีดำ ได้ยินเสียงดัง “จืด จืด จืด” มองเห็นกายเพชรที่เดิมมีประกายสีทองแวบวับเริ่มเปลี่ยนสี สี

ทองเริ่มหมองจนกลายเป็นสีเทา หมอกดำกำลังกัดกร่อนกายเพชร
ของฉุนหยางจื่ออยู่

แต่ทว่า ภายใต้พลังลมปราณที่ไหลเวียนของฉุนหยางจื่อ กาย
เพชรเริ่มมีการไหลเวียนขึ้นอีกครั้ง ส่วนของร่างกายที่ถูกกัดกร่อน
จนกลายเป็นสีเทาดำนั้นกลับหลุดลอกออกมาเป็นฝุ่นผงร่วงหล่น
ลงมา เหมือนหนึ่งเป็นการลอกเบาผองกระดูกจากตัวของฉุนหยางจื่อ
อย่างนั้น

หมอกสีดำของแม่ผีสามารถทำลายล้างระดับอ่องเทพ แต่ กาย
เพชรของฉุนหยางจื่อกลับสามารถยันกับการกัดกร่อนของหมอก
ดำ

ในขณะที่เดียวกัน ฉุนหยางจื่อก็ได้ลงมือแล้ว "ตั้ง" กระบี่
ทองแดงคู่ฉุนส่งเสียงคำรามออกมา ตั้งสายรุ้งที่
แหงทะเลสุรียา ตรงเข้าเด็ดหัวของแม่ผีนั้น

"ปัง....." ในเสี้ยววินาทีนี้เอง แม่ผีพลันประกบฝ่ามือเข้า
ด้วยกัน ยกมือขึ้นและกลายเป็นหัตถ์มูทราที่สยบลงมา

โดยที่หัตถ์มูทรานี้มีความรวดเร็วมาก ฉุนหยางจื่อให้สามารถ
ตั้งรับได้ทัน ร่างของเขาต้องลอยออกไปตามแรง!

ภายใต้หัตถ์มูทรานี้ บริเวณอกของฉุนหยางจื่อ ถึงกับถูกซัด
จนบุ่มลึกลงไป เหมือนดั่งหน้าอกถูกทำลายจนยุบลงไปอย่างนั้น

หนึ่งกระบี่ของฉุนหยางจื่อนับว่ามีความแข็งแกร่งทรงพลังยิ่ง
สามารถสังหารอ่องเทพได้อย่างง่ายดาย แต่ทว่า หนึ่งกระบี่นี้ของ
ฉุนหยางจื่อยังคงสู้แม่ผีไม่ได้ ทั้งยังถูกกระแทกจนหน้าอกยุบลงไป

โชคดีที่เป็นคุณหยางฉือ หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น ถึงจะอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพเช่นกัน เกรงว่าภายใต้การโหมตีเช่นนี้คงกลายเป็นหมอกเลือดไปแล้ว

ตอนที่ 1353 เทพวานรฝ่ามือยักษ์

"จืด....." หน้าอกที่บวมยุบลงไปของฉุนหยางจื่อ พลันคล้ายตั้งมนุษย์ทองคำทำการเสริมสร้างขึ้นมาใหม่ กลับคืนสู่สภาพปกติ มองไม่ออกว่าเคยมีบาดแผลหรืออย่างไร

แต่ทว่า จะว่าไปแล้วก็นับว่าแปลกประหลาดเป็นอันมาก โครงการกระดูกเช่นแม่ผีที่ดูน่ากลัวและชั่วร้ายเช่นนี้ กลับลงมือด้วยหัตถ์มฤตยูซึ่งเป็นของพุทธะ การปรากฏของหัตถ์มฤตยูด้วยมือของแม่ผีเรียกได้ว่าเข้ากันไม่ได้เลย

"ซ่า....." แม่ต้องเผชิญกับแม่ผีที่แข็งแกร่งยิ่งฉุนหยางจื่อ ก็ไม่หวาดหวั่นแม้แต่น้อย คำรามเสียงยาวออกมา กระบี่ทองแดงที่เงือขึ้น อาศัยท่วงท่าที่พาลและดุตันยิ่งฟาดฟันเข้าใส่แม่ผีเข้าปะทะซึ่งหน้า

ขณะที่ฉุนหยางจื่อสู้รบอย่างดุเดือดกับแม่ผี หลี่ชียเอ่ได้บังคับเรือกระดูกแล่นออกไปไกลแล้ว

"ซ่าา....." เสียงน้ำที่ดังขึ้น ในขณะที่หลี่ชียเอ่มุ่งไปข้างหน้า นั้น ใต้ทะเลปรากฏฝ่ามือกระดูกขนาดยักษ์ยื่นมาจากใต้ทะเล ฝ่ามือนี้มีขนาดใหญ่มากรจริง ๆ ทำได้เพียงอาศัยคำว่าหนึ่งฝ่ามือค้ำยันฟ้ามาเปรียบเปรย!

ด้วยฝ่ามือขนาดยักษ์ที่กางออกมา กระจุกนี้ว่ทั้งห้าประดุดั่ง เขาห้าธาตุนั้น ด้วยฝ่ามือกระจุกที่ใหญ่ยักษ์เช่นนี้ สามารถคว้าเอาดวงดาวที่อยู่บนฟ้าลงมาได้อย่างง่ายดาย

ครั้นมองเห็นฝ่ามือกระจุกขนาดยักษ์เช่นนี้แล้ว พวกหลิวหยูเยียนต่างเข้าใจว่าคงจะมีมนุษย์ร่างยักษ์ยึดตัวยืนขึ้นมาจากใต้ทะเลเป็นแน่แท้ แต่แล้ว ภาพต่อมากลับสร้างความงงนให้กับพวกเขาขึ้นม

"ซ้าา" เจ้าของฝ่ามือกระจุกยักษ์ได้ลอยโผล่ขึ้นเหนือน้ำแล้ว มันไม่ใช่มนุษย์ร่างยักษ์ที่ทุกคนได้จินตนาการเอาไว้ เป็นเพียงลิงโครงกระจุกตัวหนึ่งเท่านั้น ดูไปแล้วรูปร่างของมันไม่ได้แตกต่างอะไรจากลิงธรรมดาทั่วไป

ครั้นเห็นลิงโครงกระจุกที่มีลักษณะเช่นนี้ลากฝ่ามือยักษ์ค้ำฟ้าเช่นนี้แล้ว ไม่ว่าจะใครก็สุดจะจินตนาการภาพนี้ได้

ฝ่ามือกระจุกขนาดยักษ์ที่ใหญ่ขนาดสามารถค้ำยันฟ้าได้กลับเกิดอยู่กับลิงตัวหนึ่ง แล้วจะมีใครเล่าที่สามารถจินตนาการถึงภาพนี้ได้? "

"นี่คืออะไร?" พวกหลิวหยูเยียน มองดูโครงกระจุกลิงที่มีฝ่ามือกระจุกขนาดยักษ์เช่นนี้ด้วยท่าที่มึนงง และเอ่ยถามขึ้นด้วยท่าที่เหม่อลอย

"เทพวานรฝ่ามือยักษ์" หลิวชี่เย ยิ้มด้วยท่าที่เฉยเมย กล่าวว่ "เจี้ยนซือไปไปเล่นกับมันหนอย" ขาดคำ ภายในเรือกระจุกปรากฏเรือกระจุกอีกลำที่พุ่งออกมา

เมื่อหลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้ จ้าวเจี้ยนซือจึงไม่กล่าวมาความ พลันลงไปอยู่บนเรือกระดุกและมุ่งหน้าตรงไปยังลิ้งโครงกระดุก

"ตั้ง....." กระจี่ปี่ราชันออกจากฝัก จ้าวเจี้ยนซือไม่พูดอะไร ออกมาสักคำ กระจี่ปี่ราชันตั้งสายฟ้าพลันพันใส่ลิ้งโครงกระดุก ในทันที ด้วยอำนาจของราชันที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร หนึ่งกระจี่ปี่ที่ สะเทือนถึงสวรรค์ชั้นฟ้า!

"ปัง....." แต่ทว่า ฝ่ามือยักษ์ของลิ้งโครงกระดุกที่ตกลงมา นั้น รวดเร็วจนผู้คนต้องอ้าปากค้าง ดูเหมือนฝ่ามือยักษ์กับตัวของ มันไม่ได้มีผลอะไร หนึ่งฝ่ามือที่ตกลงมานั้นดูง่ายดายและรวดเร็วยิ่ง กว่าสายฟ้าฟาดเสียอีก

"ตูม" แม้ว่าหนึ่งกระจี่ปี่ของจ้าวเจี้ยนซือเปี่ยมด้วยอำนาจราชัน ที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร ภายใต้ฝ่ามือยักษ์แล้วนางเองก็ไม่สามารถ ต้านทานได้ ร่างของนางถูกกระแทกจนปลิวออกไป นับว่ายังโชคดี ที่นางลอยผ่านไปตกอยู่บนโครงกระดุกขนาดยักษ์อีกโครงหนึ่ง

"ตูม ตูม ตูม....." ฟาดินส่งเสียงดังตูมตาม การกลับมา ยัง เรือกระดุกอีกครั้งของจ้าวเจี้ยนซือ นั้น ดูเหมือนนางจะโกรธมาก พลันพลังลมปราณถูกปล่อยออกมาอย่างรุนแรง

หากจะเปรียบด้านทักษะยุทธ์ จ้าวเจี้ยนซือด้อยกว่าฉุนหยางจื่อ แต่ทว่า หากว่ากันด้วยเรื่องพลังลมปราณ ฉุนหยางจื่อกลับห่างชั้น กันมาก ภายใต้กายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ พลังลมปราณของจ้าวเจี้ยนซือ ประดุจดั่งน้ำในมหาสมุทรอย่างนั้น แทบจะดันจนทะเลกระดุกต้อง ระเบิด!

"ตุ้ม....." จังหวะที่จ้าวเจี้ยนซือได้ปลดปล่อยพลังลมปราณ ออกมานั้น ฝ่ามือยักษ์ของเทพวานรฝ่ามือยักษ์พลันตบเปรี้ยงเข้ามา หนึ่งฝ่ามือที่ตบเข้ามานั้น ทำเอาฟ้าถล่มดินทลาย ก่อเกิดคลื่นยักษ์สูงนับหมื่นจ้าวขึ้นมา

"ปัง....." เมื่อต้องเผชิญกับฝ่ามือยักษ์เช่นนี้ จ้าวเจี้ยนซืออาศัยการปะทะซึ่งหน้าตบโต้กลับไป ทั้งสองฝ่ายต่างยันเสมอไม่มีใครแพ้ใครชนะ ขณะที่จ้าวเจี้ยนซือไม่ยอมอ่อนข้อให้แม้แต่น้อย

ในเวลานี้ จ้าวเจี้ยนซือกลับแบกเอาขวานยักษ์มาเล่มหนึ่ง ความใหญ่โตของขวานเล่มนี้ไม่ได้ด้อยไปกว่าฝ่ามือยักษ์ของเทพวานรฝ่ามือยักษ์เลย

เป็นขวานยักษ์ที่แลดูเรียบง่ายโบราณ บนขวานได้แกะสลักลายแผนทีภูเขาแม่น้ำเอาไว้ เหมือนหนึ่งว่าการแกะสลักภาพของภูเขาแม่น้ำลงบนขวานเล่มนี้ สามารถนำมาซึ่งน้ำหนักรักษาไม่จำกัดเพิ่มให้กับขวานเล่มนี้เท่านั้น!

ขวานหมื่นปฐพีคืออาวุธของจ้าวเจี้ยนซือ กล่าวสำหรับจ้าวเจี้ยนซือแล้ว อาวุธที่ทรงพลังมากที่สุดไม่ใช่กระบี่ราชัน และก็ไม่ใช่สัจอาวุธราชันเซียน แต่เป็นขวานหมื่นปฐพีเล่มนี้ เนื่องจากขวานหมื่นปฐพีเล่มนี้เหมาะสมกับนางมากเหลือเกิน เสมือนหนึ่งสร้างขึ้นมาเพื่อนางโดยเฉพาะอย่างนั้น

ผู้หญิงที่สวยงามประทับใจ สูงสง่าและงดงามเป็นเลิศกลับแบกขวานยักษ์ที่ใหญ่กว่าภูเขาหมื่นลูกเสียอีก ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่า ภาพเช่นนี้คือภาพห้วงมังกุท้ายมังกรชัดๆ

"ตุ้ม....." ในเวลานี้เอง จ้าวเจี้ยนชือได้เหวี่ยงขวานหมื่นปฐพี
เข้าหาเทพวานรฝ่ามือยักษ์อีกครั้ง

ภายใต้พลังลมปราณที่รุนแรง ขวานหมื่นปฐพีก็ได้เพิ่ม
ความเร็วขึ้นอย่างบ้าคลั่ง และเพิ่มน้ำหนักตัวของมันอย่างบ้าระห่ำ
เพิ่มกำลังอย่างโหด! หนึ่งในขวานที่จามเข้าหาอย่างบ้าระห่ำเช่นนี้ ได้
ทิ้งร่องรอยเอาไว้บนท้องฟ้า เหมือนว่าหนึ่งในขวานนี้จะฝ่าฟ้าดินให้
เป็นสองซีก!

เมื่อมีพลังลมปราณที่มากมายมหาศาลไม่มีสิ้นสุดก็จะมีทุกสิ่ง
สิ่งนี้แหละคือความลึกลับล้าพิสดารของกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ ภายใต้
พลังลมปราณที่ไม่สิ้นสุดนี้ ไม่เพียงทำให้พลาณภาพของแต่ละ
กระบวนท่ากลายเป็นยิ่งใหญ่อีกทั้งยังสามารถเพิ่มความเร็ว
น้ำหนัก พลังได้อย่างบ้าระห่ำ!

แน่นอน ลำพังเฉพาะด้านคุณสมบัติกายแล้ว การเพิ่มขีด
ความเร็วของกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ไม่เท่ากายเซียนเหิน ด้านน้ำหนัก
ไม่เท่ากายเหวหะสยบอเวจี ด้านเพิ่มพลังก็ไม่เท่ากายขวานหลาย
ฟ้า! แต่ การด้านพลังลมปราณที่ผ่านการปลุกเสกมากกลับทำให้
ทุกๆ กระบวนท่ากลายเป็นปราศจากผู้ต่อกร !

เทพวานรฝ่ามือยักษ์ร้องเสียงแหลมออกมา ฝ่ามือยักษ์กลับ
กลายเป็นกำปั้นยักษ์ หนึ่งหมัดปิดกั้นหกภพภูมิ เข้ารับมือกับ
ขวานหมื่นปฐพีที่จามลงมา

"ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม....." ในเวลานี้ หมัดยักษ์และขวานยักษ์
ห้าห้ากันบนท้องฟ้าจนฟ้าถล่มดินทลาย เหมือนว่าทั่วทั้งทะเล
กระตุกเกิดสั่นไหวโคลงเคลงไปมา

สงเขียนปีถึงกับอ้าปากตาค้างเมื่อเห็นภาพเช่นนี้ เขาไม่อาจจินตนาการถึงภาพของสุดยอดสาวงามแห่งยุคที่สูงส่งและงดงามเป็นเลิศเช่นฉั่วเจี้ยนซือแบกขวานขนาดยักษ์เล่มหนึ่งนั้น

หลี่ซีเยเพียงแต่ยิ้มๆ สายหน้าไปมา บังคับให้เรือกระดุกเดินทางต่อไป

เรือกระดุกแล่นไปได้ไม่ไกลนัก ประกายตาของหลี่ซีเยเด่นกระตือกที่หนึ่ง เขายิ้มและกล่าวกับหลิวหยูเยียนว่า "ภารกิจในการเฝ้ารักษาเรืออยู่บนป่าของเจ้าแล้วละ อย่าทำลายเรือลำนี้ของข้านะ"

หลิวหยูเยียนหัวเราะและกล่าวว่า "คุณชายโปรดวางใจ เรื่องนี้มอบเป็นหน้าที่ของข้า" ขาดคำ นางกระโดดไปที่ดาดฟ้าเรือ ลงมือด้วยการเสกเอาเตาเซียนออกมา พลันที่เปิดออก ปรากฏเปลวไฟที่ดังตุ้มตาม เปลวไฟที่ไม่สิ้นสุดไหลทะลักล้นออกมาทันที

เสี้ยววินาทีนั่นเอง เปลวไฟดังคลื่นยักษ์ที่ไม่ขาดสายพลันเผาไหม้เรือกระดุกทั้งลำในทันที

ที่แท้ ใต้ทะเลปรากฏบางสิ่งที่เป็นเส้นๆ เหมือนเส้นกระดุกฝอยอย่างนั้นได้ลามไปทั่วทั้งลำของเรือกระดุกในฉับพลัน เหมือนหนึ่งต้องการให้เรือกระดุกทั้งลำเต็มไปด้วยเส้นกระดุกฝอยอย่างนั้น

ในขณะนี้ หลิวหยูเยียนควบคุมเปลวไฟที่ไม่สิ้นสุดนี้เผาผลาญเส้นกระดุกฝอยที่ขึ้นได้ทุกที่ของเรือกระดุก แม้ว่าเปลวเพลิงนี้จะมี ความรุนแรงยิ่งแต่จะเผาผลาญเฉพาะเส้นกระดุกฝอยโดยไม่ทำอันตรายให้กับเรือกระดุกแม้แต่น้อย

แต่ จะว่าไปแล้วก็แปลกประหลาดยิ่งนัก ภายใต้การเผาผลาญจากไฟที่ไม่สิ้นสุดนี้ บรรดาเส้นกระดูกฟอยส่งเสียงดังจืดจืดจืดออกมา แต่ ไม่เพียงพวกมันจะได้ถูกไฟเผาไหม้จนตาย พวกมันกลับดูจะทรงพลังมากยิ่งขึ้น เต็บ โตะและแพร์กระจายได้เร็วขึ้นกว่าเดิมเสียอีก เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นก็ปกคลุมทั่วทุกพื้นที่ของเรือกระดูก

“เข้าท่า!” หลิวหยูเยียนยิ้มอย่างมีจริต ควบคุมเตาเซียน “แว้งค์” ร่างกายของหลิวหยูเยียนพลันเปล่งประกายออกมา ปะทุกายฟ้ากลืนมารขึ้นมาในทันที

ในเวลานี้ เตาเซียนกลับปรากฏวงน้ำวนที่น่ากลัวลอยขึ้นมา มีเปลวไฟที่ไหลออกมาจากวงน้ำวนไม่ขาดสาย โดยเป็นเปลวไฟที่มีสีดำ บริเวณที่ถูกเปลวไฟนี้เผาไหม้จะปรากฏเสียงดังจืดจืดจืดออกมา เส้นกระดูกฟอยจำนวนมากนับไม่ถ้วนถูกเผาผลาญสิ้นจนเหลือเพียงเก้าเท่านั้น

อย่าได้ดูถูกเตาเซียนที่อยู่ในมือของหลิวหยูเยียนเด็ดขาด เพราะเตาเซียนนี้ถูกผู้คนขนานนามว่าเตาเซียนกายมาร เป็นเตาที่สร้างขึ้นโดยปฐุมบรรพบุรุษนิกายมารกลืนฟ้า

ในฐานะปฐุมบรรพบุรุษผู้สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ นางถึงกับหยิบเอากระดูกเซียนของตนเองมาหลอมสร้างเป็นเตาเซียนกายมารใบนี้!

อานุภาพของเตาเซียนกายมารใบนี้น่ากลัวยิ่งนัก หากศิษย์ที่ได้ฝึกกายเซียนกลืนมารเป็นผู้ควบคุมเตาเซียนกายมารนี้แล้ว จะสามารถปะทุพลังอำนาจเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว

ภายใต้การเผาผลาญจากเปลวไฟของหลิ่วหยุเยียน แม้ว่าเส้น กระจกฝอยจะรูกกลับอย่างบ้าคลั่งครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ทว่า ล้วน แล้วแต่ถูกเตาเซี่ยนกายมารเผาจนเหลือแต่เก้าอี้เท่านั้น

สงเซี่ยนปี้ หรดตัวนั่งอยู่กับดาตฟ้าเรือ ทำได้แค่มองดูหลิ่วหยุ เยียนต่อสู้กับเหล่าเส้นกระจกฝอยที่เติบโตอย่างบ้าระห่ำ ทักษะของ เขาอ่อนไม่สามารถช่วยอะไรหลิ่วหยุเยียนได้อยู่แล้ว

“จืด จืด จืด.....” ในขณะที่สงเซี่ยนปี้กำลังเหม่อลอยอยู่ ทันใดนั้นปรากฏเสียงที่แผ่วเบาмаกดังขึ้นมา

“ช่วยด้วย.....” เมื่อสงเซี่ยนปี้ได้สติกลับมา ปรากฏว่ามีเส้น กระจกฝอยที่แอบมาเกาะบนตัวของเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้

เส้นกระจกฝอยที่เกาะบนตัวของสงเซี่ยนปี้มันได้ขยายและ เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว เพียงพริบตาเดียวกับขึ้นปกคลุมไปทั่วทั้ง ร่างของสงเซี่ยนปี้จนหมดสิ้น ทำเอาสงเซี่ยนปี้ตกใจจนวิญญาน แหบออกจากร่าง

ในเวลานี้ เขาได้ใช้มือทั้งปัดทั้งดึงเส้นกระจกฝอยที่ขึ้นอยู่ตาม ตัวของเขาอย่างบ้าคลั่ง เวลานี้ เขาเหมือนปรากฏเป็นหมื่นแขนพัน กรขึ้นมา ทำให้แลดูเหมือนมีพันกรจริงๆ เห็นที การที่เขาถูกผู้คน เรียกว่าสงเซี่ยนปี้นับว่ามีที่มา

แต่ทว่า ไม่ว่าสงเซี่ยนปี้จะอาศัยความไวทั้งปัดจะดึงเส้นกระจก ฝอยที่ขยายและเติบโตอย่างรวดเร็วนั้นอย่างไร แต่ ความเร็วของ เขายังคงเร็วไม่เท่ากับการเจริญเติบโตของเส้นกระจกฝอย

“ช่วย.....ด้วย.....” เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เส้นกระดูกฝอยก็กระจายคลุมทั่วร่างของสงเชียนปีทั้งหมด เวลานี้ สงเชียนปีได้แต่ร้องเสียงดังออกมาเพื่อขอความช่วยเหลือจากหลี่ชียเอ่ และ หลิวหยูเยียน

แต่ทว่า หลี่ชียเอ่เพียงล้องมองสงเชียนปีด้วยท่าที่ยิ้มแต่เหมือนไม่รู้สึกอะไรเลย นอกจากไม่ช่วยแล้ว ดูเหมือนยังชื่นชมกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าอีกด้วย

หลิวหยูเยียนก็รู้สึกแปลกใจ ที่เห็นหลี่ชียเอ่เพียงมองดูสงเชียนปีที่กำลังประสบเคราะห์กรรมด้วยท่าที่ยิ้มแต่โดยไม่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ นางจึงไม่ได้ลงมือช่วยเหลือสงเชียนปีเช่นกัน

เพียงชั่วพริบตาเดียว เส้นกระดูกฝอยได้ขึ้นมาเต็มจนหุ้มตัวสงเชียนปีหมดทั้งตัว เวลานี้สงเชียนปีถูกเส้นกระดูกฝอยปกคลุมเอาไว้ทุกอย่างหนาแน่น

ในเวลานี้ แม้สงเชียนปีคิดอยากจะร้องออกมาก็ไม่สามารถทำได้แล้ว เขาตะคริวกินไปทั้งตัว เกิดอาการชั๊กกับมือเท้าทั้งสี่ ท่าทางดูได้รับความเจ็บปวดอย่างมาก การชั๊กและดิ้นรนของสงเชียนปีดูจะอ่อนแรงลงทุกทีอย่างช้าๆ เห็นทีคงต้องเสียชีวิตอย่างอานาถภายใต้เส้นกระดูกฝอยอยู่แล้ว

เสี่ยววินาที่ที่ดูว่าสงเชียนปีกำลังจะตายอยู่แล้ว ทันใดนั้นบังเกิดเสียงดัง “ตูม” สงเชียนปีที่อยู่ในภาวะอันตรายกลับมีพลังลมปราณมาหาศาลเกิดขึ้น ทันใดนั้น ภายในร่างกายของเขาเปรียบประดุจมีมังกรยักษ์นับพันตัวที่ร้องคำรามก้อง สายเลือดของเขาพลันกลับกลายเป็นแข็งแกร่งยิ่งขึ้นมา

“ตุ้ม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว กล้ามเนื้อทั่วตัวของสงเขียนปีพองตัวขึ้นมา เหมือนว่ามีมังกรร้ายพันตัวที่พุ่งพรวดออกมาจากภายในร่างกายของเขาอย่างนั้น ท่ามกลางเสียงดังตุ้มตาม ทำให้เส้นกระดูกฝอยที่หุ้มปกคลุมตัวทั้งหมดเหมือนถูกระเบิดจนแหลกละเอียดไปสิ้น!

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1354 สถานที่ทิ้งของวิเศษ

ทันใดนั้น สายเลือดภายในของสงเขียนปีเสมือนหนึ่งมีมังกรร้ายนับพันตัวถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมาพร้อมๆ กัน มังกรทั้งหลายพันตัวส่งเสียงคำรามออกมา ด้วยเสียงคำรามเช่นนี้เหมือนว่าสามารถฉีกทุกอย่างบนโลกให้ละลายได้อย่างนั้น

“นี่แหละคือสายเลือดที่แท้จริงของตระกูลสง ต่อให้สายเลือดเจือจางมากกว่านี้ก็ยังคงเป็นสายเลือดของตระกูลสงอยู่ดี!” หลี่ชียเอ่ที่ได้เห็นภาพตรงหน้ากลับไม่รู้สึกละอายใจ เพียงเอ่ยคำเรียบเฉยออกมา

สงเขียนปียังไม่หายจากอาการตระหนก ไม่สามารถเรียกสติกลับมาได้โดยพลัน ทิ้งตัวทรุดนั่งลงกับดาดฟ้าเรือ ในขณะที่กลิ่นอายของมังกรร้ายที่คำรามอยู่ข้างในตัวของเขาได้สลายไปอย่างไรร่องรอยเสียแล้ว พลังลมปราณของเขาได้กลับคืนสู่ปกติเหมือนเดิม ในเวลานี้ เขายังคงเป็นเพียงผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

หลี่ชียเอ่ไม่ได้ให้ความสนใจต่อสงเขียนปีที่ยังคงขวิญไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ยังคงบังคับขับเคลื่อนเรือลำนี้เดินทางมุ่งหน้าต่อไปเรื่อยๆ และไม่ได้เอ่ยร้อจ้วเลียนชื่อ

เรือกระตุกภายใต้การบังคับขับเคลื่อนของหลี่ชียเอ่ ได้แล่นเข้าไปยังส่วนที่ลึกมากกว่านี้ของอาณาจักรทะเลแห่งนี้ ระหว่างทางได้

พบกับโครงกระดูกจำนวนมากไม่น้อย และได้รับการโจมตีจากโครงกระดูกอยู่ไม่น้อยเช่นกัน

ทั้งหมดนี้ไม่สามารถขัดขวางการย่างก้าวของหลี่ซีเย เรื่องกระดูกที่อยู่ภายใต้การบังคับขับเคลื่อนของเขาแล่นไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว เสมือนหนึ่งเป็นมังกรที่บินร่อนอยู่ในอาณาจักรทะเลแห่งนี้

บนเส้นทางที่มุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่ไกลมากกว่านี้ จากการเดินทางต่อไปข้างหน้าเรื่อยๆ โครงกระดูกที่ปรากฏอยู่ในอาณาจักรทะเลก็แตกต่างกันกับที่เคยพบ.

ณ ทะเลบริเวณนี้ สงเซี่ยนปี้ได้เห็นโครงกระดูกที่คล้ายตั้งเป็นมังกรยักษ์นอนขวางอยู่บนทะเล บริเวณที่เป็นส่วนของช่องท้องของโครงกระดูกขนาดยักษ์กลับมีเปลวไฟลุกหนึ่งเหมือนกระโดดอยู่ตรงนั้น ลักษณะเช่นนี้เหมือนดอกไม้ดอกหนึ่งที่เป่งบาน จากนั้นก็ร่วงโรย แล้วก็เป่งบานแล้วร่วงโรยอีก หมุนเวียนสลับสับเปลี่ยนอยู่อย่างนั้น

เปลวไฟลักษณะเช่นนี้หากมองให้ละเอียด ก็จะพบว่ามันไม่ใช่เปลวไฟแต่อย่างใด แต่เป็นยันต์โบราณแผ่นหนึ่งเท่านั้น โดยที่ยันต์โบราณแผ่นนี้ดูมีความสลับซับซ้อนเป็นอันมาก ประกายที่เปล่งกระจายออกมาเหมือนมีดวงดาราแต่ละดวงถือกำเนิดขึ้นจากภายในยันต์ใบนั้นอย่างนั้น

นอกจากนี้ สงเซี่ยนปี้ยังสามารถมองเห็นโครงกระดูกของนกยักษ์ที่อยู่บนทะเลบริเวณนี้ โครงกระดูกนกยักษ์ที่ลอยอยู่บนผิวน้ำดูไปแล้วก็เหมือนเป็นภูเขาสูงลูกหนึ่ง

โครงการกระดูกยักษ์โครงนี้เชิดหัวขึ้นสูง เหมือนดั่งแม้นต้องตายก็ยังคงไม่ยอมแพ้อย่างนั้น ความจริงแล้ว การที่มันเชิดหัวขึ้นสูงหาใช่เป็นเพราะไม่ยอมอ่อนข้อ แต่เป็นเพราะภายในปากของมันได้คาบดวงอาทิตย์เอาไว้ดวงหนึ่ง

ดวงอาทิตย์ดวงนี้ไม่ได้ใหญ่โตมากเป็นพิเศษ แต่ทว่าดวงอาทิตย์ดวงนี้กลับกลืนพลังแก่นสุริยันเข้าไปแล้วก็คายออกมาเสมือนหนึ่งพลังแก่นสุริยันทั่วฟ้าดินล้วนแล้วแต่ถูกรวบรวมเอาไว้อยู่ที่ตรงนี้

ด้วยดวงอาทิตย์ขนาดพกพาเช่นนี้ เหมือนว่าสามารถส่องสว่างโลกทั้งโลกได้ใบหนึ่งอย่างนั้น บ่มพิภพสรรพสิ่งมีชีวิตได้ทั้งโลก

ยังมีโครงการกระดูกขนาดยักษ์ที่ลอยอยู่บนอากาศ โดยที่โครงการกระดูกโครงนี้ยังคงเหลือแผ่นหนังที่มีขนติดอยู่ผืนหนึ่ง โดยที่แผ่นหนังผืนนี้ได้เปล่งประกายสีฟ้าสดออกมา และเป็นตัวที่พยุงให้โครงการกระดูกขนาดยักษ์โครงนี้ให้ลอยอยู่กลางอากาศได้

.....

มองเห็นบรรดาโครงการกระดูกตรงหน้าแต่ละโครง ในที่สุด ได้ทำให้สงเขียนปีเข้าใจคำว่าโอกาสและวาสนาที่หลีชิเย่พูดถึงนั้นหมายความว่าอะไร

“สุดยอดของวิเศษที่ถูกทอดทิ้ง” เมื่อได้เห็นของวิเศษที่โครงการกระดูกแต่ละโครงได้ทิ้งเอาไว้ หลิวหยูเขียนได้พิมพ์ออกมาว่า “สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ทรงพลังมากที่สุดของเหล่าสรรพชีวิตที่ตายลงได้ทิ้งเอาไว้”

บรรดาสิ่งล้ำค่าที่โครงการดูแต่ละโครงการได้ทิ้งเอาไว้ นั่น ล้วนแล้วแต่เป็นสุดยอดของวิเศษทั้งสิ้น หากสามารถได้ครอบครองสักชิ้น จะทำให้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้รับประโยชน์อย่างยิ่งไปชั่วชีวิต แต่ทว่า การคิดจะครอบครองของล้ำค่าเหล่านี้ใช่เป็นเรื่องง่ายตาย

“บริเวณนี้เป็นสถานที่ที่ปลอดภัยแล้วละ” ในที่สุด หลี่ชีย่ได้หยุดเรือกระดูกเอาไว้ตรงนี้ และเอ่ยขึ้นมาช้าๆ

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้หยุดเรือกระดูกเอาไว้ตรงนี้ ชั่วครู่ใหญ่ ฉุนหยางจื่อที่ได้สังหารแม่ผีก็ตามมาสวมทับที่นี่ได้แล้ว

“รอดมาได้อย่างหวุดหวิด เกือบจะเอาชีวิตทิ้งเอาไว้ในทะเลเสียแล้ว” หลังจากที่ได้ฉุนหยางจื่อได้ขึ้นมาบนเรือกระดูกแล้ว เขาเอ่ยขึ้นพร้อมกับยิ้มเล็กน้อย เวลานี้ ท่าทีของเขาแม้จะดูกระเซอะกระเซิงอยู่บ้าง แต่ยังคงมีบุคลิกท่าทางที่กระฉับกระเฉง

สำหรับคำพูดของฉุนหยางจื่อนั้น หลี่ชีย่เพียงเหลือบมองเขาทีหนึ่ง กล่าวว่า “นี่เป็นเพียงการสู้รบจึ๊บบๆ เท่านั้นเองยังบอกว่ารอดมาได้อย่างหวุดหวิด ออกจะเกินไปแล้ว ถ้าหากที่เจ้าเลอะเลอเป็นแม่ผีและลูกๆ ทั้งเก้าตัวเป็นๆ ละก็ นั่นแหละเรียกได้ว่ารอดตายอย่างหวุดหวิด อย่างไรเสีย แม่ผีและลูกๆ ทั้งเก้าที่ตายไปแล้วก็คือแม่ผีและลูกๆ ทั้งเก้าที่ตายไปแล้ว!”

ฉุนหยางจื่อได้แต่ฝืนยิ้มเมื่อถูกหลี่ชีย่ตอกกลับมาเช่นนี้

แต่ ไม่อาจไม่ยอมรับว่า ฉุนหยางจื่อมีความแข็งแกร่งอย่างแท้จริง หากเปลี่ยนเป็นจักรพรรดิเทพทั่วไป เช่นจักรพรรดิเอกเป็น

ต้น เกรงว่าคงต้องตายอย่างไม่น่าสงสัยเมื่อต้องพบกับแม่ผีและลูกๆ
ทั้งเก้า

ขณะที่คุณหยางจื่อไม่เพียงกลับมาได้อย่างปลอดภัย ทั้งยัง
สังหารแม่ผีและลูกๆ ทั้งเก้าอีกด้วย ย่อมสามารถจินตนาการได้ถึง
ความแข็งแกร่งของเขาแล้ว

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ จ้าวเจี้ยนชือก็สังหารวานรเทพฟ้า
มือยักษ์ได้เช่นกัน นางยีนอยู่บนเรือกระดุกที่แล่นกลับมา

ยามที่นางยีนอยู่บนเรือกระดุก เห็นชุดของนางที่ปลิวไสวไป
ตามลม ช่างเป็นอะไรที่สวยงามเยี่ยม งดงามเป็นเลิศ มองดูเจ้าเจี้ยน
ชือในเวลานี้แล้ว ยากที่จะจินตนาการถึงสภาพของนางที่แบก
ขวานยักษ์ในเวลานั้นได้

หลังจากที่เจ้าเจี้ยนชือได้ลงแตะบนเรือกระดุกแล้วมองไปรอบๆ
และไม่ได้กล่าวมากความ ตั้งแต่ต้นจนจบ นางคงความเป็นผู้มี
ความสูงส่งและงดงามเป็นเลิศได้เสมอ มีเสน่ห์ดึงดูดผู้หญิงที่เพิ่งจะ
แต่งงานใหม่ๆ นับว่าเป็นที่หลงใหลของผู้คนยิ่งนัก

คุณหยางจื่อถึงกับมองซ้ายแลขวาเมื่อยืนอยู่บนดาดฟ้าเรือ
มองดูโครงกระดุกแต่ละโครงที่ลอยอยู่ ถึงกับอุทานออกมาด้วย
ความตระหนกกว่า "ขนาดของวิเศษที่ทิ้งเอาไว้ยังทรงพลังได้ถึงเพียง
นี้ ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่า ในขณะที่พวกมันยังคงมีชีวิตอยู่
จะปราศจากผู้ต่อกรเช่นใด และมีความน่ากลัวเพียงใด"

เมื่อนึกดูให้ละเอียดอีกครั้ง บรรดาสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ยามที่ยังมี
ชีวิตอยู่นั้น ล้วนแล้วแต่แข็งแกร่งยิ่งนัก เรียกได้ว่าปราศจากผู้

ต่อกร แต่ทว่า ในที่สุดทั้งหมดกลับต้องมาตายอย่างอนาถที่ตรงนี้ ความน่ากลัวของทะเลกระดูก ทำให้ผู้คนต้องกลัวจนตัวสั่นตั้งลูกนก

“เอาละ โอกาสและวาสนาได้มาอยู่ตรงหน้าพวกเจ้าแล้ว สามารถคว้าโอกาสและวาสนาได้หรือไม่ นั่น ขึ้นอยู่กับโชคชะตาพวกเจ้าเองแล้ว” เวลานี้ หลี่ชียเอ่ได้ปล่อยมือจากพวงมาลัยแล้วไปนั่งอยู่ข้างกายของเทพธิดา ยิ้มกล่าวกับพวกของฉุนหยางจื่อ

ครั้นได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่แล้ว พวกของฉุนหยางจื่อต่างมองไปที่โครงกระดูกแต่ละโครงที่อยู่ตรงหน้า ของวิเศษแต่ละชิ้นที่ถูกทิ้งอยู่ในนี้ล้วนแล้วแต่ทรงพลังยิ่งนัก คิดจะเลือกเอาสักชิ้นจากจำนวนของวิเศษทั้งหมดใช่จะเป็นเรื่องง่ายดายนัก

“คุณชาย สามารถรวบรวมเอาของทุกชิ้นที่มีอยู่ในนี้ไปทั้งหมดได้หรือไม่?” หลิวหยูเยียนหัวเราะเบาๆ ท่าทีที่สวยหยาดเยิ้มประทับใจผู้คน ทำกระพริบตาให้กับหลี่ชียเอ่ ประกายตาที่งดงามดูน่าใส สามารถทำให้จิตใจผู้คนรู้สึกวาบหวามขึ้นมา

“ทำได้ ขอเพียงเจ้ามีความแข็งแกร่งอย่างเพียงพอ” หลี่ชียเอ่หัวเราะขึ้นมา แล้วกล่าวว่า “แต่ว่า หากเจ้าคิดจะนำเอาของวิเศษทุกชิ้นที่มีอยู่ในนี้ไปทั้งหมด เกรงว่าคงเกิดการจลาจลขึ้นที่ทะเลแห่งนี้ เรื่องทำนองนี้ แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่ต้องการจะทำ”

“งั้นข้าก็เลือกเอาสักชิ้นก็แล้วกัน” เมื่อหลิวหยูเยียนได้ยินเช่นนี้ ทำเสียงหัวเราะอย่างน่ารัก กล่าวว่า “ชีวิตข้ากำลังอยู่ในช่วงที่มีอะไรดีๆ อีกมากมาย ยังไม่อยากกลางเป็นโครงกระดูกอยู่ที่นี่”

คุณหยางลือมองดูโครงกระดูกแต่ละโครงที่อยู่ในทะเลแห่งนี้ เขายิ้มกล่าวกับหลี่ซีเย ว่า “พี่หลี่นั้นรอบรู้เหตุการณ์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน ไหนๆ ก็มาถึงตรงนี้แล้ว พี่หลี่ช่วยชี้แนะทางสว่างให้กับข้าจะได้หรือไม่? ของวิเศษชิ้นไหนเหมาะสมกับข้าล่ะ?”

คุณหยางลือเป็นคนที่เจียบขริมคนหนึ่ง แต่ทว่า ในขณะที่เขาพูดคำๆ นี้ออกมานั้น กลับดูเหมือนมีความเจ้าเล่ห์อยู่หลายส่วน

ครั้นหลี่ซีเยได้ยินคำพูดของคุณหยางลือแล้ว จึงมองหน้าเขาแวบหนึ่งยิ้มเรียบเฉยและกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าขอคำชี้แนะแบบถ่อมตัวถึงเพียงนี้ งั้นข้าก็จะบอกต่อเจ้า เจ้าเดินจากนี้ตรงไปยังทิศตะวันออก เมื่อมองเห็นที่ที่เหมือนภูเขาก็ก็นั่งหยุด โดยที่ภูเขาลูกนั้นบนยอดเขาจะต้องเป็นสีแดงชาด แลดูเหมือนหนึ่งว่ามีเลือดซึมออกมาจากก้อนหิน ให้เจ้าขึ้นไปบนนั้น สามารถได้ของดีหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับโชคชะตาของตัวเจ้าเองแล้ว”

เมื่อคุณหยางลือได้รับคำชี้แนะจากหลี่ซีเยแล้ว จึงแสดงคารวะแบบจีน หัวเราะและกล่าวว่า “ขอบคุณพี่หลี่ที่แนะนำ น้องจะไปทดลองดูเดี๋ยวนี้” กล่าวจบ กระโดดขึ้นเรือกระดูกมุ่งหน้าไปยังทิศทางที่หลี่ซีเยแนะนำ

“คุณชายจะไม่แนะนำให้กับข้าบ้างหรือ?” หลิวหยูเยียนยิ้มกล่าวต่อหลี่ซีเยด้วยท่าทีที่สวยหยาดเยิ้มน่าประทับใจ และออกอ้อนนอเลาะ

หลี่ซีเย มองดูท่าทีที่สวยหยาดเยิ้มของหลิวหยูเยียนแล้วเพียงยิ้มๆ และกล่าวว่า “เอาเถอะ เห็นแก่พวกเจ้าศิษย์พี่ศิษย์น้องที่คอยปรนนิบัติตลอดเวลา ข้าก็จะเป็นคนดีให้ถึงที่สุดก็แล้วกัน ข้าจะพา

เจ้าไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง” กล่าวพลาง ขับเคลื่อนเรือกระตุกเล่น ไปยังอีกด้านหนึ่ง

เรือกระตุกวิ่งไปมาอยู่บนอาณาจักรทะเลแห่งนี้ ท้ายสุดได้ไปหยุดอยู่ด้านหน้าของเกาะแห่งหนึ่ง

สามารถพบเจอเกาะเช่นนี้ในทะเลแห่งนี้นับว่าเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ เกาะแห่งนี้ถูกปกคลุมด้วยไอหมอกที่ลอยวนเวียนอยู่ ลักษณะของเกาะเช่นนี้มีส่วนคล้ายกับแดนสวรรค์อยู่ไม่น้อย หากเกาะที่มีลักษณะเช่นนี้ปรากฏอยู่ในทะเลสี่เขี้ยวครามและห้องฟ้าสีฟ้าครามละก็ เกรงว่าผู้คนคงเข้าใจว่าเป็นเกาะเซียน

ท่ามกลางไอหมอกที่ลอยวนเวียนอยู่ของเกาะแห่งนี้ สามารถมองเห็นศิลาจารึกอยู่แผ่นหนึ่ง เป็นศิลาจารึกที่มีขนาดใหญ่มาก เหมือนหนึ่งสามารถสูงเทียมฟ้าอย่างนั้น

ภายใต้ไอหมอกที่ลอยวนเวียน ทำให้ไม่สามารถมองเห็นศิลาจารึกได้ทั้งหมด แต่ มองผ่านไอหมอกไปก็ยังคงสามารถมองเห็น ลางๆ ว่า ศิลาจารึกนี้มีสีดำทั้งแผ่น เหมือนหินแต่ก็คล้ายโลหะ บนศิลาจารึกเหมือนมีร่องรอยลางๆ บางอย่าง ร่องรอยนี้ดูไปแล้วก็เหมือนเป็นตัวอักษร แต่ก็คล้ายเป็นลวดลายเต๋าที่เปลี่ยนแปลงไปยากที่จะหยั่งถึง เนื่องจากไอหมอกที่ปกคลุม ทำให้ไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่ามันคือร่องรอยของสิ่งใดกันแน่

หลี่ชีย่ชี้ไปที่ศิลาจารึกแผ่นนี้ กล่าวกับหลิวหยูเยียนว่า “ถ้าหากเจ้าสามารถได้ศิลาจารึกนี้มาครอบครอง จะทำให้เจ้าได้รับประโยชน์อย่างมากชั่วชีวิต อีกทั้ง หากได้ครอบครองศิลาจารึก

แผ่นนี้ล่ะก็ จะทำให้กายมารกลืนฟ้าของเจ้าได้ก้าวขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง!

“จริงหรือ?” หลิวหยูเยียนรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ชีย่ แม้ว่าหลิวหยูเยียนมีชาติกำเนิดมาจากไตรนิกายพิสุทธิ์ ทั้งยังเป็นเจ้านิกายของนิกายกลืนมาร นางได้เคยเห็นของวิเศษล้ำค่ามาแล้วจำนวนนับไม่ถ้วน แต่ทว่า ศิลาจารึกเช่นนี้ที่สามารถทำให้กายมารกลืนฟ้าของเธอได้ขึ้นไปอีกชั้น ย่อมสร้างความสนใจให้กับนางยิ่งนัก

“คำพูดของข้า จริงแท้แน่นอนกว่าทุกสิ่ง” หลี่ชีย่เหลือบมองนางทีหนึ่ง

หลิวหยูเยียนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ก้าวขึ้นไปบนเกาะแห่งนี้ นางไม่กล้าประมาท เวลานี้ “แว้วค้” กายมารกลืนฟ้าได้ปลดปล่อยพลังออกมา ในเวลานี้เอง ปรากฎกลืนอายมารที่ลอยวนเวียนทั่วทั้งตัวของนาง เป็นการเพิ่มความมีเสน่ห์ให้กับนางมารน้อยเช่นนางเพิ่มขึ้นอีกสามส่วน

เมื่อหลิวหยูเยียนเดินมุ่งหน้าไปยังศิลาจารึกที่อยู่ท่ามกลางไอหมอกนั้น “แว้งค้” ร่องรอยบนแผ่นศิลาจารึกพลันหยุดลง และร่องรอยดังกล่าวได้กลับกลายเป็นฝ่ามือในทันใด เพื่อสำหรับสยบหลิวหยูเยียนโดยเฉพาะ

“มาเลย.....” เมื่อต้องเผชิญกับการสยบเช่นนี้ หลิวหยูเยียนร้องออกมาคำหนึ่ง กลืนอายมารที่วนเวียนอยู่ทั่วทั้งตัวของนางได้พุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า และกลายเป็นโล่ดำที่มีขนาดใหญ่ยักษ์และหนักอึ้ง ป้องกันฝ่ามือที่สยบเข้ามา

“ปัง.....ปัง.....ปัง.....” เสียงต่ำสู้ปะทะกันดังขึ้น แม้ว่าโล
ด้าจะทำการป้องกันฝ่ามือที่สยบลงมา แต่ พลังภาพของฝ่ามือ
ยิ่งใหญ่เหลือเกิน ภายใต้การบดขยี้ได้ทำให้โลด้าถึงกับปรากฏเป็น
รอยปริขึ้นมา

“เปิด.....” หลิวหยูเยียนไม่ต้องคำนึงอะไรมากมาย เมื่อ
เห็นฝ่ามือที่มีความแข็งแกร่งเช่นนี้ อาศัยมือหนึ่งควบคุมเตา
เซียน กายมารกลืนฟ้าได้สำแดงพลังไปถึงขีดสุด ควบคุมเปลวไฟ
ที่ยิ่งใหญ่ปราศจากผู้ต่อกรพุ่งสวนขึ้นไปยังแผ่นศิลาจารึก

ในเวลานี้ ท่ามกลางเสียงดังตูมตาม หลิวหยูเยียนได้สูรพันต
กับแผ่นศิลาจารึกแผ่นนี้!

ตอนที่ 1355 กระป๋องยักษ์ เซียนยักษ์

หลี่ชียเอ่ไม่ได้ให้ความสนใจต่อหลิวหยูเยียนอีกต่อไป กล่าวกับ จ้าวเจี้ยนชือว่า “เจ้าต้องการของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งเช่นใด?”

จ้าวเจี้ยนชือที่มีความขำของขำนิขำนานาญและมีความมดงามเป็นเลิศ ด้วยน้ำเสียงที่อ่อนนุ่มทำให้ผู้ฟังรู้สึกละลายอ่อนปวกเปียก นางกล่าวว่า “คุณชายให้การชี้แนะของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งเช่นใดให้ ข้าก็จะเอาของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งเช่นนั้น” ด้วยความมดงามของนาง ด้วยน้ำเสียงที่อ่อนนุ่มของนาง ดุจดั่งฝนในฤดูใบไม้ผลิที่หล่อเลี้ยงสรรพชีวิตโดยปราศจากข่มเสียงอย่างนั้น

หลี่ชียเอ่หัวเราะที่หนึ่ง บังคับเรือกระดุกหันหัวเรือกลับแล่นไปอีกทางหนึ่ง

สุดท้าย หลี่ชียเอ่ได้นำเรือไปหยุดอยู่ตรงหน้าโครงกระดุกโครงหนึ่ง เป็นโครงกระดุกที่ได้เห็นตั้งแต่แรกเริ่มที่มีการแล่นเรือเข้ามายังทะเลแห่งนี้มาแล้ว

โครงกระดุกโครงนี้ก็คือมนุษย์ร่างยักษ์คนนั้น มนุษย์ร่างยักษ์ที่มีมือค้ำยันกระป๋องยักษ์คนนั้น

ยามที่มองจากระยะห่างไกล มนุษย์ร่างยักษ์พลันให้ความรู้สึกถึงเท่าเหยียบทะเล ศีรษะค้ำฟ้าอย่างนั้น เมื่อเข้าไปใกล้มนุษย์ร่างยักษ์ผู้นี้แล้ว อดที่จะแหงนมองไม่ได้ ยามที่มองขึ้นไปด้านบนนั้น จะ

ไม่สามารถมองเห็นจุดสิ้นสุดของมนุษย์ร่างยักษ์ผู้นี้ได้ ไม่สามารถมองเห็นส่วนของศีรษะที่เป็นส่วนที่อยู่สูงที่สุดได้

ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม เมื่อต้องมายืนอยู่ด้านล่างของมนุษย์ร่างยักษ์ที่ใหญ่โตเช่นนี้แล้ว ต้องรู้สึกว่ามันช่างเล็กจิ๋วเหลือเกิน เมื่อเทียบกับมนุษย์ร่างยักษ์ผู้นี้ ไม่ว่าจะเป็บุคคลเช่นใดก็ตาม ต่างรู้สึกว่ามันช่างเล็กจิ๋วตั้งมดปลวก

“เจ้ามีขวานยักษ์อยู่เล่มหนึ่งมิใช่หรือ?” หลี่ซียเอ๋องหน้าขึ้นมองไปยังส่วนที่สูงของมนุษย์ร่างยักษ์ผู้นี้และกล่าวกับจ้าวเจี้ยนชือ

“ขวานหมื่นปฐพี เดิมทีข้าหมายจะนำมาเป็นสัจอาวุธชีพแท้ แต่ว่า มันไม่ค่อยจะเหมาะสมเท่าไรนัก”

หลี่ซียเอ๋องหัวเราะแล้วกล่าวว่า “ผู้ที่เป็ผู้บำเพ็ญตนไม่จำเป็นเสมอว่าจะต้องมีสัจอาวุธชีพแท้ ดังเช่นผู้ที่ฝึกเคล็ดวิชากายเซียนยิ่งมีความพิเศษ พันล้านปีที่ผ่านมา บางคนทีสำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ก็จะมีสัจอาวุธชีพแท้ พวกเขาจะสร้างอาวุธทีเป็เอกลักษณ์เฉพาะของตนเองทีไม่มีใครเหมือน และมีผู้คนเรียกอาวุธประเภทนี้ว่าอาวุธกายเซียน แน่نون ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้จัดอาวุธประเภทนี้ไปอยู่ในหมวดหมู่ของวิเศษนอกหลักติเต้า”

จ้าวเจี้ยนชือสามารถเข้าใจในคำพูดของหลี่ซียเอ๋อง เนื่องจากไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเขาทีมีอาวุธในลักษณะเช่นนี้อยู่ เต้าเซียนกายมารทีอยู่ในมือของหลิวหยูเยียนก็คืออาวุธกายเซียน

อาวุธกายเซียนสร้างขึ้นโดยผู้สำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณ์ มันสามารถหลอมรวมพลังงานภาพของกายเซียนชั้นสมบูรณ์เอาไว้

ภายใต้การเกื้อหนุนของอาวุธลักษณะเช่นนี้ ทำให้กายเขียนชั้น
สมบูรณ์สามารถสำแดงพลังการต่อสู้ที่แข็งแกร่งมากขึ้นกว่าเดิม
ออกมา

“เคยมีระดับจักรพรรดิเทพที่มีชีวิตรอดจนมาถึงที่ตรงนี้ได้
ต้องการได้กระบี่เล่มนี้มาก ทุกคนต่างเข้าใจว่ากระบี่เล่มนี้ต้องเป็น
ของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งที่สุดยอดมาก แต่ทว่า ไม่เคยมีใครที่ทราบถึง
ประวัติความเป็นมาของกระบี่ยักษ์เล่มนี้” หลี่ซิเย่ซีไปที่กระบี่ขนาด
ยักษ์ตรงหน้า

เกรงว่ากระบี่ยักษ์เล่มนี้ที่อยู่ตรงหน้าจะเป็นกระบี่ยักษ์ที่ใหญ่
ที่สุดเท่าที่ในชีวิตจ้าวเจี้ยนซือได้เคยพบเห็นมา แม้ว่าของวิเศษ
บางอย่างสามารถแปลงให้มันมีขนาดที่ใหญ่โตได้ กระทั่งใหญ่
เท่ากับฟ้าดินหรือทางช้างเผือกได้ แต่ทว่า มันมันเป็นรูปร่างจำแลง
เท่านั้น โดยที่รูปร่างที่แท้จริงไม่ได้ใหญ่โตเช่นนั้น

กระบี่ยักษ์เล่มที่อยู่ตรงหน้า รูปลักษณ์เดิมก็คือขนาดเท่านี้อยู่
แล้ว และมีเพียงกระบี่ที่ใหญ่โตเช่นนี้จึงคู่ควรกับมนุษย์ร่างยักษ์ที่
อยู่ตรงหน้าเช่นนี้

“กระบี่เล่มนี้มีชื่อว่า กระบี่ราชันเขียนยักษ์ ความล้ำค่าของมัน
ความแข็งแกร่งทรงพลังของมันไม่ได้ด้อยไปกว่าสัจอาวุธของราชัน
เขียนองค์ใดองค์หนึ่ง ความลึกลับพิสดารของมันยิ่งอยู่เหนือความ
คาดคิดของเจ้า” หลี่ซิเย่มองดูกระบี่ยักษ์ที่อยู่ตรงหน้าแล้วเอ่ย
ขึ้นมา

“กระบี่ราชันเขียนยักษ์?” จ้าวเจี้ยนซอนึกยังงี้ก็นึกไม่ออก ไม่
เคยได้ยินชื่อกระบี่เล่มนี้มาก่อน จ้าวเจี้ยนซือกำเน็ดจากไทรนิกาย

พิสุทธิ์ การที่นางสามารถรั้งตำแหน่งเจ้านิกาย ไม่เพียงเพราะทักษะ ยุทธที่กล้าแข็งเท่านั้น ด้านความรู้ของนางก็รอบรู้กว้างขวาง ยิ่ง แต่ นางก็ไม่สามารถประติดประต่อเรื่องราวต่างๆ เข้าด้วยกัน เพื่อโยงไปถึงกระบี่ยักษะเล่มนี้ที่อยู่ตรงหน้าได้

“เจ้าไม่ต้องเสียเวลาไปนึกอีกแล้ว ถ้าหากแม้กระทั่งกระบี่เล่มนี้ เจ้ายังรู้จักละก็นับว่ายอดเยี่ยมมากทีเดียว เกรงว่าคงไม่มีสำนักใดๆ ได้บันทึกเกี่ยวกับกระบี่เล่มนี้เอาไว้ กระบี่เล่มนี้เป็นของเผ่าเซียนนักรบ” เมื่อหลี่ชียเอ่เห็นท่าทีของจ้าวเจี้ยนชือที่ครุ่นคิดอย่างหนัก จึงหัวเราะขึ้นมาและส่ายหน้าเบาๆ

“เผ่าเซียนนักรบ?” ชื่อของชนเผ่านี้จ้าวเจี้ยนชือก็ไม่เคยได้ยิน มาเช่นกัน กล่าวด้วยความตระหนกกว่า “โลกนี้มีเซียนอยู่จริงหรือ?”

หลี่ชียเอ่ส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “บนโลกนี้มีเซียนอยู่จริงหรือไม่ คงพูดยาก แต่ทว่า เผ่าเซียนนักรบไม่ใช่เซียน พวกเขาเป็นหนึ่งในเผ่าพันธุ์ที่ดึกดำบรรพ์มากจนไม่สามารถไล่เรียงประวัติได้อีก! กระทั่งอาจกล่าวได้ว่า พวกเขามีความดึกดำบรรพ์มากไปกว่ากำเนิดเผ่าวิญญูณเทพของพวกเจ้าเสียอีก” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เขาจ้องมองจ้าวเจี้ยนชือที่หนึ่ง

“เป็นเผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่งสุดเปรียบเปรยเผ่าพันธุ์หนึ่ง เป็นเผ่าพันธุ์เผ่าหนึ่งที่เหย้าหยันฟ้าดินได้ ท้ายที่สุดแล้ว ยังคงไม่อาจรอดพ้นต้องล่มสลาย เฉกเช่นผู้ดำรงอยู่ในฐานะเทียบเคียงกับราชันเซียนที่อยู่ตรงหน้า ก็ไม่อาจหนีรอดไปจากความตายไปได้” หลี่ชียเอ่ที่จ้องมองดูมนุษย์ร่างยักษ์ที่ใหญ่โตยิ่ง สายตาของเขาดูลึกซึ้งยากจะหยั่งถึง

“ดำรงอยู่ในฐานะเทียบเคียงกับราชันเซียน?” คำพูดนี้สร้างความสะเทือนภายในใจของจ้าวเจี้ยนซืออย่างยิ่ง บุคคลที่ดำรงอยู่ในฐานะเทียบเคียงกับราชันเซียน ห้ายที่สุดต้องตายอนาถอยู่ที่นี้ ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากเหลือเกิน

“ความปราศจากผู้ต่อกรเช่นระดับชั้นราชันเซียนก็ตายอนาถได้ด้วยหรือ?” สงเซียนปีไม่สามารถจินตนาการถึงเรื่องนี้ได้ กล่าวสำหรับเขาแล้ว ในสายตาของเขาราชันเซียนคือผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกร บนโลกนี้ไม่มีสิ่งใดที่สามารถเทียบเคียงกับราชันเซียนได้อีกแล้ว แต่แล้ว แม้แต่ผู้เทียบเคียงกับราชันเซียนก็ยังตายอนาถอยู่ที่ตรงนี้ มันช่างเป็นเรื่องราวที่น่าสยดสยองเช่นใด? มันอยู่นอกเหนือความคาดคิดของเขาอย่างสิ้นเชิง

“มันคือการสู้รบอย่างดุเดือดที่เจ้าไม่อาจจินตนาการได้ น่าเวทนาสุดบรรยาย” หลี่ซีเยมองดูสงเซียนปีที่ไม่สามารถนึกภาพได้ออก กล่าวว่ “ความแข็งแกร่งของเผ่าเซียนยัภษ์ก็หาใช่สิ่งที่เจ้าสามารถจินตนาการได้ ในยุคที่เนิ่นนานของพวกเขา กล่าวได้ว่า เผ่าพันธมิตรของพวกเขาเป็นเผ่าพันธมิตรที่ต่อสู้ยืนหยัดในสงครามนี้จนถึงเกือบจะสุดท้ายอยู่แล้ว น่าเสียดายที่พวกเขายังคงไม่สามารถยืนหยัดเอาไว้ได้ ท่ามกลางสงครามที่น่าเวทนาครั้งนั้น ห้ายที่สุด แม้แต่ผู้ซึ่งดำรงอยู่ในฐานะเทียบเคียงกับราชันเซียนได้ ก็หนีไม่พ้นชะตากรรมถูกล้างเผ่าพันธมิตรไปได้!”

คำพูดเช่นนี้ ทำเอาทั้งจ้าวเจี้ยนซือ และสงเซียนปีต่างรู้สึกหนาวสะท้านขึ้นภายในใจ เผ่าพันธมิตรที่แข็งแกร่งถึงเพียงนี้ สุดท้าย

แล้วกลับหนีไม่พ้นชะตากรรมถูกฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ไปได้ ศัตรูที่พวกเขาต้องเผชิญเป็นศัตรูที่แข็งแกร่งปราศจากผู้ต่อกรเช่นใดกันแน่?

นี่มันศัตรูแบบไหนกันแน่ล่ะ? ทำให้พวกเขาเหม่อลอยยากจะสติกลับมาอยู่เป็นเวลานาน และพวกเขาไม่อาจจินตนาการได้ว่าลักษณะของศัตรูเป็นเช่นใด

“กระบี่เล่มนี้เหมาะสำหรับเจ้า” ขณะที่จ้าวเจี้ยนชื้อกำลังเหม่อลอยอยู่นั้น หลี่ชียเอ่ได้ชี้ไปที่กระบี่ยักษ์ตรงหน้า กล่าวว่า “มันดีกว่าขวานหมื่นปฐพีในมือเจ้าเสียอีก ถ้าหากสามารถทำให้มันกลายเป็นของของเจ้าล่ะก็ เจ้าจะได้รับประโยชน์ไม่สิ้นสุด เมื่อกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าทำให้เจ้ามีพลังลมปราณที่น่าเกรงขามไม่มีสิ้นสุด ในอนาคตหากมีกระบี่เล่มนี้อยู่ในมือ มันเพียงพอที่จะทำให้เจ้าพานพบเทพฆ่าเทพ พานพบมารสังหารมาร!”

สงเขี่ยนป้อมองดูกระบี่เล่มนี้ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ทั่วทั้งเล่มอย่างงงันเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่ พลังลมปราณไม่สิ้นสุดของจ้าวเจี้ยนชื้อนั้นเขาได้เคยเห็นมากับตาแล้ว

ถ้าหากให้จ้าวเจี้ยนชื้อถือกระบี่เล่มนี้อยู่ในมือ ด้วยพลังลมปราณที่ไม่สิ้นสุดคอยสนับสนุน หนึ่งในกระบี่ที่ฟาดฟันลงมาคงยากที่จะจินตนาการได้แล้ว กระบี่ยักษ์เช่นนี้เพียงพอที่จะทำลายล้างสำนักใดสำนักหนึ่งให้พินาศได้อย่างง่ายดาย ทำลายล้างเผ่าพันธุ์หนึ่งได้อย่างง่ายดาย กระทั่งหนึ่งกระบี่สามารถฟันทะเลปีศาจมังกรให้ขาดเป็นสองท่อนได้

จ้าวเจี้ยนชื้อเองรู้สึกใจเต้นตุ้มตามอยู่เหมือนกัน เมื่อมองเห็นกระบี่ยักษ์เช่นนี้แล้ว เป็นความจริงที่กายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ของนาง

เหมาะที่จะคู่กับกระบี่ยักษ์เล่มนี้จริง นางมีขวานหมื่นปฐพีอยู่ใน
ครอบครอง ย่อมรู้ซึ่งถึงพลาณภาพของอาวุธระดับเช่นนี้ ถ้าหาก
นางมีกระบี่ราชันเขียนยักษ์อยู่ในมือจริงละก็ ด้วยพลังลมปราณไม่
มีสิ้นสุดคอยสนับสนุน จะทำให้กำลังของนาง และพลังต่อสู้ของนาง
พุ่งสูงขึ้นรวดเดียวหลายขั้นเลยทีเดียว!

“ขอเพียงเจ้าสามารถดึงมันขึ้นมาได้ มันจะเป็นของเจ้า สำคัญ
ที่เจ้าต้องดึงมันขึ้นมาได้” หลี่ชี่เยี้ย่มกล่าวกับจ้าวเจี้ยนชือ “นี่จะเป็น
เวลาทดสอบกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าแล้วละ ดูว่าพลังลมปราณ
ของเจ้าจะมีเพียงพอที่จะยืนหยัดกับกระบี่ยักษ์เล่มนี้ได้หรือไม่แล้ว”

เป็นความจริงที่กระบี่ราชันเขียนยักษ์เล่มนี้นับว่าเป็นของดีโดย
แท้ แต่ทว่า กระบี่ยักษ์เช่นนี้ไซ้ว่าใครก็มีคุณสมบัติได้ครอบครอง
มัน ด้วยความเป็นกระบี่ยักษ์ลักษณะเช่นนี้ ต่อให้มีกำลังเพียง
พอที่จะยกมันขึ้นมาได้ แต่ทว่า หากคิดจะนำมันมาเป็นอาวุธละก็
เป็นเรื่องที่ยากเย็นยิ่งนัก

เกรงว่าหากถือกระบี่ยักษ์เช่นนี้แล้ว ร้ายรำไปได้ไม่ก็ทีก็เพียง
พอที่จะรูดเอาพลังลมปราณของระดับปราชญ์คนหนึ่งจนแห้ง คิด
จะนำเอามาเป็นอาวุธเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย

เรื่องที่เป็นไปไม่ได้สำหรับคนอื่น แต่จ้าวเจี้ยนชือกลับกระหาย
อยากลองดู จะอย่างไรเสีย อาศัยความได้เปรียบที่คนอื่นไม่มี
ด้วยการครอบครองกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์เอาไว้ หากจะเทียบถึงพลัง
ลมปราณแล้ว ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพก็ไม่แน่ว่าจะสู้นางได้

หากนางสามารถครอบครองกระบี่ยักษ์เล่มนี้ได้ ด้วยพลัง
ลมปราณของนางเพียงพอที่จะประคับประคองกระบี่ยักษ์เล่มนี้ได้

ในที่สุด จ้าวเจี้ยนซือสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง กระโดดลอยตัวขึ้นไป ลงบนข้อเท้าของมนุษย์ร่างยักษ์ จากนั้นกระโดดขึ้นไปตามกระดูกขา

เมื่อต้องมาอยู่ด้านหน้ากระดูกหน้าแข้งขนาดยักษ์ จ้าวเจี้ยนซือเสมือนหนึ่งมดปลวก ลองนึกภาพดู การที่มดปลวกสักตัวจะปีนขึ้นไปบนเสายักษ์ที่สูงเสียดฟ้า มันหาไขเรื่องที่จะทำได้ง่ายดายนัก

แต่ทว่า จ้าวเจี้ยนซือมีความรวดเร็วที่สูงมาก อาศัยการกระโดดแต่ละคร้งเพียงไม่กี่คร้ง ก็สามารถขึ้นไปถึงข้อมือของมนุษย์ร่างยักษ์ภายในเวลาไม่นานนัก

มือทั้งสองของมนุษย์ร่างยักษ์กุมอยู่ที่ด้ามกระบี่ของกระบี่ยักษ์ดูไปแล้วก็คล้ายเป็นภูเขาขนาดยักษ์ที่ขนาบภูเขาลูกหนึ่งเอาไว้

กระบี่ยักษ์ที่มีขนาดใหญ่และน้ำหนักมากเช่นนี้ คิดจะชักมันออกมาไขจะเป็นเรื่องง่ายดาย

จ้าวเจี้ยนซือ สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ร่างกายของนางได้ปลดปล่อยพลังลมปราณที่ตั้งมหาสมุทรออกมา นาทีนี้ มือทั้งสองของจ้าวเจี้ยนซือ ได้กลับกลายเป็นฝ่ามือยักษ์ที่สามารถปกคลุมฟ้าดินได้ ยึดจับด้ามกระบี่เอาไว้แน่น

"ขึ้น....." จ้าวเจี้ยนซือส่งเสียงคำรามออกมา พลังลมปราณที่อาละวาดคุกคามฟ้าดิน ภายใต้การสนับสนุนจากพลังลมปราณที่ไม่มีสิ้นสุด จ้าวเจี้ยนซือหมายจะดึงกระบี่ยักษ์นี้ออกมา

แต่ทว่า ไม่ว่าพลังลมปราณของจ้าวเจี้ยนซือจะทำการคุกคามฟ้าดินอย่างไรก็ตาม ก็ยากที่จะดึงเอากระบี่ยักษ์นี้ขึ้นมาได้

แต่ทว่า จ้าวเจี้ยนซือยังคงไม่ละทิ้งความพยายาม พลังลมปราณของนางได้พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างบ้าคลั่งอีกครั้ง และครั้งนี้ร่างกายของจ้าวเจี้ยนซือได้กลายเป็นเจ็ดรสียิ่ง พลังลมปราณที่เรียงซ้อนกัน พุ่งขึ้นเป็นเห่าตัว

จ้าวเจี้ยนซือหมายมั่นปั้นมือจะได้กระบี่ราชันเซียนยักษ์เล่มนี้ให้ได้ ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม นางก็ต้องดึงกระบี่ยักษ์เล่มนี้ออกมาให้ได้

หลี่ซีเยแหงนหน้ามองดูจ้าวเจี้ยนซือที่กำลังดึงกระบี่แวนหนึ่งจากระยะห่างไกล เพียงยิ้มๆ นิดหนึ่งโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา จากนั้นบังคับเรือกระดุกแล่นออกไป

เรือกระดุกแล่นไปอย่างช้าๆ หลี่ซีเยมองดูสงเซียนปีที่หนึ่งกล่าวว่า “เจ้าละ อยากรจะได้สมบัติถูกทอดทิ้งแบบนี้ไหมล่ะ?”

สงเซียนปีที่หนึ่งอยู่กับดาดฟ้าเรือได้สติกลับมา ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “ข้าน้อยรู้สึกซาบซึ้งยิ่งที่คุณชายแนะนำ ข้าน้อยเป็นเพียงมดปลวกเท่านั้น ไม่กล้าเทียบชั้นกับพวกคุณหยางจื่อ และพวกเจ้านิกายหลิว ไม่กล้าหวังในของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งนั้น การได้ติดตามคุณชายมาที่ทะเลกระดุก ได้ครอบครองดวงตาของวัวสองขาแปดตา ข้าน้อยก็พึงพอใจยิ่งนักแล้ว”

นับว่าสงเซียนปีที่หนึ่งรู้ตัวเองดี แม้ว่าจะมีของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งอยู่เป็นจำนวนนับไม่ถ้วน แต่ทว่า อาศัยกำลังอันน้อยนิดของเขา

ต่อให้หลี่ซีเยชี้ทางสว่างแก่เขา เขาก็ไม่สามารถได้ของวิเศษ
เหล่านั้น ดังนั้น เขาจึงละทิ้งโอกาสนี้ไป

“รู้จักเลือกรับหรือไม่รับถือเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง” หลี่ซีเยหัวเราะ
นิดหนึ่งแล้วก็ได้พูดอะไรออกมาอีกเลย

ตอนที่ 1356 ไซ่ทองคำฟองหนึ่ง

ระหว่างที่พวกของจ้าวเจี้ยนซือพยายามแย่งชิงของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งของตนอยู่นั้น หลี่ซิเยเองไม่ได้ไปแย่งชิงของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งด้วย เพียงบังคับเรือกระตุกให้เคลื่อนที่แล่นไปตามทะเลบริเวณนี้

เรือกระตุกแล่นไปบนทะเลอย่างช้าๆ ดูเหมือนว่าหลี่ซิเยจะล่องไปโดยไร้จุดหมาย อีกทั้งกระทั่งปล่อยให้เรือกระตุกแล่นไปเองบนท้องทะเลเองในบางครั้ง

“คุณชายไม่ไปหยิบฉวยของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งสักชิ้นหรือ?” เมื่อสงเขียนปี่มองเห็นเรือกระตุกล่องลอยอย่างไร้จุดหมาย จึงถามขึ้นด้วยความแปลกใจ

สงเขียนปี้เชื่อว่าอาศัยฝีมือของหลี่ซิเยแล้ว หากเขาต้องการหยิบของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งสักชิ้นหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็ของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งเช่นใด เกรงว่าคงคว้าเอามาได้อย่างง่ายดาย

หลี่ซิเยมองดูทะเลที่สงบราบเรียบ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ จึงยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยว่า “ข้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อต้องการของวิเศษที่ถูกทอดทิ้ง”

กล่าวสำหรับหลี่ซิเยแล้ว เขามาที่นี่เพื่อพาพวกของหลิวหยูเยียนมาเท่านั้น เป้าหมายของเขาไม่ใช่สถานที่แห่งนี้

แต่ทว่า ในเมื่อมาถึงสถานที่ตรงนี้แล้ว เขาก็อยากจะดูสถานที่
แห่งนี้สักหน่อย เนื่องจากสถานที่แห่งนี้มีตำนานอยู่ตำนานหนึ่ง ซึ่ง
คนที่เคยได้ฟังตำนานนี้มีอยู่จำนวนน้อยมากๆ อีกทั้งยังมีน้อยคนที่
เชื่อในคำพูดเรื่องนี้ แต่ทว่า หลีซียะเชื่อ เนื่องจากเขามั่นใจว่า มัน
คือสถานที่แห่งนี้จริงๆ

สงเขียนปีถึงกับตะลึงนิดหนึ่งเมื่อได้ยินคำพูดของหลีซียะ แต่
เมื่อคิดดูให้ละเอียดแล้วมันก็ถูกนะ ด้วยความเป็นผู้ซึ่งฝืนลิขิต
สวรรค์เช่นหลีซียะที่ปราศจากผู้ต่อกร เขาย่อมไม่สนใจอยู่แล้วกับ
ของวิเศษใดๆ บางทีกล่าวสำหรับบุคคลเช่นเขาหากต้องการของ
วิเศษเช่นใด ย่อมคว้าเอามาได้โดยง่ายดายอยู่แล้ว

เรือกระดุกแล่นอย่างไร้จุดหมายอยู่บริเวณน่านน้ำแห่งนี้ หลี
ซียะไม่ได้พูดอะไรออกมา เขาเพียงมองดูผิวน้ำอย่างเงียบๆ เท่านั้น

สภาพของน่านน้ำทะเลแห่งนี้เงียบสงบมาก ไม่ปรากฏโครง
กระดูกที่แหวกว่ายในน้ำและบินร่อนอยู่บนท้องฟ้า กระทั่งไม่มี
แม้กระทั่งคลื่นลม เงียบอย่างน่าแปลกใจ เหมือนวาทินีคืออ่าว
ท่าเรือทางทะเลที่ปลอดภัยที่สุดของทะเลกระดุกอย่างนั้น

เรือกระดุกยังคงล่องลอยไปเรื่อยๆ น่านน้ำแห่งนี้ยังคงเงียบสงบ
ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทุกอย่างเป็นไปอย่างราบเรียบปกติ ทุกอย่างสงบ
เงียบยิ่งนัก

มองดูทะเลที่เงียบสงบ หลีซียะถึงกับส่ายหน้าเบาๆ เห็นทีชาตินี้
คงไม่เจอแล้วละ

"ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม....." ในเวลานี้เอง ทะเลที่เจียบสงบพลัน สั่นไหวขึ้นมาปรากฏคลื่นที่พลุ่งพล่าน

"แว้งค์....." เสียงกระป๋องคำรามดังก้องไปทั่วหน้าน้ำบริเวณนี้ ในเวลานี้เอง บริเวณที่มนุษย์ร่างยักษ์ตั้งอยู่เห็นเป็นประกายกระป๋องที่ พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า เวลานี้ ประกายกระป๋องได้ปกคลุมไปทั่วทั้ง น่านน้ำแห่งนี้

"เจ้านิกายจ้าวทำสำเร็จแล้ว! " สงเขียนปีที่เร่งรีบหันไปมอง ถึงกับอูทานออกมาด้วยความดีใจ

เวลานี้ เห็นจ้าวเจียนซือยืนอยู่บนศีรษะของมนุษย์ร่างยักษ์ นาง กลับสามารถดึงเอากระป๋องราชันเซียนยักษ์ขึ้นมาได้ หลังจากที่กระป๋อง ราชันเซียนยักษ์ถูกดึงออกมาได้แล้ว ปรากฏประกายกระป๋องที่พลุ่ง พล่านสู่ท้องฟ้าปณิธานกระป๋องที่บดขยี้เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ทำให้ สรรพสิ่งมีชีวิตต้องสิ้นเทา ด้วยขนาดของกระป๋องราชันเซียนยักษ์ที่ ปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ เสมือนหนึ่งสามารถบงการทั้งโลกได้อย่าง นั้น

ในขณะนี้ จ้าวเจียนซือเองก็มีอานุภาพที่รุนแรงมาก พลัง ลมปราณที่รวมตัวกันอยู่เหนือศีรษะของนางเสมือนหนึ่งจะกลับ กลายเป็นมังกรแท้จริงอย่างนั้น เผยให้เห็นถึงความสามารถที่โดดเด่น ไม่ธรรมดา กรงเล็บที่สามารถฉีกท้องฟ้าให้กระจุย พลาณภาพ ที่แผ่กระจายออกมาตั้งสามารถบดขยี้ทุกสิ่งบนโลกให้แหลก ละเอียดได้

"แข่งค์....." เสียงคำรามของกระป๋องดังก้องถึงเมฆา จ้าวเจียน ซือยืนอยู่บนหัวกะโหลกขนาดยักษ์ ในมือถือกระป๋องราชันเซียน

ยักษ์ ชูสูงขึ้นเหนือศีรษะ นาทีนี่ เดิมจ้าวเจี้ยนซือที่แลดูเล็กจิ๋วมาก เมื่อเปรียบเทียบกับกระบี่ราชันเซียนยักษ์ เวลานี้กลับดูเหมือนเป็นราชันเซียนหญิงที่อยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า สูงส่งและปราศจากผู้ที่อยู่เหนือกว่านางอีกแล้ว พลังกระบี่สยบเหล่าชั้นฟ้า

"แข็งแกร่งมาก หนึ่งกระบี่อยู่ในมือ ปราศจากผู้ต่อกรทั่วหล้า" สงเซียนปีที่มองเห็นจ้าวเจี้ยนซือถือกระบี่ราชันเซียนยักษ์ด้วยมือข้างเดียว ปลายกระบี่ชี้ไปบนสวรรค์ ถึงกับมีสีหน้าที่ขาวซีด ถูกสยบให้ต้องนั่งอยู่กับดาดฟ้าเรือ ยากที่จะลุกขึ้นมาได้

ในที่สุด จ้าวเจี้ยนซือได้เก็บกระบี่ราชันเซียนยักษ์เอาไว้ในลัคนา การยืนอยู่บนหัวกะโหลกขนาดยักษ์ของนางแลดูช่างอ่อนช้อย สุดยอดในหล้า เสมือนหนึ่งเทพธิดาผู้หลุดพ้นจากโลกมนุษย์ ปุถุชน

"ตุ้ม....." เสียงดังตุ้มตามดังขึ้นบริเวณทิศทางอันเป็นที่ตั้งของเกาะที่ลี้ภัยเยียนอยู่ ปรางค์ประกายสีดำรุนแรงขึ้นมาอย่างกะทันหัน ลากนั้น รับรู้ได้ถึงความมืดมืดที่เข้ามาปกคลุมทั่วทั้งบริเวณทะเลแห่งนี้ เหมือนว่าฟ้าดินทั้งหมดพลันถูกปกคลุมเอาไว้ และกลับกลายเป็นกลางคืน

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นนะเนี่ย?" สงเซียนปีที่ถูกทำให้ตระหนกอยู่ไม่น้อยเมื่อฟ้าดินพลันมืดมืดอย่างกะทันหัน รีบหันไปมอง

ขณะที่ฟ้าดินมืดลงชั่วขณะ ได้ยินเสียงดังตุ้มตามขึ้น เหมือนว่ามีอะไรบางอย่างกำลังกลืนกินอะไรบางอย่างอยู่

ถ้าหากเวลานี้มีผู้บำเพ็ญตนที่ทักษะยุทธแข็งแกร่งเปิดเนตรฟ้า
ขึ้นมองละก็ ต้องได้เห็นภาพที่น่าสะเทือนหวั่นไหวแน่นอน เป็น
ภาพที่ศิลาจารึกแผ่นนั้นซึ่งอยู่บนเกาะที่ลี้ลับเหยียบย่ำอยู่ที่นั่น
กำลังอ้าปากขนาดใหญ่ตั้งปากของสัตว์ขนาดยักษ์ของมัน กลืน
กินความมืดมิดทุกอย่างของฟ้าดินเข้าไป ขณะที่มันกลืนกินอย่าง
บ้ำระห่ำอยู่นั้น เหมือนว่าได้กลืนกินกระทั่งดวงดาวที่อยู่บนจักรวาล
จนหมดสิ้นไปด้วย

ขณะที่สงเขียนปีกำลังตกใจอยู่นั้น ห่องฟ้าได้กลับมาสว่างไสว
ขึ้นอีกครั้ง ความมืดมิดของฟ้าดินเสมือนหนึ่งเป็นคลื่นที่ซัดเข้า
กระทบฝั่งแล้วก็หายไป ทั้งหมดถูกศิลาจารึกกลืนกินจนสิ้นภายใน
ระยะเวลาอันสั้น

ตลอดลำดับเหตุการณ์ได้ให้ความรู้สึกผู้คนดูตั้งมารร้าย
กำเนิดขึ้นบนโลกอย่างนั้น ความมืดมิดที่ปกคลุมไปทั่วฟ้าดิน
จากนั้น เพียงชั่วพริบตาเดียวมารร้ายก็ถูกราบจนแพ้พ่าย ความ
สว่างได้กลับคืนมายังฟ้าดินอีกครั้ง

สงเขียนปีที่มองดูห่องฟ้าที่แจ่มใส เขาไม่อาจเรียกสติกลับมา
ได้ในขณะนี้ เขาไม่รู้ว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

ในเวลานี้อเอง จ้าวเจียนซือได้นั่งเรือกระตุกลอยล่องกลับมายัง
เรือกระตุกอีกครั้ง

เมื่อพบกับจ้าวเจียนซือ หลีซีเยยิ้มๆ แล้วกล่าวว่า "ยอดกระบี่
เมื่อกระบี่เล่มนี้อยู่ในมือนับว่าไม่มีสิ่งใดเหมาะสมสำหรับเจ้ามากไป
กว่านี้อีกแล้ว"

“ขอบคุณ โชคชะตาที่คุณชายมอบให้” จั่วเขียนชื่อโค้งแสดงความเคารพอย่างนอบน้อมต่อหลี่ชียเอ แม้ว่ากระบี่ราชันเซียนยั๊กซ์จะได้มาด้วยความพยายามของนางเอง แต่ทว่า หากไม่ได้รับการส่งเสริมจากหลี่ชียเอ นางก็จะไม่ได้ของวิเศษเช่นนี้

“ศิษย์พีได้รับกระบี่เหาะเช่นนี้นับว่าน่ายินดียิ่งนัก” ในเวลาตัวเอง หลิวหยูเขียนเองก็นั่งเรือกระดุกกลับมาถึงเหมือนกัน เอ่ยกับจั่วเขียนชื่อด้วยท่าที่ยิ้มแย้ม

จั่วเขียนชื่อยังไม่ทันได้ตอบคำถามของหลิวหยูเขียน หลิวหยูเขียนหัวเราะเบาๆ ทีหนึ่งแล้วคล้องแขนหลี่ชียเอเอาไว้ด้วยท่าที่เราร้อนยิ่งนัก แผงไว้ซึ่งจريتอยู่เจ็ดส่วน กล่าวว่า “คุณชาย เวลานี้ศิษย์พีได้รับกระบี่เหาะเช่นนี้บวกกับกายน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ของนาง มันคือปราศจากผู้ต่อกรในหล้าแล้ว เกรงว่าข้าคงต้องถูกนางสยบจนโง่หัวไม่ขึ้นชั่วชีวิตแล้ว.....”

“..... จากนั้นไป เกรงว่าในไตรนิกายพิสุทธ์คงไม่มีที่ที่จะให้ข้ายืนอีกแล้ว คุณชายสามารถแนะนำทางสว่างให้กับข้าได้หรือไม่ อย่าให้ข้าต้องมีชีวิตอยู่อย่างน่าเวทนาในครึ่งหลังของชีวิตเลย.....” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว นางถึงกับบิบน้ำตาออกมาจากดวงตาทั้งสอง ท่าที่น่าสงสารยิ่งนัก

ด้วยท่าทีที่ของหญิงสาวที่สวยงามเยิ้มและดึงเร้าวิญญาณเช่นนี้ เมื่อเผยลักษณะท่าทีที่น่าสงสารยิ่งออกมา ต่อให้เป็นผู้ที่มีใจมั่นคงตั้งหินผายังคงต้องละลายไปทันที

หลี่ชียเอกลับไม่รู้สึกระไร ตบหัวของนางเบาๆ หัวเราะด่าออกไปว่า “แสร้งทำเป็นน่าสงสารต่อหน้าข้าให้มันน้อยๆ หน้อย ศิลาจารึก

ที่เจ้าได้มาไม่ได้ด้อยไปกว่ากระป๋องเชียนยั๊กซ์ของเจียนซื่อ
แม้แต่น้อย ยังโลกมากไม่รู้จักพอ! ”

“ขอเพียงเป็นสิ่งที่คุณชายประทานมาให้ มากแค่ไหนข้าก็ไม่
เกียง” หลิวหยูเยียนคล้องแขนหลี่ชียเอเอาไว้ ยิ้มอย่างมีจริตด้วย
ท่าทีของการอดอ้อนอยู่สามส่วน ทำให้ผู้คนรู้สึกวาบหวามใจ
ขึ้นมา

หลี่ชียเอเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง มองไปยังที่ที่ห่างไกล หลังจากผ่านไป
ครู่ใหญ่จึงเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า “คุณหยางจื่อกลับมาแล้ว”

ทุกคนลืมหันมอง เป็นจริงดังว่า เห็นคุณหยางจื่อนั่งเรือ
กระดุกกลับมา เขายืนอยู่บนเรือกระดุก ลมพัดเสื้อของเขาปลิวไสว
ท่าทีเหมือนเป็นผู้ที่ห่างจากโลกีย์มนุษย์ปุถุชนอยู่หลายส่วน แต่ว่า
คุณหยางจื่อในเวลานี้ดูจะกระเซอะกระเซิงอยู่บ้าง บนตัวของเขามี
รอยฉีกขาดของเสื้อผ้าอยู่หลายแห่ง

“เจ้าเกาะคุณหยาง เจ้าไปรังมั่งกรร่ำยมารี? ท่าทางถึงได้
กระเซอะกระเซิงเพียงนี้ คงไม่ใช่แสรังฉีกเสื้อของตนให้ขาดทำเป็น
น่าสงสารกระมัง” เมื่อหลิวหยูเยียนเห็นคุณหยางจื่อกลับมาบนเรือ
กระดุกจึงมองแวบหนึ่งและกล่าวออกไป

คุณหยางจื่อไม่ได้ถือสากับคำพูดเช่นนี้ ยิ้มแต่กล่าวว่า “ที่เจ้า
นิกายหลิวพูดมาเช่นนี้ก็ใกล้เคียงแล้วละ ข้าเกือบเอาชีวิตไม่รอด
เกือบไม่ได้กลับมาอีกแล้ว”

“พูดแบบนี้ แสดงว่าเจ้าเกาะคุณหยางได้สุดยอดของล้ำค่าแล้ว
สิ” จั่วเจียนซื่อก็รู้สึกผิดคาด กำลังความสามารถของคุณหยางจื่อ

นั่นมีแต่แข็งแรงแรงกว่าไม่มีด้อยกว่าพวกนาง สามารถทำให้คุณหยางจื่อมีท่าทีที่กระเซอะกระเซิงเช่นนี้ได้ เกรงว่าคงเจออะไรเข้ากับสิ่งที่อันตรายยิ่งให้แล้ว

“ค่อยยังชั่ว ยังดีที่เดินอยู่บริเวณประตูนรกมารอบหนึ่ง หลังจากเกือบเอาชีวิตไม่รอดแล้ว ในที่สุดก็ได้รับสิ่งตอบแทนกลับมา” คุณหยางจื่อกล่าวด้วยท่าทีที่ยิ้มแต่

เมื่อเห็นท่าทีที่พึงพอใจของเขาแล้ว ทำให้รู้ได้ว่าเขาต้องได้รับผลที่ยอดเยียมมาก จะอย่างไรเสีย คุณหยางจื่อที่มีชาติกำเนิดมาจากพิสุทธินิรันดรสี่สาย ด้วยฐานะของเขา ของวิเศษต่างๆ ไปไม่อยู่ในสายตาของเขาอยู่แล้ว

“จำเป็นต้องโอ้อวดขนาดนี้รึ?” หลี่ชีย่สายหน้าและหัวเราะกล่าวว่า “รังเก๋ากั้นนั้น มันก็แค่อาศัยคลำ กิ่ง คลานธรรมดาๆ เท่านั้นเอง เอาอะไรมาพูดว่าแทบเอาชีวิตไม่รอด เอาอะไรมาพูดว่าเดินเฉียดไปหน้าประตูนรกอเวจี?”

“เอือก.....” เมื่อถูกหลี่ชีย่ล้อกจุด ทำให้คุณหยางจื่อถึงกับหัวเราะแห้งๆ ออกมา ท่าทีพะอืดพะอมอยู่บ้าง จากนั้นกลับรู้สึกแปลกใจ กล่าวว่า “พี่หลี่เคยไปที่นั่นมาก่อนรึ?”

หลี่ชีย่อมยิ้มไม่พูดไม่จา ไม่ตอบกลับคำถามของคุณหยางจื่อ

“รีบนำเอาของวิเศษที่เจ้าได้มาให้ทุกคนได้เห็นเป็นบุญตาสักหน่อยสิ” หลี่หุยเยียนยิ้มกล่าวกับคุณหยางจื่อ

“เป็นไซโบหนึ่งเท่านั้นเอง เทียบไม่ได้กับสุดยอดอาวุธในหล้าของเจ้านิกายทั้งสองหรอก” ฉุนหยางล้อยิ้มกล่าว แต่ เขาไม่ได้ซ่อนเร้น หยิบเอาสิ่งที่ตนได้นั้นออกมา

ที่ฉุนหยางล้อได้มานั้นกลับเป็นไซทองคำโบหนึ่ง เป็นไซโบหนึ่งที่มีขนาดใหญ่กว่ากะละมังกว่าเท่าตัว เป็นไซทองคำที่บุคคลผู้บรรลุนิติภาวะไม่สามารถโอบได้รอบ

ไซทองคำโบนี้ส่งประกายแวววับ เหมือนทำขึ้นมาจากทองคำทั้งโบ

“นี่มันคือไซทองคำอะไรกันแน่?” จ้าวเจียนซือรู้สึกแปลกใจกับไซทองคำที่ฉุนหยางล้ออ้อมเอาไว้

หลิวหยูเยียนยิ้มกล่าวว่า “ไซทองคำโบใหญ่เช่นนี้ให้พวกเราทอดกินจะดีไหม? พอที่จะให้พวกเราได้อ้อมแปล้ไปได้มือหนึ่งเลยล่ะ”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลิวหยูเยียนยื่นมือไปเคาะไซทองคำโบนี้ได้ยินเสียงดัง “ตึง” เป็นเสียงที่ใสกังวาลยิ่งนัก

ขณะเดียวกัน บนเปลือกไซปรากฏประกายสีทองกระเพื่อมสั้นไหวดูฉว้างวนน้ำที่กระจายออกไป จากนั้น เหมือนได้ยินเสียงคำรามเบาๆ ออกมาจากภายในไซทองคำ คล้ายดังการเคาะที่เปลือกไซของหลิวหยูเยียนได้ปลุกสิ่งมีชีวิตภายในไซทองคำให้ตื่นขึ้นมาอย่างนั้น

“นี่มันไข่ของหงส์อย่างนั้นรี? ” สงเขียนปีที่มองเห็นภาพที่หน้า
อัครรรยเช่นนี้ถึงกับอ้าปากตาค้าง ไม่ง่ายนัก กว่าจจะรวบรวมความ
กล้าขึ้นมาได้ ยื่นมือไปสัมผัสลุ่มคลำไข่ทองคำใบนี้ รู้สึกอุ่นมือ

“ฝันหวานไปนะสิ ไข่ของหงส์” หลี่ชียเอี้ยมกล่าวว่า “ถ้าหากมัน
คือไข่ของหงส์ละก็ ยังจะรอให้คนอื่นได้มารี ข้าคงไปเอามันมานาน
แล้ว”

“นี่มันคือไข่ของอะไร? ” มองดูไข่ทองคำที่อยู่ตรงหน้า ล้วงเจี้ยน
นชื่อเองก็รู้สึกแปลกใจ ต่อให้เป็นคนที่ดูอะไรไม่ออกเลยก็ต้องรับรู้
ได้ว่า ไข่ทองคำที่อยู่ตรงหน้าต้องเป็นไข่ที่ยอดเยี่ยมมากใบหนึ่ง

“น่าจะเป็นไข่ของสัตว์ปีก” ฉุนหยางจื่อ ยิ้มกล่าวว่า “ต่อให้มัน
ไม่ใช่ไข่ของหงส์ เกรงว่ามันคงมีสายเลือดของสัตว์เทวะวิหคเขียน
อยู่ในครอบครอง

ตอนที่ 1357 พรสวรรค์ของหงส์

หลี่ชียเยียมกล่าวว่า “คำพูดที่พูดมานี้ไม่ผิด เป็นความจริงที่มันมีสายเลือดของสัตว์เทพวิหคเซียนอยู่ในตัว ความแข็งแกร่งทรงพลังด้านสายเลือดนั้นยากจะจินตนาการ ถ้าหากพิสุทธินิรันดรสี่สายยอมทุ่มทุนจริงล่ะก็ ไม่แน่มันอาจสามารถบ่มฟักให้มันกลายเป็นสัตว์เทพวิหคเซียนก็ได้ ไม่แน่มัน หากมีวันนั้นจริง พิศุทธินิรันดรสี่สายพวกเจ้าอาจมีมังกรแท้จริงหรือหงส์สักตัวหนึ่งก็เป็นได้”

“มังกรแท้จริงหรือหงส์!” คำพูดนี้ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวภายในใจให้กับลั่วเจี้ยนชือ และหลิวหยูเยียนไม่น้อย

แม้จะกล่าวว่า เคยมีเผ่าพันธุ์จำนวนไม่น้อยในแดนวิญญานสวรรค์ที่ยกย่องตัวเองว่า เผ่าพันธุ์ของตนนั้นมีสายเลือดของมังกรแท้จริงหรือหงส์อยู่ในครอบครอง กระทั่งยกย่องเผ่าพันธุ์ของตนเองว่าเป็นทายาทรุ่นหลังของสัตว์เทพ

แต่ทว่า วิธีการพูดแบบนี้ส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นการประเมินค่าเผ่าพันธุ์ของตนที่สูงเกินจริงอยู่เสมอเท่านั้น ต่อให้มีบางเผ่าพันธุ์ที่มีสายเลือดมังกรแท้จริงหรือหงส์ในครอบครองจริง ก็เป็นเพียงสายเลือดที่เจือจางมากๆ มากจนกระทั่งสามารถมองข้ามไม่ต้องคำนึงถึงเลยก็ได้

ด้วยสายเลือดเช่นนี้แล้ว ต่อให้มีผู้ที่สืบทอดต่อได้จริง ก็แค่สามารถสำแดงอำนาจของมังกรแท้จริงหรือหงส์เพียงหนึ่งในร้อย กระทั่งหนึ่งในหมื่นเท่านั้นเอง

ถ้าหากไขทองคำใบนี้ที่อยู่ตรงหน้าสามารถกลับกลายเป็นมังกรแท้จริงหรือหงส์ในอนาคตได้จริงล่ะก็ช่างเป็นอะไรที่น่ากลัวเหลือเกิน กระทั่งเรียกได้ว่าล้ำค่ายิ่งกว่ามีราชันเซียนองค์หนึ่งในครอบครองเสียอีก

“สามารถบ่มฟักให้กลายเป็นมังกรแท้จริงหรือหงส์ขึ้นมาได้จริงหรือ?” แม้แต่คุณหยางจื่อยังอดกลั้นเอาไว้ไม่อยู่รีบเร่งเอ่ยถามขึ้นมาเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซิเย่

หลี่ซิเย่อดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ เมื่อเห็นท่าที่เช่นนี้ของคุณหยางจื่อ กล่าวว่า “เจ้าคิดจะบ่มฟักให้ได้มังกรแท้จริงหรือหงส์จริงๆ หรือ?”

“เหอะ เหอะ เหอะ การมีมังกรแท้จริงหรือหงส์สักตัวไว้ในครอบครอง ใครเล่าจะไม่กระหาย?” คุณหยางจื่อหัวเราะเจื่อนๆ กล่าวว่า “ต่อให้เป็นราชันเซียนก็กระหายอยากจะได้มังกรแท้จริงหรือหงส์เอาไว้ในครอบครองสักตัว พี่หลี่ ไขทองคำใบนี้ของข้าสามารถบ่มฟักให้กลายเป็นมังกรแท้จริงหรือหงส์ได้จริงๆ รึ?”

“ตามทฤษฎีแล้วเป็นไปได้” หลี่ซิเย่ ยิ้มกล่าวว่า “มันคือการวิวัฒนาการทางสายเลือดอย่างหนึ่ง เฉกเช่นเกล็ดทองกลับกลายเป็นมังกร หรือมัจฉากระโดดข้ามประตูมังกรอย่างนั้น ไขทองคำใบนี้มีสายเลือดของสัตว์เทพวิหคเซียนอยู่ในความครอบครอง หากอาศัยทฤษฎีด้านสายเลือดแล้ว มันมีโอกาสเช่นนี้

หลังจากผ่านการเปลี่ยนแปลงมาครั้งแล้วครั้งเล่า มันมีโอกาสหวนคืนสู่ความเป็นดั้งเดิมของบรรพบุรุษที่สูงในระดับหนึ่ง” .

“จริงรี? ” แม้แต่ระดับผู้ยิ่งใหญ่อย่างคุณหยางจื่อก็ออกอาการเก็บความตื่นเต้นเอาไว้ไม่อยู่

“ไม่จริง” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “นั่นเป็นเพียงทฤษฎีเท่านั้น ความจริงแล้วมันเป็นเรื่องที่ทำไม่ได้ ดังที่ว่าลู่ๆ วันหนึ่งกลับกลายเป็นมังกร หรือกระโดดขึ้นไปอยู่บนกิ่งไม้พลับกลายเป็นหงส์อะไรทำนองนั้น นั่นมันก็แค่วิธีการพูดที่ยกย่องฐานะของตนให้สูงขึ้นเท่านั้น คิดจะกลายเป็นมังกรแท้จริงหรือหงส์มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้”

“ที่แท้เป็นเพียงทฤษฎีเท่านั้น” เมื่อคุณหยางจื่อได้ยินหลี่ชียเอพูดเช่นนี้แล้ว ได้แต่หัวเราะเลือนๆ เท่านั้น

หลี่ชียเอได้เอ่ยขึ้นด้วยท่าที่เฉยเมยว่า “เจ้าก็ไม่ต้องท้อแท้ ขอเพียงพิสูทธิ์นิรันดร์สี่สายของพวกเจ้ากล้าลงทุนมหาศาล พวกเจ้าก็สามารถบ่มฟักออกมาเป็นสิ่งมีชีวิตที่สุดยอดมากได้ตัวหนึ่งเหมือนกัน ไม่ได้หมายความว่าสายเลือดของไขทองคำใบนี้ใช้การไม่ได้ บอกได้แต่เพียง ภายใต้อสภาพของโลกใบนี้ เงื่อนไขไม่เพียงพอที่จะให้มันสามารถหวนคืนสู่ความเป็นดั้งเดิมของบรรพบุรุษทางสายเลือด ไม่สามารถให้มันได้กลับกลายเป็นมังกรแท้จริงหรือหงส์เท่านั้น”

“ความหมายของคุณชายก็คือ ไขทองคำใบนี้ยังคงสามารถกลายเป็นมังกรแท้จริงหรือหงส์ได้ใช่หรือไม่? ” จ้าวเจี้ยนชือได้จับประเด็นจากคำพูดของหลี่ชียเอที่ผู้อื่นไม่ทันสนใจเอาไว้ได้

“จะพูดแบบนี้ก็ได้ สรรพสิ่งมีชีวิตล้วนแล้วแต่มีโอกาสนหวนคืนสู่ความเป็นดั้งเดิมของบรรพบุรุษได้ทั้งสิ้น เพียงแต่ความเป็นไปได้ น้อยมากๆ เท่านั้นเอง ว่ากันตามหลักทฤษฎีแล้ว ขอเพียงเจ้า สามารถสละซึ่งกำลังทรัพย์ทุกอย่างไปบ่มพื้กมัน ก็จะเพิ่มพูนความเป็นไปได้ในการหวนคืนสู่ความเป็นดั้งเดิมของบรรพบุรุษได้มากยิ่งขึ้น” หลี่ซีเย่กล่าวว่า “แน่นอน การหวนคืนสู่ความเป็นดั้งเดิมของบรรพบุรุษเพียงเหมาะสำหรับสิ่งมีชีวิตอื่นๆ เท่านั้น เป็นต้นว่า เผ่าวิญญาณเทพ เผ่าพฤษกษา แต่ทว่า สำหรับมังกรแท้จริงหรือ หงส์นะหรือยังทำไม่ได้ อย่างน้อยไม่สามารถทำได้ในเก้าแดน”

“ถ้าหากมีเงื่อนไขเช่นว่า มีสภาพแวดล้อมเช่นว่า เช่นนั้นแล้ว ควรจะต้องทำเช่นใดเพื่อให้ไข่ทองคำใบนี้ได้กลายเป็นมังกรแท้จริงหรือหงส์ตัวหนึ่งขึ้นมาล่ะ?” ฉุนหยางจื่ออดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้

“เห็นทีเจ้ายังคงไม่ยอมแพ้นะเนี่ย” หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “ถ้าหากว่ามีโลกแบบว่าจริงๆ ต้องการยกระดับความน่าจะเป็นในอันที่จะหวนคืนสู่ความเป็นดั้งเดิมของบรรพบุรุษสักก็วิธีการนั้นง่ายมาก ให้อาศัยลมปราณทั้งหมดของสรรพชีวิตในพิสุทธินิรันดรสี่สาย และของราษฎรทั้งหมดไปบ่มพื้กมัน อาศัยของล้ำค่าทุกอย่างที่มีของพิสุทธินิรันดรสี่สายไปเลี้ยงดูมัน.....หรือจะพูดว่าอาศัยของดีทุกอย่างที่พิสุทธินิรันดรสี่สายมีไปเลี้ยงดูมันทั้งหมด”

“แต่ การกระทำเช่นนี้มันไม่คุ้มค่าเลย” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเย่ส่ายหน้า แล้วกล่าวว่า “ต่อให้โลกนี้มีสภาพแวดล้อมที่

สามารถทำให้มันหวานคืนสู่ความเป็นดั้งเดิมของบรรพบุรุษกลับกลายเป็นม้งกรแท้จริงหรือหงส์ได้จริงแล้วไง.....”

“.....เจ้าคิดว่าท่อมเทสรรพกำลัง ท่อมเททุกสิ่งที่มี เพื่อไปบ่มพืкм้งกรแท้จริงหรือหงส์สักตัวหนึ่งมันคุ้มกันจริงหรือ? อาศัยธาตุแท้ภายในและทรัพยากรของพิสุทธินิรันดรสี่สายพวกเจ้า มีผู้นำไปบ่มพืคให้ไ้ได้ราชันเซียนยังจะดูมีความแน่แท้กว่าเสียอีก ไม่แน่นักด้วยกำลังกายและทรัพยากรที่พิสุทธินิรันดรสี่สายใช้บ่มพืคให้ไ้ได้ม้งกรแท้จริงหรือหงส์สักตัว อาจสามารถบ่มพืคราชันเซียนอีกสักสามองค์ขึ้นมาก็เป็นไ้ได้”

ครั้นกล่าวจบคำ หลี่ซีเยจ้องมองดูฉุนหยางจื่อด้วยความหมายที่ลึกซึ้ง

“แต่ว่า.....” ฉุนหยางจื่อ ทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ข้าเคยไ้ได้ยินตำนานเรื่องหนึ่งว่า สัตว์เทพวิหคเซียนไม่เพียงมีความแข็งแกร่งทรงพลังเท่านั้น ลือกันว่า พวกเขามีคุณสมบัติพิเศษที่สรรพสิ่งมีชีวิต และทุกๆ เผ่าพันธุ์ในโลก ไม่มีอยู่ในครอบครอง หรือจะกล่าวว่ามันคือพรสวรรค์ ซึ่งของลักษณะเช่นนี้ แม้แต่ราชันเซียนก็ยังตามหาด้วยความยากลำบากตลอดมา”

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวว่า “พิสุทธินิรันดรสี่สายยอมเป็นพิสุทธินิรันดรสี่สาย เจ้ารู้อะไรไม่น้อยเลยนะ”

“เป็นเช่นนี้จริงๆ หรือเนี่ย?” เมื่อฉุนหยางจื่อเห็นหลี่ซีเยหัวเราะโดยไม่ตอบคำถาม จึงเอ่ยถามขึ้นเนื่องจากรังไม่ตายใจกับเรื่องนี้

เมื่อกล่าวถึงเรื่องนี้แล้ว หลีซียเอถึงกับล้องมองไปยังน้ำทะเลที่ราบเรียบ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ จึงได้เอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ ว่า "สัตว์เทพวิหคเซียนนะ นับว่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่ทำให้ผู้คนไฝฝันทาโดยแท้จริง ทั้งยังเป็นเผ่าพันธุ์ที่ทำให้ผู้คนต้องอิจฉา เสียตาย ต่อให้มีเผ่าพันธุ์เช่นนี้อยู่จริง คงมีจำนวนอยู่ไม่เท่าไร ล้ำค่ามากกว่าสิ่งใดๆ

พวกของฉุนหยางลือต่างอดที่จะกลั่นลมหายใจเอาไว้ไม่ได้ และฟังอย่างตั้งใจ เมื่อหลีซียเอเอ่ยปากพูดออกมา

"สัตว์เทพวิหคเซียนนับเป็นสิ่งที่พูดกันปากต่อปากมาโดยตลอด เกรงว่าทุกคนก็คงไม่เคยได้เห็นสัตว์เทพวิหคเซียนที่แท้จริงมาก่อน" หลีซียเอเอ่ยขึ้นมาอย่างซ้ำๆ ว่า "เหมือนกับที่มีการบันทึกเอาไว้เป็นจำนวนมากนั้น สัตว์เทพวิหคเซียนไม่เพียงมีความแข็งแกร่งมาก พวกมันเองยังล้ำค่ายิ่ง ทุกส่วนของพวกมันล้วนล้ำค่ายิ่งนัก! แต่ สำหรับผู้ที่มีความแข็งแกร่งอย่างแท้จริง เป็นต้นว่าราชันเซียนแล้ว สิ่งนี้หาใช่สิ่งที่ดึงดูดใจมากที่สุดของสัตว์เทพวิหคเซียน"

"แล้วสิ่งที่ดึงดูดใจผู้คนมากที่สุดคืออะไร?" สงเซียนป้อดที่จะถามไม่ได้ เมื่อหลีซียเอหยุดอยู่แค่นั้น

หลีซียเอมองดูสงเซียนป้อดที่หนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า "คุณสมบัติพิเศษ หรือจะเรียกว่าเป็นพรสวรรค์ก็ได้ เป็นสิ่งที่มีมาแต่กำเนิดของแบบนี้หาใช่เผ่าพันธุ์อย่างพวกเราสามารถมีไว้ในครอบครองมีเพียงสัตว์เทพวิหคเซียนจึงจะมีสิ่งนี้"

"พรสวรรค์แบบไหนกันล่ะ?" หลีวหยูเขียนเองก็ฟังจนเคลิบเคลิ้มหลงใหล และเอ่ยถามขึ้นด้วยความแปลกใจ

หลี่ซีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “ของบางอย่างพูดยาก เนื่องจากสัตว์เทพวิหคเซียนแต่ละชนิดก็จะมีพรสวรรค์ที่แตกต่างกันไป ความจริงแล้ว ผู้คนบนโลกที่เคยเห็นสัตว์เทพวิหคเซียนแท้จริงมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ดังนั้น ทุกคนจึงไม่รู้ว่าพรสวรรค์ของสัตว์เทพวิหคเซียนหลายชนิดคืออะไร.....”

“.....แต่ว่า ก็มีพรสวรรค์ของสัตว์เทพวิหคเซียนบางชนิดที่ถูกผู้คนเขารู้อย่างชัดเจน” หลี่ซีเย่กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ยกตัวอย่างหงส์ที่ถูกผู้คนกล่าวขวัญถึงมาโดยตลอดว่า พรสวรรค์ของหงส์คืออะไร? นิพพานและถือกำเนิดใหม่!”

“นิพพานและถือกำเนิดใหม่!” เมื่อได้ยินคำๆ นี้แล้ว ไม่ว่าใครก็ต้องรู้สึกหวั่นไหวภายในใจ มันเป็นเรื่องที่ผู้คนจำนวนมากเสาะแสวงหา กระทั่งราชันเซียนก็เคยศึกษาค้นคว้าเรื่องการกำเนิดใหม่

“แน่นอน ใช้ว่าขอเพียงเป็นหงส์ตัวหนึ่งแล้วก็สามารถนิพพานและถือกำเนิดใหม่ได้ ต้องมีความแข็งแกร่งกระทั่งระดับหนึ่งแล้วจึงสามารถอาศัยพรสวรรค์ของตนมาทำให้นิพพานแล้วถือกำเนิดใหม่”

ในเวลา นี้ พวกของฉุนหยางลือต่างพูดอะไรกันไม่ออกนิพพานและถือกำเนิดใหม่ ใครล่ะที่ไม่อยากได้? เกรงว่าต่อให้เป็นราชันเซียน ก็ต้องการมีพรสวรรค์เช่นนี้ในครอบครอง!

“สิ่งนี้ยังไม่ใช่เป็นสิ่งที่ทำให้ราชันเซียนรู้สึกอิจฉาและอยากได้มากที่สุด” ขณะที่พวกของฉุนหยางลือต่างอยู่ในอาการนิ่งเงียบนั้น หลี่ซีเย่ได้เผยรอยยิ้มออกมา และกล่าวว่า “ลือกันว่า ยามที่หงส์ตัวหนึ่ง ยืนอยู่ในสถานะที่สุขยอดที่สุดของเผ่าพันธุ์พวกมัน

แล้วล่ะก็ หงส์ตัวที่มีลักษณะเช่นนี้สามารถนิพานแล้วถือกำเนิดขึ้นใหม่ได้ตลอด นิพานไปเรื่อยๆ”

“นิพานแล้วถือกำเนิดขึ้นใหม่ได้ตลอด?” คุณหยางล้อถึงกับตะลึง

“หรือจะพูดอีกอย่างก็คือเวียนว่ายตายเกิดนิรันดร์ไม่ตายไม่ดับขั้วนิรันดร์!” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวท่าที่เรียบเฉย

“เวียนว่ายตายเกิดนิรันดร์ไม่ตายไม่ดับขั้วนิรันดร์!” พวกเขาล้อถูกทำให้สะเทือนหัวน้ไหวโดยสิ้นเชิง เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ สามารถนิพานและถือกำเนิดใหม่ก็ทำให้ผู้คนที่ทั้งหมดต้องอึ้งฉาและไฟฟั่นถึงแล้ว

ถ้าหากว่า สามารถเวียนว่ายตายเกิดนิรันดร์ไม่ตายไม่ดับขั้วนิรันดร์! เกรงว่าราชันเซียนก็ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ เรื่องเช่นนี้มันช่างเข้ายวนใจเหลือเกิน!

จ้าวเจี้ยนซื่อถึงกับพึมพำออกมาว่า “ในโลกนี้มีการเวียนว่ายตายเกิดตลอดไปจริงหรือ?”

เรื่องแบบนี้ฟังดูไม่น่าจะเป็นจริงเอาเสียเลย เวียนว่ายตายเกิดตลอดไป ถึงขั้นไม่ตายไม่แตกดับ ช่างเป็นเรื่องน่ากลัวอะไรขนาดนั้น เรื่องแบบนี้ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม ก็ยากที่จะต้านทานความเข้ายวนเช่นนี้ไปได้

“ไม่รู้” หลี่ซีเย่ยิ้มและส่ายหน้า กล่าวว่ “นี่เป็นเพียงตำนานเท่านั้น หงส์ที่แท้จริงยังยากที่จะได้พบเห็น หงส์ที่สามารถก้าวถึงระดับสุดยอดตัวนั้นที่อยู่ในตำนาน เกรงว่าคงไม่เคยมีใครพบเห็น

มาก่อน หรือบางทีหงส์ลักษณะเช่นนี้จะดำรงอยู่ในตำนานเท่านั้นเอง”

เมื่อได้ฟังคำกล่าวนี้จบลงแล้ว พวกหลิวหยูเขียนต่างตกอยู่ในความนิ่งเงียบ ไม่ตายไม่มีแตกดับนะเนี่ย ช่างเป็นเรื่องที่ถวิลหาเหลือเกิน เป็นเรื่องที่ย้ายวนใจยิ่งนัก

สำหรับสงเขียนปีนั้น เขาไม่กล้าไปจินตนาการเรื่องเช่นนี้ เขาได้แต่ถือว่าเรื่องนี้เป็นเพียงตำนานเท่านั้น จะอย่างไรเสีย เรื่องเช่นนี้อยู่ห่างไกลจากตัวของเขามากมายเหลือเกิน

พรสวรรค์ของมังกรแท้จริงคืออะไร? ” หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ หลิวหยูเขียนถึงกับเอ่ยถามขึ้นด้วยความแปลกใจ

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขึ้นมา ยิ้มกล่าวกับหลิวหยูเขียนด้วยท่าที่ลึบลมคมในว่า “หากมีสักวันแล้วได้เห็นมังกรโดยแท้จริงเข้าแล้ว ข้าก็จะบอกกล่าวพรสวรรค์ของมันให้เจ้าได้รู้”

“เกลียดนักเขี้ยว.....” หลิวหยูเขียนทำเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา แต่ นางก็ไม่ได้ซ้กใช้ต่อไป

หลี่ซีเย ไม่พูดอะไรอีกต่อไป เพียงมองไปที่พื้นผิวทะเล และปล่อยให้เรือกระดูกลอยไปตามทะเลสุดแต่น้ำทะเลจะพัดพาไปทิศทางใด เรือกระดูกก็ลอยไปที่นั่น

ภายใต้บรรยากาศเช่นนี้ ทำให้บรรยากาศบนเรือกลายเป็นเงียบขรึมขึ้นมา ทุกคนต่างใช้ความคิด ทุกคนต่างมีเรื่องภายในใจของตนเอง

หลังจากผ่านไปนานมาก พวกหลิวหยูเยียนรู้สึกได้ว่าเหมือนห
ลีชีเยจะไม่มีที่ท่าจะไปจากที่ตรงนี้ ยังคงปล่อยให้เรือกระดุก
ล่องลอยไปเรื่อยๆ ทำให้พวกเขาต่างรู้สึกแปลกใจ 'ไม่รู้ว่าเหตุใดหลี
ชีเยจึงได้ทำเช่นนี้'

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1358 เกมมิด

เรือกระดุกลอยล่อง หลีซีเย่จ้องมองดูน้ำทะเลไม่พูดไม่จาอยู่เป็นเวลานาน เหมือนว่าในน้ำทะเลมีอะไรบางอย่างดึงดูดสายตาของเขาเอาไว้ไว้อย่างนั้น

หลังจากผ่านไปนานมาก จ้าวเจี้ยนซือได้เอ่ยถามขึ้นมาอย่างแผ่วเบาและนุ่มนวลว่า “คุณชายกำลังตามหาอะไรอยู่รึ?”

ท่ามกลางทะเลบริเวณนี้ มีโครงกระดูกจำนวนมากนับไม่ถ้วน ของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งก็มีอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ทว่า ตั้งแต่ต้นจนจบ หลีซีเย่ไม่ได้มองสิ่งเหล่านี้มากกว่าครึ่ง เหมือนหนึ่งว่าของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งเหล่านี้เป็นเพียงเศษเหล็กเท่านั้นเอง ไม่คุ้มกับการที่เขาต้องไปจ้องมองมากกว่าหนึ่งครั้ง ตรงกันข้าม สิ่งดึงดูดสายตาของเขาคือทะเลที่ดูราบเรียบปราศจากสิ่งใดๆ แห่งนี้

“ถูกต้อง” หลีซีเย่ละสายตากลับมา กล่าวกับจ้าวเจี้ยนซือว่า “ถ้าจะให้ถูกต้องมากกว่านั้นต้องบอกว่า เป็นการรอคอย”

“รอคอยอะไร? จะมีของวิเศษปรากฏออกมาหรือใต้ทะเลแห่งนี้ยังมีของล้ำค่าที่สะท้อนฟ้าอยู่อีกรึ?” ดวงตาของหลิวหยูเยียนเปล่งประกายออกมา กล่าวด้วยความแปลกใจ

“ของวิเศษ? ข้ามาที่นี่ไม่ได้ต้องการของวิเศษ” หลีซีเย่ยิ้มและส่ายหัว กล่าวว่า “ข้ามาที่นี่ก็เพื่อตามหาตำนานเรื่องหนึ่ง เป็นปริศนาที่ทำให้ผู้คนไม่สามารถไขออกมาได้โดยตลอด”

“ตำนานแบบไหนกัน?” ฉุนหยางล้อเองก็รู้สึกเปี่ยมล้นไปด้วยความสนใจ พิสุทธิ์นิรันดร์สี่สายของพวกเขามีบันทึกเกี่ยวกับทะเลกระดูกเอาไว้มากมาย แต่ทว่า เรื่องราวเกี่ยวกับตำนานอะไรนั้นเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน

“เป็นตำนานเกี่ยวกับชีวิตที่เป็นนิรันดร์” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวอย่างมีลับลมคมใน

“ตำนานเกี่ยวกับชีวิตที่เป็นนิรันดร์?” พลันที่คำๆ นี้ถูกกล่าวออกมา พวกของฉุนหยางล้อ ต่างสะท้อนหน้าไหวอย่างยิ่งภายในใจ ฉุนหยางล้อถึงกับสีหน้าแสดงความประทับใจ กล่าวว่ “หรือว่าเรื่องที่ลือกันว่า ทะเลกระดูกมีสิ่งที่สามารถทำให้คนเป็นอมตะได้ เป็นเรื่องจริง?”

“จริงหรือ?” จ้าวเจี้ยนซือรู้สึกตกใจเช่นกัน สิ่งที่สามารถทำให้คนมีชีวิตเป็นอมตะ เรื่องเช่นนี้จะโทษผู้คนทั่วหล้าต้องการมันอย่างมากก็ไม่ถูก แม้แต่บุคคลอย่างเมิ่งเจิ้นเทียนก็ยังนั่งไม่ติด ถึงกับมาที่ทะเลกระดูกด้วยตนเอง

“เรื่องโกหก” หลี่ชีย่ หัวเราะทีหนึ่ง กล่าวว่ “ถ้าหากทะเลกระดูกมีสิ่งที่สามารถทำให้ผู้คนอยู่เป็นนิรันดร์ได้ละก็ คงไม่อยู่รอจนถึงผู้คนในยุคนี้ ยิ่งไม่รอถึงบุคคลเฉกเช่นเมิ่งเจิ้นเทียนระดับนี้ ทุกยุคสมัยที่ผ่านมา ระดับราชันเซียนที่มายังทะเลกระดูกมีเป็นจำนวนไม่น้อย ยิ่งกว่านั้น ยังมีผู้ที่บุกเข้าไปถึงยังสวนที่ลึกที่สุดของทะเลกระดูก ถ้าหากทะเลกระดูกมีสิ่งที่ทำให้ชีวิตเป็นนิรันดร์ได้จริงละก็ ยังจะเหลือเอาไว้ให้ผู้คนในยุคนี้ไปเอาอย่างนั้นรึ?”

เมื่อได้ยินคำเช่นนี้แล้ว พวกคุณหยางล้อลองนึกดูแล้วคำพูดนี้ ก็ถูกต้องนะ ยังมีใครที่จะแข็งเกร่งยิ่งไปกว่าราชันเซียนอีก ความจริงแล้ว ไม่เพียงแต่ราชันเซียนเท่านั้น ยังมีเทพเจ้าแห่งทะเลจำนวนไม่น้อย ประมาจารย์พฤษชาล้วนแล้วแต่เคยมายังทะเลกระดูกแล้วทั้งสิ้น ถ้าหากทะเลกระดูกมีสิ่งๆ ที่เรียกว่าสามารถทำให้มีชีวิตเป็นนิรันดร์ได้จริง เกรงว่าคงถูกบรรดาราชนเซียน เทพเจ้าแห่งทะเล และประมาจารย์พฤษชาหีบฉวยไปแล้ว

“ตื่นตระหนกตกใจเป็นการใหญ่ ทำเป็นกระต่ายตื่นตูม ตกใจหมดเลย!” หลิวหยูเยียน ถึงกับร้องกล่าวด้วยท่าที่ไม่พอใจ “นี่มันเป็นตำนานเรื่องอะไรกันแน่ รีบๆ พุดออกมาสิ”

หลิวชีย่เพียงมีท่าที่ที่ยิ้มๆ มองดูทะเลที่สงบเสียบ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่จึงกล่าวว่า “เป็นตำนานเล่าขานเกี่ยวกับเงามืด”

“ตำนานเกี่ยวกับเงามืด?” จ้าวเจี้ยนชือไม่เข้าใจว่าเงามืดจะมีตำนานได้อย่างไรกัน?

“เนื่องจากมันดำรงคงอยู่ตลอด ดังนั้น จึงได้กลายเป็นตำนานไป” หลิวชีย่กล่าวว่า “ในยุคสมัยที่ดึกดำบรรพ์มาก การจดบันทึกเกี่ยวกับตำนานเรื่องนี้ก็แค่คำสองคำเท่านั้นเอง มีการพูดถึงและบันทึกอยู่น้อยมาก ดังนั้น ผู้ที่รู้เรื่องตำนานเรื่องนี้จึงมีน้อยถึงน้อยที่สุด”

“เล่าลือกันว่า นับตั้งแต่วันที่ทะเลกระดูกถือกำเนิดขึ้นมา ก็มีเงามืดนี้ปรากฏอยู่ในทะเลกระดูก มันเหมือนเป็นวิญญูณอย่างนั้น เดี่ยวปรากฏเดี๋ยวหายไป พันล้านปีผ่านไป ผู้คนบนโลกใบนี้ได้เปลี่ยนไปรุ่นแล้วรุ่นเล่า แต่ เงามืดนี้ก็ยังคงอยู่ตลอดมา เจกเช่น

ทะเลกระดูกนี้ ดำรงคงอยู่เป็นนิรันดร” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเย ถึงกับล้องเหม็งไปที่ทะเลที่เงียบสงบนั้น

“นับตั้งแต่วันที่ทะเลกระดูกถือกำเนิดขึ้นมา.....” ภายในใจ ของคุณหยางจื่อรู้สึกสะท้อนขึ้นมาเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ อาศัย บันทึกที่มีอยู่ในพิสุทธินิรันดรสี่สาย การดำรงอยู่ของทะเลกระดูก นั้นไม่สามารถไล่เรียงย้อนกลับไปได้ กระทั่งมีคนบอกว่าการ กำเนิดของทะเลกระดูกไม่สามารถไล่ย้อนไปถึงยุคสมัยของมันได้

เป็นที่ทราบกันว่า พิศุทธินิรันดรสี่สายของพวกเขา นับว่าเป็น สำนักที่มีความเก่าแก่ดึกดำบรรพ์เป็นอันดับต้นๆ ของแดน วิญญาณสวรรค์ ราชันเซียนกู่คุณของพวกเขาคือราชันเซียนองค์ แรกของโลก

แม้แต่พิสุทธินิรันดรสี่สายยังไม่มีการบันทึกถึงการกำเนิดของ ทะเลกระดูก ย่อมสามารถประเมินได้ว่า ทะเลกระดูกได้ถือกำเนิด ขึ้นมาเนิ่นนานเท่าไรแล้ว

การที่มีเงามืดดำรงอยู่ในทะเลกระดูก กระทั่งอาจจะมีมาตั้งแต่ แรกเริ่มกำเนิดทะเลกระดูกในวันนั้น ย่อมเป็นความจริงที่ไม่อาจไม่ เป็นที่สนใจของผู้คนได้

“เงามืดนี้คืออะไร?” จ้าวเจี้ยนซือเอ่ยถามขึ้นมา

“นี่แหละคือสิ่งที่น่าสนใจที่สุด” หลีซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “มี การลือกันว่ามันเป็นสิ่งมีชีวิต แต่ก็มีลือกันว่ามันเป็นเพียงเงาที่ ตกกระทบของทะเลกระดูกเท่านั้น และมีการลือกันว่ามันเป็นคือ วิญญาณที่ไม่มีวันสลายตลอดกาล..... สรุปก็คือ มันคืออะไรกัน

แน่ไม่เคยมีใครได้พบจริงจังมาก่อน อย่างน้อยที่สุดไม่เคยมีใครได้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของมัน”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว สายตาของหลี่ซีเย่ที่ล่องมองไปยังทะเลที่เงียบสงบได้แปรเปลี่ยนเป็นลึกล้ำขึ้นมา

“น้ำทะเลแบบนี้สามารถมองเห็นเงามืดได้อย่างนั้นรึ?” จ้าวเจี้ยนชื้อล่องมองไปที่น้ำทะเลแล้วต้องรู้สึกแปลกใจ น้ำทะเลของทะเลกระดูกเป็นอยู่อย่างนี้สกปรกไม่มีความใส กระทบบางแห่งดำดั่งหมึก ด้วยน้ำทะเลลักษณะเช่นนี้สามารถมองเห็นเงามืดที่อยู่ในน้ำได้ davvero หรือ?”

หลี่ซีเย่ไม่ได้พูดอะไรออกมา เพียงแต่ล่องมองดูน้ำทะเลที่เงียบสงบเท่านั้น ปล่อยให้เรือกระดูกล่องลอยไปเรื่อยๆ

พวกของฉุนหยางฉือก็อดที่จะล่องไปที่ทะเลไม่ได้ ทุกคนอดที่จะกลั่นลมหายใจเอาไว้ไม่ได้ เพื่อรอคอยการปรากฏตัวของเงามืดที่อยู่ในตำนาน

เวลาได้เคลื่อนผ่านไปทุกวินาที แต่เงามืดยังคงไม่ได้ปรากฏออกมาให้เห็น พวกฉุนหยางฉือต่างก็เป็นบุคคลระดับสุดยอดทั้งสิ้น พวกเขายังสามารถอดกลั่นเอาไว้ได้ ยังคงล่องเขม็งไปที่ทะเล

หลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ซีเย่ได้ละสายตากลับมาจากการล่องมองไปที่ทะเล หอดถอนใจออกมาเบาๆ ว่า “เรื่องบางเรื่องอย่างไรเสียก็ต้องทิ้งเอาไว้ให้กับผู้มีบุญวาสนา เรื่องบางเรื่องเมื่อโอกาสยังไม่สุกงอม ล้วนฝืนมันไม่ได้”

หลังจากกล่าวจบคำแล้ว เขาไม่ให้ความสนใจต่อน้ำทะเลอีกแล้ว กลับเข้าไปภายในเรือ มองดูเทพธิดาที่นั่งอยู่ภายในเรืออย่างละเอียดย เมื่อเห็นว่าเทพธิดาไม่ได้เป็นอะไร หลี่ซีเยจึงรู้สึกโล่งอกขึ้นมา

“เออละ พวกเราไปกันเถอะ ไปจากที่ตรงนี้กัน ได้เวลาที่พวกเราจะล่าของวิเศษกันแล้ว” หลี่ซีเยที่ควบคุมพวงมาลัยได้ยิ้มกล่าวกับพวกหลิวหยูเยียน

“ล่าของวิเศษ?” ตรงหน้าพวกเธอก็มีของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งอยู่มิใช่รี?” หลิวหยูเยียนหัวเราะเบาๆ

หลี่ซีเยหัวเราะและส่ายหน้า กล่าวว่า “ทุกเรื่องราวอย่างได้บันยะบันยังไป ของวิเศษที่ถูกทอดทิ้งบริเวณนี้ก็ไม่ควรหยิบฉวยไปมากนัก โอกาสและวาสนาอย่าตั้งต้นให้มันมากนัก ในทะเลกระดุกมีสถานที่ที่จะไปอยู่มากมายหลายแห่ง ไม่มีความจำเป็นต้องเสียเวลากับที่ตรงนี้แห่งเดียว”

“ถ้าหากโชคดีล่ะก็ ไม่นานนักอาจสามารถได้สิ่งที่ไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเขาได้สูญหายไปกลับคืนมา” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยได้หัวเราะออกมาทีหนึ่ง

“เป็นความจริงรี?” เมื่อจั่วเขียนชื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยแล้ว ดวงตาทั้งสองพลันสุกใสขึ้นมา นางที่เป็นหญิงงามและมีท่าทางชดช้อยและมีเสน่ห์ของหญิงที่เพิ่งแต่งงาน ยามที่ดวงตาสุกใสแวววาวขึ้นมาดูงดงามเป็นพิเศษ และสามารถดึงดูดผู้คนได้เป็นพิเศษ

“ข้าพุดว่า ไม่นั่น” หลี่ชีย่ยมกล่าวว่า “แต่ว่า ยุคนี้อโอกาสของพวกเจ้ามีสูงมาก พวกเจ้าจะเจอกับข้า เรียกได้ว่าเป็นโชคดีของพวกเจ้า คราวนี้ทะเลกระดูกจะไม่เหมือนเดิม สิ่งที่สมควรปรากฏตัวออกมา ล้วนแล้วแต่ควรปรากฏออกมาทั้งสิ้น!” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เห็นประกายตาของเขากระดูกที่หนึ่ง

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ภายในใจของหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนชือต่างรู้สึกยินดี ถ้าหากสามารถนำเอาเคล็ดโถมตีไถ่อายุที่สูญหายไปของไตรนิกายพิสุทธ์กลับคืนมา เมื่อเป็นเช่นนั้น กล่าวสำหรับไตรนิกายพิสุทธ์ของพวกเขาแล้วมันคือความโชคดีหมื่นยุคเลยทีเดียว

หลี่ชีย่ยมควบคุมเรือกระดูกไปจากบริเวณน่านน้ำแห่งนี้อย่างรวดเร็ว เรือกระดูกเสมือนดังเป็นมังกรที่พุ่งทะยานไปข้างหน้า ยามที่ทำความเร็วได้แล้ว เหมือนบินแนบไปกับพื้นผิวทะเลอย่างนั้น มีความรู้สึกเหมือนฝ่าลมโต้คลื่นอย่างนั้น

ภายใต้ความเร็วเช่นนี้ของเรือกระดูก เรือกระดูกได้ออกจากบริเวณน่านน้ำที่เงียบสงบและปลอดภัยแห่งนี้อย่างรวดเร็ว ออกไปจากบริเวณอ่าวท่าเรือที่ดูเหมือนสามารถให้ความคุ้มครองได้

หลังจากที่ออกจากน่านน้ำที่เงียบสงบและปลอดภัยแล้ว ได้แล่นเข้าสู่เขตอันตรายในทันที ในเวลานี้ พวกของขุนหยางลือต่างเตรียมพร้อมแล้วที่จะลงมือ พร้อมที่จะสังหารและรับการโถมตีของบรรดาโครงกระดูกที่ดุร้ายและแข็งแกร่งทั้งหลาย

แต่ทว่า เมื่อพวกของขุนหยางลือต่างเตรียมตัวพร้อมรับมือได้ทุกเมื่อ กลับปรากฏว่าเขตอันตรายดูจะเงียบสงบยิ่งนัก ที่ตรงนี้ไม่

ปรากฏโครงกระดูกที่ว่ายน้ำหรือโอบยบิน และไม่มีโครงกระดูกใดๆ
บุกเข้ามาโจมตีต่อพวกเขา

พวกของฉุนหยางลือต่างเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้กับโครงกระดูก
ที่ดุร้ายและแข็งแกร่งอย่างเต็มที่ แต่ทว่า นาทีนี่น่านน้ำบริเวณนี้
กลับเงียบสงบยิ่งนัก มันอยู่เหนือความคาดคิดของพวกเขาเป็นอัน
มาก!

“นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันเนี่ย?” หลิวหยูเขียนถึงกับมองดู
ทะเลที่เงียบสงบยิ่ง ยกเว้นบรรดาโครงกระดูกขนาดยักษ์ที่ลอยอยู่
บนทะเลแล้ว อย่างอื่นไม่มีอะไรทั้งสิ้น ทว่าทั้งน่านน้ำแห่งนี้เป็น
ความรู้สึกที่ว่างเปล่าและเงียบสงบ

ช่วงขามา บริเวณทะเลแห่งนี้นับว่าคึกครื้นยิ่งนัก บนท้องฟ้า
เห็นโครงกระดูกที่บินว่อน ในทะเลก็มีโครงกระดูกที่แหวกว่ายอย่าง
สบายใจ และพวกเขาได้สังหารแม่ผีและลูกทั้งเก้ากับเทพวานรฝ่า
มือยักษ์ ณ ที่ตรงนี้

ในเวลานี้ ทั้งโครงกระดูกที่แหวกว่ายในทะเลและโครงกระดูกที่
บินว่อนกลางอากาศล้วนหายไปสิ้น เหมือนว่าพวกเขาได้ถอนตัว
ออกไปจากบริเวณนี้ภายในคำคืนเดียว

“อะไรคือเกิดเรื่องอะไรขึ้น?” หลีซียเอ่ที่ควบคุมพวงมาลัยอยู่
ถามออกไปอย่างนั้น

“โครงกระดูกล้วนแล้วแต่หายไปหมดแล้ว” หลิวหยูเขียนกล่าว
ว่า “ตอนขามาพวกเราายังเห็นบริเวณแห่งนี้ดูคึกครื้นมาเลย มีแต่

โครงการกระดูกที่บินและว่ายน้ำได้อยู่เต็มไปหมด เวลาไม่เหลือแม้แต่
โครงเดียว”

พลันที่หลี่ชีย่ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ของหลิวหยูเยียนแล้ว
ประกายตาของเขาเด่นกระตักที่หนึ่ง เห็นร่างเงาแวบหนึ่ง เขาได้ไป
ปรากฏตัวอยู่บนดาดฟ้าเรือในทันที เวลาที่ประกายตาของหลี่ชีย่ดู
แหลมคมยิ่งนัก เสมือนหนึ่งประกายสายฟ้าที่กวาดไปทั่วทั้งทะเล
บริเวณนี้

“สมควรปรากฏตัวแล้ว” หลังจากที่ประกายตาของหลี่ชีย่ได้
กวาดไปรอบหนึ่งแล้ว เอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ

“อะไรสมควรมาแล้ว?” คำพูดที่จับต้นชนปลายไม่ถูกของหลี่
ชีย่ทำให้พวกของหลิวหยูเยียนต่างงุนงง จั่วเจี้ยนซือจึงเอ่ยถาม
ขึ้นมา

“เงามืดของทะเลกระดูก สมควรปรากฏตัวแล้ว” หลี่ชีย่จ้อง
เขม็งไปที่ทะเล กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “มีเพียงเงามืดนี้ปรากฏตัว
บรรดาโครงการกระดูกเหล่านั้นจึงจะไม่โผล่หน้าออกมาให้เห็น
ไม่เช่นนั้นล่ะก็ บริเวณน่านน้ำที่พวกเราไปเอาของวิเศษที่ถูก
ทอดทิ้งนั้นจึงไม่ได้รับการโจมตีใดๆ ทำไมน่านน้ำแห่งนั้นจึงได้
เงียบสงบและปลอดภัยเช่นนั้น”

“บริเวณน่านน้ำที่ของวิเศษถูกทอดทิ้งเป็นรังของเงามืดอย่าง
นั้นหรือ?” ฉุนหยางจื่อเอ่ยขึ้น

“ไม่ใช่” หลี่ชีย่สายหัวและกล่าวว่า “ถ้าหากเงามืดของทะเล
กระดูกจะปรากฏตัวล่ะก็ จุดแรกที่มันจะปรากฏตัวออกมาก็คือ

บริเวณทะเลที่พวกเราไปหยิบฉวยของวิเศษที่ถูกลอดทิ้งนั้น ดั่งนั้น บริเวณน่านน้ำแห่งนั้นจึงเป็นน่านน้ำที่มีความปลอดภัย ไม่มีสิ่งดุร้ายปรากฏ”

“ดูนั่น นั่นมันอะไร เงามืด!” ในเวลานี้เอง หลิวหยูเยียนร้องเสียงดังออกมา และชี้ไปยังด้านซ้ายมือ

ทุกคนมองตามไป เป็นความจริงที่ทิศทางที่หลิวหยูเยียนชี้ไปนั้นมีเงามืดอยู่จริง เห็นเงามืดนี้เคลื่อนตัวอยู่ในน้ำอย่างเชื่องช้า ดูแล้วเคลื่อนตัวได้ช้ามาก

เป็นที่ทราบกันดีว่า น้ำทะเลที่อยู่บริเวณนี้ทั้งขุ่นและสกปรกมาก ด้วยน้ำทะเลที่ขุ่นและสกปรกเช่นนี้ ตามหลักแล้วไม่น่าจะมองเห็นเงามืดอะไรได้ชัดเจน

พูดไปแล้วก็แปลก ด้วยเงามืดเช่นนี้แหละ ผู้คนกลับสามารถมองเห็นมันได้อย่างชัดเจนท่ามกลางน้ำทะเลที่ทั้งขุ่นและสกปรกนี้

ตอนที่ 1359 ตามล่าเงามืด

“ในที่สุดก็มาแล้ว” เวลานี้ หลี่ชียเอ๋อจ้องเขม็งไปที่เงามืดนี้ กล่าวอย่างช้าๆ และมีประกายตาสว่างขึ้น

พวกของจ้าวเจี้ยนชือไม่เคยได้เห็นท่าทีลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชียเอ๋อมาก่อน ต่อให้ของวิเศษจำนวนมากไม่ถ่วงกองอยู่ตรงหน้าของหลี่ชียเอ๋อ กระทั่งหนังตาของเขายังไม่กระพริบสักนิด มองสิ่งเหล่านั้นราวกับเป็นโคลนตม

แต่แล้ว เงามืดลักษณะเช่นนี้ในเวลานี้ก็กลับทำให้หลี่ชียเอ๋อต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่ง เหมือนดั่งมันคือสุดยอดของวิเศษเซียนที่มีเพียงหนึ่งเดียวในหล้าอย่างนั้น พลันทำให้ทั้งหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนชือรู้สึกแปลกใจ เงามืดลักษณะเช่นนี้มันคืออะไรกันแน่ และเงามืดลักษณะเช่นนี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์อะไรได้กันแน่

“พวกเจ้ารออยู่ตรงนี้” หลี่ชียเอ๋อสั่งการกับพวกหลิวหยูเยียน เวลาที่เขาได้หยิบของวิเศษออกมาชิ้นหนึ่งแล้วจัดการโยนลงไปในน้ำทะเล

สิ่งที่หลี่ชียเอ๋อโยนลงไปในน้ำทะเลกลับเป็นกระสวยบินที่มีขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่เกินไป กระสวยบินลำนี้มีลักษณะแววาวไปทั้งลำคล้ายดั่งสร้างขึ้นมาจากคริสตัลอย่างนั้น

ในเวลานี้ หลี่ชียเอ๋อได้กระโดดลงไปในกระสวยบิน ได้ยินเสียงดัง “ฟววส” กระสวยบินได้ดำลงใต้น้ำในทันที และหายไปนพริบตา

พวกของฉุนหยางลือที่ได้เห็นภาพนี้แล้วถึงกับตะลึงงัน ทุกคนต่างรู้ว่า การตกลงไปในน้ำทะเลที่ทะเลกระดูกคงต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย ไม่ว่าจะเป็นอย่างวิเศษใดๆ ก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถลอยขึ้นมาจากทะเลกระดูก เว้นเสียแต่ได้กลับกลายเป็นโครงกระดูกแล้วเท่านั้น

ในทะเลกระดูกแห่งนี้ ไม่ว่าจะเป็นคนเป็นๆ กิติ หรือของวิเศษก็ช่าง หากต้องตกลงไปก็ต้องจมลงและไม่โผล่ขึ้นมาอีกเลย เว้นแต่เรือกระดูกเท่านั้น

เวลานี้ กระสวยบินลำนี้ของหลี่ซีเยที่เหมือนกับกระสวยบินที่บรรดาผู้บำเพ็ญตน ใช้เล่นบนน้ำทะเลอย่างนั้น กลับสามารถแล่นไปมาอย่างอิสระในทะเลกระดูกได้ ของวิเศษเช่นนี้ช่างสุดยอดเหลือเกิน

ของวิเศษลักษณะเช่นนี้ต้องเป็นสิ่งที่ผู้คนอยากได้มาก การได้ครอบครองของวิเศษเช่นนี้ ย่อมหมายความว่าสามารถไปมาในทะเลกระดูกได้อย่างอิสระ สามารถไปได้ทุกที่ในทะเลกระดูกสุดแต่ใจปรารถนา

แน่นอน พวกของฉุนหยางลือย่อมไม่สามารถรู้ได้ว่ากระสวยบินลำนี้ของหลี่ซีเยนั้น หลี่ซีเย หยิบยืมมาจากเจ้าเกาะกระดูกขาว ซึ่งเรือลำนี้เมื่ออยู่ในทะเลกระดูกก็จะกลับกลายเป็นแตกต่างจากเรือลำอื่นๆ ทั้งนี้ กระทั่งมันสามารถแล่นไปมาทุกที่อย่างอิสระเสรีในบริเวณทะเลกระดูก

ด้วยสาเหตุนี้เอง เจ้าเกาะกระดุกขาวจึงหวงแหนเรือลำนี้เสมือนดังชีวิตของเขา กล่าวสำหรับเขาไม่มีสิ่งใดล้ำค่ายิ่งไปกว่าเรือน้อยลำนี้อีกแล้ว

ในเวลานี้ เงามืดที่เดิมทีเคลื่อนที่อย่างเอ้อระเหยพลันเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วขึ้นมา เหมือนว่ามันกำลังหลบหนีอย่างฉับพลันทันทีเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เงามืดที่อยู่ในน้ำทะเลก็หายไป在线ของบฟ้านั้น

มองดูเงามืดที่หายไป在线ขอบฟ้า พวกของหลิวหยูเขียนต่างรู้ว่าหลี่ชีย่กำลังไล่ตามเงามืดนั้นอยู่

“เจ้าเงามืดนี่คืออะไรกันแน่นะ?” สงเขี่ยนปีที่มองไปยังทะเลที่อยู่บนเส้นขอบฟ้า นั้น ยังต้องพิมพ์ออกมาว่า ขณะที่อยู่บริเวณทะเลของวิเศษถูกทอดทิ้งนั้น หลี่ชีย่ไม่เคยใส่ใจกับของวิเศษใดๆเลย แต่ เวลานี้เงามืดเช่นนี้กลับทำให้เขาถึงกับไม่สนใจอะไรทั้งนั้น เงามืดลักษณะเช่นนี้คืออะไรกันแน่นะ

ความจริงแล้ว พวกของฉุนหยางจื่อก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเงามืดนี่คืออะไร กระทั่งพวกเขาเองก็เพิ่งจะได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับตำนานของเงามืดเป็นครั้งแรกเช่นกัน

“นี่ เจ้าเกาะฉุนหยาง พิสุทธินิรันดรสี่สายของพวกเจ้าได้ชื่อว่า เป็นสำนักที่เก่าแก่โบราณมากที่สุดของแดนวิญญานสวรรค์ หรือว่าพิสุทธินิรันดรสี่สายของพวกเจ้าไม่มีบันทึกใดๆ เกี่ยวกับด้านนี้เลยรี?” หลิวหยูเขียนเอ่ยถามกับฉุนหยางจื่อ เนื่องจากนางรู้สึกประหลาดใจกับเงามืดนี้เป็นอันมากเหลือเกิน

คุณหยางลือยิ้มเลือนๆ นิดหนึ่ง สายหน้าและกล่าวว่า "ถ้าหากข้ารู้ล่ะก็ คงไม่มีความจำเป็นต้องปิดบังเจ้านี้กายหลิว เป็นความจริงที่พิสุทธินิรันดรสี่สายของพวกเราไม่ได้มีบันทึกใดๆ เกี่ยวกับเงามืดนี้เอาไว้"

"ได้ยินมาว่าราชันเซียนกู่คุณเคยมาที่ทะเลกระดูกมาก่อน ส่วนราชันเซียนเยียนชื่อยังไม่ต้องพูดถึง มีตำนานเล่าว่า ราชันเซียนเยียนชื่อย้ออาละวาดทะเลกระดูกจนฟ้าถล่มดินทลาย มีบันทึกกล่าวเอาไว้ว่า ราชันเซียนเยียนชื่อย้อบุกรวดเดียวไปถึงส่วนลึกที่สุดของทะเลกระดูก" จ้าวเขียนชื่อย้อก็เอ่ยขึ้นมาช้าๆ ว่า "หรือว่าราชันเซียนกู่คุณ ราชันเซียนเยียนชื่อย้อล้วนแล้วแต่ไม่ทราบถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับเงามืดรี?"

จะไปโทษว่าทำไมพวกหลิวหยูเขียนถึงได้อยากรู้อยากเห็นมากนัก การที่เงามืดลักษณะเช่นนี้กลับสามารถทำให้หลิวเขียนชื่อย้อสติของตนไม่ได้ ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าเงามืดนั้นจะต้องสุดยอดในหล้าอย่างแน่นอน!

"ส่วนเรื่องที่ว่า ปฐมจารย์ของพวกเรารู้เรื่องเกี่ยวกับเงามืดหรือไม่นั้น ข้าไม่อาจที่จะรู้ได้ อย่างน้อยที่สุดบันทึกของพิสุทธินิรันดรสี่สายของพวกเราไม่ได้มีการจดบันทึกเกี่ยวกับเรื่องนี้เอาไว้จริงๆ" คุณหยางลือตริกตรองดูนิดหนึ่ง แล้วกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า "ถ้าหากจะกล่าวถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับเงามืดหรือความมืดล่ะก็ ข้ากลับรู้มาเรื่องหนึ่ง ตามบันทึกของพิสุทธินิรันดรสี่สายพวกเรา เล่าลือกันว่า ในอดีตที่เนิ่นนานมาก เคยมีเบื้องหลังที่ครอบคลุมเก้าแดนเอาไว้ตลอดมา"

“เบื้องหลังที่อยู่ในตำนาน!” ปรากฏตาของจ้าวเจียนซือ และ หลิวหยูเยียนเด่นกระตักหนึ่ง หลิวหยูเยียนกล่าวว่า “เจ้า หมายถึงมือมืดที่อยู่เบื้องหลังนะสิ”

“ถูกต้อง คือมือมืด แต่ว่า น่าจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเงามืดนี้ แต่อย่างไร” ฉุนหยางล้อกล่าวพร้อมกันสายหัว

จ้าวเจียนซือก็พูดขึ้นมาว่า “เรื่องนี้ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกัน มือมืดก็สวนมือมืด เงามืดก็สวนเงามืด เกี่ยว กับมือมืดที่อยู่ เบื้องหลังนั้น ในบันทึกของไตรนิกายพิสุทธ์ก็มีการบันทึกเอาไว้ เพียงแต่พูดไม่ชัดเจน มีคำพูดเพียงไม่กี่ประโยค ไม่ได้มีการกล่าว อย่างละเอียด!”

“มือมืดที่มองไม่เห็นในตำนาน ได้ยินว่าดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์” ฉุนหยางล้อถึงกับทอดถอนใจออกมาคำหนึ่ง จากนั้นไม่ยอมกล่าว มากความอีกต่อไป

“มือมืด มือมืดอะไร?” สงเชียนปี้เมื่อได้ยินการสนทนาของ พวกหลิวหยูเยียนแล้วรู้สึกอยากรู้อยากเห็นขึ้นมา แน่นอน เมื่อ เทียบกับพวกหลิวหยูเยียนแล้ว สงเชียนปี้ยอมไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับ ตำนานมือมืดแล้วละ

พวกหลิวหยูเยียนก็ไม่ต้องการจะพูดถึง หุบปากเงียบ แม้ว่า พวกเขาจะรู้ถึงมือมืดที่อยู่ในตำนานน้อยมาก แต่ทว่า พวกเขาเคย ได้ยินมาว่า เบื้องหลังมือมืดนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม ต่อให้ผู้ที่รู้ถึง เบื้องหลังที่แท้จริงก็ไม่ต้องการไปกล่าวมากความในเรื่องนี้

เมื่อสงเขียนปีเห็นพวกของหลิวหยูเยียนปิดปากเงียบ จึงเข้าใจแล้วว่าตัวเองได้ถามในสิ่งที่ไม่ควรถามเสียแล้ว ได้แต่หัวเราะแห้งๆ ท่าที่เก๋อเขิน

“นี่เป็นสิ่งต้องห้าม ไม่สามารถพูดมาก” เมื่อฉุนหยางจื่อมอง เห็นท่าที่ที่อึดอัดของสงเขียนปีจึงกล่าวพร้อมกับสายหน้าเบาๆ

เงามืดนั้นได้อาศัยความเร็วที่รวดเร็วมากในการหลบหนี เหมือนว่ามันไม่ต้องการคบค้าสมาคมกับหลี่ชียเออย่างนั้น ยามที่หลี่ชียเอเข้าไปใกล้กับมัน มันก็จะอาศัยสุดยอดความเร็วฉากหนีไปอย่างรวดเร็ว

แน่นอน หลี่ชียเอยอมไม่ปล่อยให้มันหนีไปได้อย่างง่ายดาย จับเคลื่อนกระสวยบินที่ได้มาจากเจ้าเกาะกระดูกขาวไล่ติดตามอยู่ ด้านหลังของเงามืดอย่างไร้ดละ

ผู้คนไม่สามารถมองเห็นลักษณะที่แท้จริงของเงามืดที่วิ่งหนีอย่างรวดเร็วในทะเลนั้นได้อย่างชัดเจน มันเป็นเพียงเงามืดเท่านั้น ท่ามกลางเงามืดมีสิ่งใดอยู่ สิ่งที่อยู่ด้านในมีรูปลักษณะเช่นใด ไม่อาจมองเห็นได้ชัดเจนอย่างสิ้นเชิง

“หนีไปเลย ข้าอยากรู้มากกว่าเจ้าจะพาข้าไปที่ไหนได้” หลี่ชียเอ จ้องเขม็งไปที่เงามืดนั้นและกล่าวอย่างช้าๆ ขึ้นมา

ไม่ว่าเงามืดจะอาศัยความเร็วเช่นใดก็ตาม ก็ไม่สามารถรอดพ้นจากกระสวยบินของหลี่ชียเอไปได้ เป็นที่ทราบกันว่า เรือน้อยลำนี้ของเจ้าเกาะกระดูกขาวนั้นคือของวิเศษที่ล้ำค่ามาก คิดจะรอด

พ้นจากการติดตามของมันในทะเลกระดุกนั้น โดยพื้นฐานไม่สามารถทำได้

หลังจากที่เงามืดวิ่งหลบหนีอยู่ในทะเลเป็นเวลานานมากแล้ว เมื่อเห็นว่าไม่สามารถหลบหนีไปจากกระสวยบินไปได้ ทันใดนั้น มันได้กระโดดขึ้นมาอย่างกะทันหัน เหมือนต้องการกระโดดออกจากทะเลอย่างนั้น

กระสวยบินได้ตามติดอย่างไม่ลดละ และกระโดดตามขึ้นไป หลังจากทีกระสวยบินได้กระโดดขึ้นไปแล้ว ปรากฏว่าด้านหน้า ไม่ได้มีทะเลกระดุก ไม่มีน้ำทะเลที่ขุ่นและสกปรก ไม่มีโครงกระดูกที่สามารถมองเห็นอยู่ทุกที่

ณ ที่ตรงนี้ เหมือนอยู่ท่ามกลางดวงดารา เห็นประกายที่ระยิบระยับอยู่บนท้องฟ้า ในสถานที่ที่อันไกลโพ้นมีประกายเป็นจุดๆ เต็มไปหมด สีสิ้นสวยสดดงาม แลดูอลังการมาก และสวยงามยิ่งนัก เหมือนดังกลุ่มดวงดาวที่คล้ายเมฆอย่างนั้น

ไม่มีใครรู้ว่าสถานที่ที่มีลักษณะเช่นนี้อยู่ที่ใด เหมือนว่าอยู่คนละโลกอย่างนั้น

ภายใต้กลุ่มดวงดาวที่คล้ายเมฆาเช่นนี้ กระสวยบินยังคงไล่ติดตามอยู่ด้านหลังเงามืดไปเรื่อยๆ โดยไม่ลดละ ไล่กวาดต่อไปเรื่อยๆ

ภายใต้สถานการณ์ที่ไม่สามารถรอดพ้นจากการติดตามของกระสวยบิน เงามืดพลันดิ่งลง พุ่งสู่จุดที่อยู่ลึกที่สุดของกลุ่มดวงดาวที่คล้ายเมฆอย่างนั้น โดยมีกระสวยบินไล่ติดตามเข้าไปกระชั้นชิด

ลุยเข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของห้องฟ้าที่พร่าวพร่างไปด้วยดวงดาว พลันได้เข้าไปยังโลกอีกโลกหนึ่งในทันทีอย่างนั้น ที่ตรงนี้ร้อนระอุยิ่งนัก หอดสายตามองออกไป ที่ตรงนี้มีแต่ความแห้งแล้งเหมือนหนึ่งเข้าไปอยู่ท่ามกลางทะเลทรายที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ในทะเลทรายเช่นนี้กลับมีเปลวไฟที่พวยพุ่งออกมา

ณ สถานที่แห่งนี้ มีจุดที่คล้ายเป็นหลุมทรายที่บุ่มลึกลงไป ทั้งยังพวยพุ่งเป็นเปลวไฟขึ้นมา กระทั่งเว้นระยะห่างช่วงหนึ่งก็จะได้ยินเสียงดัง "ตูม" ดังขึ้น ปราภฏเป็นลาวาที่พวยพุ่งออกมา โดยที่ลาวาเหล่านี้ดังเป็นทองคำแท้ "ไม่รู้ว่าเป็นสิ่งใดกันแน่"

หลี่ซีเย่ไม่สนว่าจะเป็นสถานที่ใด จับตาดูเงามืดที่วิ่งพรวดไปอย่างรวดเร็ว เอ่ยขึ้นมาซ่าๆ ว่า "คราวนี้ ไม่ว่าเจ้าจะวิ่งหนีไปที่ใดก็ตาม ก็จะไม่ปล่อยให้เจ้าหนีรอดไปได้เหมือนคราวก่อน!"

การบินร้อนอยู่ท่ามกลางทะเลทรายแห่งนี้ก็ยังคงไม่สามารถหนีรอดจากการติดตามของหลี่ซีเย่ไปได้ ทันใดนั้นเงามืดได้กระโดดลอยตัวขึ้นไปกะทันหัน เข้าไปยังโลกอีกโลกหนึ่ง โดยมีหลี่ซีเย่ขับกระสวยบินติดตามเข้าไปติดๆ

ที่นี่เป็นมหาสมุทรแห่งหนึ่ง แต่ทว่าไม่ใช่ทะเลกระดูก แต่กลับเป็นทะเลเลือดหอดสายตามองออกไปข้างหน้า สุดลูกหูลูกตาปราศจากขอบเขต มีแต่สีแดงเลือดอยู่ตรงหน้า การที่ต้องมาอยู่ท่ามกลางทะเลเลือดเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็ต้องรู้สึกหวาดหวั่นภายในใจ เหมือนว่าที่นี่คือนรกอเวจีอย่างนั้น

สิ่งที่ทำให้รู้สึกสยดสยองมากยิ่งขึ้นก็คือ ทะเลเลือดนี้ไม่มี ความสงบเงียบแม้แต่บ่อย เต็มไปด้วยพายุที่โหมพัดรุนแรงอยู่ทุก

แห่งหน น้ำเลือดที่อยู่ในทะเลเลือดถึงกับกลายเป็นคลื่นที่พลิกตัว
ขึ้นสูงนับหนึ่งล้านล้านข้าง ทำให้เกิดเป็นฝนเลือดตกลงมา พายุ
รุนแรงที่น่ากลัวนี้เหมือนดังต้องการทำลายสิ้นโลกใบนี้เท่านั้น

บริเวณทะเลเลือดแห่งนี้มีสถานที่อยู่ไม่น้อยที่ส่งเสียงดังตม
ตามไม้ขาดช่วง บริเวณดังกล่าวสามารถมองเห็นเสาเลือดขนาด
ยักษ์ที่พวยพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง เหมือนหนึ่งที่ตั้งตรงนี้คือบ่อขนาด
ยักษ์ที่พวยพุ่งน้ำเลือดดังตมตามไม้ขาดสายออกมา ทามกลางบ่อ
ลักษณะเช่นนี้ หากมีสิ่งใด หรือสิ่งมีชีวิตตกลงไป คงถูกฉีกร่างจน
กระจุย

สถานที่ที่อันตรายเช่นนี้ เงามืดกลับไปมาได้อย่างอิสระ บิน
ร่อนสลับไปมาโดยไม่มีผลกระทบใดๆ เลย

แต่ เรือน้อยของเจ้าเกาะกระดูกขาวก็มีประวัติความเป็นมาที่
สะท้อนฟ้าเช่นกัน การบินร่อนอยู่ท่ามกลางทะเลเลือดเช่นนี้ก็
ไม่ได้รับผลกระทบเช่นกัน

ดังนั้น ภายใต้การขับเคลื่อนของหลี่ชียเอ จึงไล่ติดตามเงามืด
ชนิดกัดไม่ปล่อย ไล่กวาดให้ถึงที่สุด

การที่เงามืดไม่สามารถหลบหนีไปจากหลี่ชียเอ ไปได้นั้น ทำให้
มันทั้งตระหนกทั้งโกรธ หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น มันคงหันหลัง
จัดการฉีกร่างฝ่ายตรงข้ามจนแหลกละเอียดไปแล้ว

แต่ทว่า มันเคยเสียเปรียบต่อหลี่ชียเอมาแล้ว ไม่ว่าหลี่ชียเอจะอยู่
ในรูปลักษณะเช่นใดก็ตาม จะเป็นอิกาทมิฬก็ดี เป็นมนุษย์ตัวเป็นๆ

ก็ช่าง มันสามารถรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือนนั่นได้!

ดังนั้น เวลาที่เหลือใช้เวลาติดตามอย่างไม่ยอมลดละ มันจึงได้แต่วิ่งหนีอย่างสุดชีวิตสถานเดียว มันไม่ต้องการให้เป็นเหมือนดังเช่นคราวก่อนที่ถูกหลอกเข้าไปให้ แม้ว่าคราวก่อนมันจะหนีรอดได้อย่างปลอดภัย แต่ทว่า ได้ทำให้มันรู้สึกหวาดกลัวในห้วงระยะเวลาที่ผ่านมาอันยาวนาน

เงามืดได้หนีไปยังโลกอีกโลกหนึ่งครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ทว่า ไม่ว่าจะหนีไปยังโลกไหนๆ ก็ตาม ยังคงไม่สามารถหนีหนีไปได้พ้น

หนีหนีถึงกับหัวเราะออกมา เมื่อเห็นเงามืดที่พยายามหนีอย่างไม่คิดชีวิต อาศัยกระแสจิตส่งไปถึงเงามืดว่า "ความจริงแล้วเจ้าไม่ต้องหนีหรอกนะ พวกเราสามารถนั่งลงแล้วคุยกัน คุยกันดีๆ ไม่แน่มันก็พวกเราอาจสามารถร่วมมือกันได้"

แต่ทว่า เงามืดไม่ยอมฟังในสิ่งที่หนีหนีพูด ยังคงวิ่งหนีต่อไปอย่างรวดเร็ว!

ตอนที่ 1360 สถานการณ์ในทะเลกระดูก

ระหว่างที่พวกหลี่ชี่เย่ได้เข้าไปในน่านน้ำบริเวณของวิเศษถูกทอดทิ้งนั้น สถานที่อื่นๆ ของทะเลกระดูกดูจะคึกคักยิ่งนัก ทิวทัศน์อาณาบริเวณของทะเลกระดูกเต็มไปด้วยเรือที่แล่นสวนกันไปมา สามารถมองเห็นเงาของผู้คนอยู่ทุกที่ เรียกได้ว่าบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่มีหน้ามีตาทั้งหลายในแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่มาที่นี่กันทั้งนั้น

แรกเริ่มเดิมที ระดับผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากไม่น้อยล้วนแล้วแต่มาด้วยสิ่งที่สามารถทำให้มีชีวิตเป็นนิรันดร์ที่อยู่ในตำนาน แต่ทว่า จากการที่ผู้บำเพ็ญตนสำนักต่างๆ ได้มาที่ทะเลกระดูกมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ผู้บำเพ็ญตนของสำนักอื่นๆ ต่างมีการเคลื่อนไหวที่จะกระทำการบางอย่าง ส่งผลโดยตรงให้ผู้บำเพ็ญตนของแดนวิญญานสวรรค์จำนวนมากไม่ถ้วนมาร่วมสนุกด้วยในทะเลกระดูก

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้ว่า กำลังคนมากพล้งยิ่งมาก การที่มีผู้คนมายังทะเลกระดูกจำนวนมากเท่าไร ย่อมหมายความว่า จะยิ่งมีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

ความปลอดภัยกับทะเลกระดูกเป็นเรื่องตรงกันข้ามเท่านั้น สถานที่แฉกเช่นทะเลกระดูกไม่มีสถานที่ที่ปลอดภัยเต็มร้อย ความจริงแล้ว สุสานทั้งสิบสองแห่งล้วนแล้วแต่ไม่มีบริเวณที่ปลอดภัยอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดทั้งสิ้น

ด้วยเหตุนี้เอง จึงมีข่าวร้ายแพร่สะพัดออกมาทุกวัน มีผู้บ้ำาเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่ประสบเคราะห์กรรมในทะเลกระดุก อีกทั้งในจำนวนนั้นยังมีอยู่ไม่น้อยที่เป็นระดับผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสที่มีชื่อเสียงโด่งดังรวมอยู่ด้วย

“แก้าผู้อาวุโส ยี่สิบสี่ผู้คุมกฏ ศิษย์ภายในสำนักอีกสามพันของเผ่านทีทะเลใต้ได้พบกับโครงกระดุกที่มีวิญญาณดุร้ายที่คล้ายดั่งปลาซาร์ดีนเข้าให้ ทำให้ระดับผู้อาวุโส ผู้คุมกฏ และศิษย์ทั้งหมดของเผ่าดังกล่าวถูกโครงกระดุกที่มีวิญญาณดุร้ายกัดกินจนไม่เหลือแม่แต่ซาก” ซึ่งข่าวร้ายเช่นนี้จะมีการแพร่สะพัดออกมาทุกเวลาที่ทะเลกระดุก

อ่องเทพเงินฮว่า แห่งทะเลมรกตถูกโครงกระดุกที่มีวิญญาณดุร้ายที่คล้ายมังกรโคโมโดไล่ฆ่า ไม่ทันระวังตัวตกลงไปในทะเล จมลงสู่ใต้ทะเลสาลักน้ำตาย” เมื่อผู้บ้ำาเพ็ญตนได้ยินข่าวเรื่องนี้แล้วต่างหันมามองหน้ากันและกัน

ระดับอ่องเทพคนหนึ่ง พลัดตกลงไปในทะเลกระดุกแล้วจมน้ำตาย เกรงว่าคงเป็นอ่องเทพที่ตายอย่างไม่เป็นธรรมมากที่สุดแล้ว

“จักรพรรดิเทพเพยจ้าว ผู้มีชื่อเสียงมากที่สุดของเผ่าวิญญาณเทพแห่งทะเลร่องน้ำลึก ต้องการบุกเข้าไปภายในบริเวณเขตหวงห้ามของทะเลกระดุก พลันกลายเป็นเ้าธูลีไปในทันที ไม่เหลือแม่แต่ซาก” เป็นข่าวที่สร้างความสะเทือนหวั่นไหวมากที่สุดที่ออกมาจากบริเวณส่วนที่ลึกที่สุดของทะเลกระดุก

ข่าวนี้ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวแก่ยอดฝีมือผู้บ้ำาเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่ใทะเลกระดุกอย่างยิ่ง ต่างรู้สึกเสียวสันหลังวาบบ

กัน ระดับจักรพรรดิเทพคนหนึ่ง พริบตาเดียวเท่านั้นก็กลายเป็น
เถ้าธุลีไป ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรอย่างนั้น

บริเวณส่วนที่ลึกที่สุดของทะเลกระดูกคือส่วนที่เป็นศูนย์กลาง
ของทะเลกระดูก ผู้คนยกย่องให้เป็นเขตต้องห้าม ที่ตรงนี้ไม่เพียงมี
ความลึกลึกลับยิ่ง ทั้งยังมีความอันตรายยิ่งอีกด้วย ต่อให้เป็นระดับ
จักรพรรดิเทพที่รुक้าเข้าไปในเขตต้องห้ามแล้ว ล้วนแล้วแต่เฝ้า
ตายหนึ่งรอดทั้งสิ้น

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ทุกยุคสมัยก็จะมีระดับจักรพรรดิเทพที่มี
ความแข็งแกร่งจำนวนไม่น้อยที่ต้องการเข้าไปดู ให้แน่ชัด
เนื่องจากมีข่าวลือกันว่า บริเวณที่เป็นส่วนที่ลึกที่สุดของเขตหวง
ห้ามมีสิ่งที่ทำให้มีชีวิตคงอยู่เป็นนิรันดร์ และยังมีข่าวลือว่า ทวน
สามง่ามของปีศาจทะเลก็ถูกเก็บเอาไว้ภายในบริเวณที่เป็นส่วนที่
ลึกที่สุดของทะเลกระดูก

และด้วยเหตุผลนี้เอง ที่ทำให้ผู้มีฐานะสูงส่งที่สุดล้วนแล้วแต่
มายังทะเลกระดูกกันอย่างต่อเนื่อง เพื่อต้องการรู้ว่า ทวนสามง่าม
ถูกเก็บเอาไว้ในบริเวณส่วนที่ลึกที่สุดของทะเลกระดูกเป็นจริง
ตามที่เล่าลือกันหรือไม่

ทุกๆ วันจะมีข่าวร้ายถูกส่งออกมาจากทะเลกระดูก แนนอน
ที่สุด ระหว่างที่มีข่าวร้ายถูกแพร่ออกมานั้น ในเวลาเดียวกันก็มี
ข่าวดีที่ถูกส่งออกมาเหมือนกัน

มีผู้ยกย่องว่าทุกหนทุกแห่งของทะเลกระดูกเต็มไปด้วยของ
วิเศษเป็นจำนวนมาก แม้ว่าคำพูดดังกล่าวออกจะเกินเลยไปบ้าง
แต่ทว่า เป็นความจริงที่ทะเลกระดูกมีของวิเศษอยู่เป็นจำนวนมาก

ขอเพียงมีโอกาสและวาสนา ก็มีความเป็นไปได้ที่จะได้รับของขวัญพิเศษ
ที่ล้ำค่ายิ่งนั้น

ภายในทะเลกระดูกมีของขวัญพิเศษหลากหลายประเภท มีทั้งพลัง
ภายในที่อยู่ในรูปของเม็ดโอสถของสัตว์ขนาดใหญ่และหรือสัตว์
ปีกดุร้ายได้ถูกทิ้งเอาไว้หลังจากพวกมันต้องตายอนาถ และยังมี
กระบี่เหาะดาบสวรรค์ของผู้ที่มีฐานะสูงที่สุดถูกทิ้งเอาไว้หลังจาก
ต้องตายอย่างอนาถ และหรือจะเป็นเคล็ดวิชาหรือคาถาต่างๆ ที่มีการ
สลักเอาไว้บนกระดูกขาวก่อนตาย จากบรรดานักผจญภัย
ระดับฝืนลิขิตสวรรค์ที่ประสบความล้มเหลว.....

ก่อนหน้านี้ มีผู้บำเพ็ญตนผู้หนึ่งได้รับเคล็ดวิชาหนึ่งมา
ครอบครอง ซึ่งเขานี้ได้แพร่กระจายไปอย่างกว้างขวางในทะเล
กระดูก

“ทหารกึ่งที่เป็นทหารชั้นผู้น้อยผู้หนึ่ง ได้พบเคล็ดวิชาที่มีการ
สลักเอาไว้บนกระดูกหน้าแข้งของข้างแมมมอธตัวหนึ่ง ซึ่งมีความ
เป็นไปได้ว่าสุดยอดเคล็ดวิชานี้อาจเป็นของเซินหลุนเทียนจุนผู้มี
ชื่อเสียงที่สุดเมื่อเก้าหมื่นปีที่แล้วเหลือทิ้งเอาไว้” หลังจากที่เขา
เช่นนี้ได้แพร่ออกมา ทำให้บรรดาผู้เยาว์และหรือผู้บำเพ็ญตนที่มี
ชาติกำเนิดมาจากสำนักขนาดเล็กรู้สึกอิจฉาและอยากได้เป็นอัน
มาก

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนน้อยๆ แล้ว หากสามารถครอบครอง
เคล็ดวิชาเช่นนี้ ย่อมหมายถึงจะได้ประสบความสำเร็จชั่วข้ามคืน มี
โอกาสได้เบียดตัวเองเข้าไปอยู่บนจุดสูงสุดของยอดฝีมือ

ทหารกึ่งชั้นผู้น้อยผู้นี้นับว่าฉลาด หลังจากที่ได้รับสุดยอดเคล็ดวิชาเช่นนี้มาหนึ่งบทแล้ว ได้ออกจากทะเลกระดูกในทันทีแล้วหาที่แห่งหนึ่งซ่อนตัวเอาไว้

“เจ้าได้ยิบข้างหรือป่าว ผู้อาวุโสฮั่วแห่งเผ่าเลี้ยงปลาเก็บกระดูกได้ชั้นหนึ่ง ฟังว่าเขาได้ไปค้นหาโครงกระดูกกองหนึ่งหลังจากที่ได้ค้นหาหลายวันจากภูเขากระดูกที่มีโครงกระดูกจำนวนนับไม่ถ้วน และเก็บกระดูกชั้นนี้มาได้ หลังจากผ่านการตรวจสอบจากปรัชญาเมธีแล้ว นี่คือกระดูกหน้าอกของมังกรฟ้าและจิตวิญญาณยังคงน่าเกรงขาม ล้ำค่ายิ่งนัก สามารถนำไปหลอมสร้างเป็นของวิเศษนอกลัทธิเต๋าที่ทรงพลังยิ่ง”

“ศิษย์คนโตของหอร้อยมัจฉาก็เก็บกุญแจทองแดงมาได้ชั้นหนึ่ง ลือกันว่าเป็นของวิเศษที่เหลือทิ้งเอาไว้ของเทพแท้จริงผู้หนึ่งหลังจากที่ตายอย่างอนาถ มีผู้กล่าวว่า กุญแจทองแดงชั้นนี้มีความยอดเยี่ยมเป็นอันมาก มีอิทธิฤทธิ์ยิ่ง”

.....

การที่มีข่าวอันน่ายินดีถูกแพร่ออกมาทุกวันนี้ ยิ่งทำให้บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่มายังทะเลกระดูกมีอารมณ์ความรู้สึกที่ร้อนแรงเพิ่มสูงขึ้น ไม่ว่าใครก็ตาม ล้วนแล้วแต่มีความฝันว่าตนเองอาจจะร่ำรวยภายในชั่วข้ามคืน แล้วจะมีผู้ใดเล่าที่ไม่คิดจะเก็บของวิเศษให้ได้สักชิ้นสองชิ้นท่ามกลางภูเขากระดูกของทะเลกระดูกกันล่ะ

ทุกคนต่างรู้ดีว่าทะเลกระดูกนั้นเต็มไปด้วยอันตราย มีโอกาสได้รับการโจมตี และหรือตามฆ่าจากโครงกระดูกที่มีวิญญาณดุร้าย

ที่แข็งแกร่งยิ่งได้ทุกเมื่อ แต่ ยังคงไม่สามารถหยุดยั้งความไฝหาให้ได้มาซึ่งของวิเศษ จึงยังคงมีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ท่องไปในทะเลกระดูกที่กว้างขวางแห่งนี้ และค้นหาสิ่งที่ใช้ได้จากภูเขาระดุกในทะเลกระดูกแห่งนี้

ท่ามกลางการเบียดเสียดกันในทะเลกระดูก ปราบกภูมิผู้ยิ่งใหญ่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากันมากมาย ยังไม่ต้องพูดถึงรุ่นอาวุโส เฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เป็นยอดฝีมือสยบหัวหล้าก็มีจำนวนไม่น้อยทีเดียว

เทพสวรรค์เร่งสังฆกรรมแห่งแดนศักดิ์สิทธิ์เร่งสังฆกรรม อ่องเทพจุมบาดาลแห่งราชวงศ์จุมบาดาล นักพรตหลินแห่งสมุทรเลียงกิเลสราชาสุริยาแห่งนิกายสุริยัน.....บรรดาดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่ปราบกภูตัวที่ทะเลกระดูกทั้งสิ้น

แน่นอนที่สุด ในบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ที่มายังทะเลกระดูกนั้น หากจะพูดถึงผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังและกำลังกล้าแข็งมากย่อมเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากเมิ่งเจิ้นเทียนแล้ว

ความแข็งแกร่งของเมิ่งเจิ้นเทียนใช้ว่าจะเป็นการคุยโตโอ้อวดและเมิ่งเจิ้นเทียนใช้ว่าจะมีเพียงชื่อเสียงลอมปลอมเท่านั้น ความแข็งแกร่งของเขาเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้คนทุกคน

ขณะที่เมิ่งเจิ้นเทียนเพิ่งจะมาถึงยังทะเลกระดูกก็ได้พบกับการโจมตีจากโครงกระดูกที่มีวิญญาณดุร้ายซึ่งแข็งแกร่งยิ่งนัก โดยที่โครงกระดูกที่มีวิญญาณดุร้ายนี้มีความสูงถึงหนึ่งหมื่นจ้าว ขณะที่โครงกระดูกนี้ยืนอยู่ในทะเลแลดูเสมือนเป็นภูเขาที่สูงใหญ่ลูกหนึ่ง

สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องตระหนักหาใช้รูปร่างที่สูงใหญ่ของโครงกระดูกที่มีวิญญานดุร้ายนั้น แต่เป็นกลิ่นอายที่ถูกเปล่งออกมาจากโครงกระดูกที่มีวิญญานดุร้ายนี้ต่างหาก

โครงกระดูกที่มีวิญญานดุร้ายนี้มีขาอยู่เพียงข้างเดียว โดยที่ขาข้างนี้ของมันมีขนาดใหญ่มาก กระดูกขาเสมือนหนึ่งเสาหินที่คอยพยุงร่างที่เป็นโครงกระดูกขนาดยักษ์เอาไว้ เมื่อโครงกระดูกที่มีวิญญานดุร้ายนี้ยืนอยู่บนทะเล หัวหิ้งร่างของมันได้ส่งจิตวิญญานที่แข็งแกร่งยิ่งออกมา เสมือนหนึ่งตัวมันคือสัตว์ทเวะที่ยังคงมีชีวิตอยู่อย่างนั้น

“ขุยหนิว (วัวที่อยู่ในเทพนิยาย).....” แม้แต่ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสยังคงต้องอ่อนข้อให้เมื่อเห็นโครงกระดูกที่มีวิญญานดุร้ายที่แข็งแกร่งและใหญ่โตถึงเพียงนี้

โครงกระดูกที่อยู่ในทะเลกระดูกเมื่อกลายเป็นโครงกระดูกที่มีวิญญานดุร้ายแล้ว พวกมันล้วนแล้วแต่แฝงมปราณที่เยือกเย็นดุตันออกมา อย่างไรก็ตาม โครงกระดูกที่มีวิญญานดุร้ายนี้กลับเปล่งเป็นจิตวิญญานออกมา แสดงว่ากลิ่นอายของทะเลกระดูกไม่ได้ทำการแปรเปลี่ยนพลังมปราณของผู้เสียชีวิตได้ทั้งหมด

“นี่มันหาใช่ขุยหนิวที่แท้จริง แต่เป็นวัวเทพตัวหนึ่งที่ยามมีชีวิตอยู่ มันมีสายเลือดของขุยหนิวไหลรินอยู่ภายในกายของมัน” ระดับปราชญ์ของสำนักเจ้าลัทธิของเผ่าวิญญานเทพเมื่อเห็นบริเวณหน้าอกของโครงกระดูกที่มีวิญญานดุร้ายมีกรงเล็บกระดูกอยู่ จึงจดจำประวัติความเป็นมาที่แท้จริงของมันได้

ไม่ว่าโครงการдукที่มีวิญญูณดุร้ายนี้จะเป็นขุยหนิวหรือไม่ แต่ มันยังคงมีความแข็งแแรงปราศจากผู้ต่อกร มันคำรามเสียงดัง "ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม" ฟ้ำถล่มดินหลายบริเวณน่านน้ำนับหมื่นลี้ข้างกายของมันถึงกับบังเกิดคลื่นยักษ์ที่ธาโถมขึ้นมาภายใต้การร้องคำรามของมัน คลื่นยักษ์ที่รุนแรงน่ากลัวได้หมุนตัวขึ้นไปบนท้องฟ้าสูงนับหมื่นลี้ สามารถทำลายได้ทุกสิ่งทุกอย่าง

"ฮ้ากก....." เสียงนำเวทนาได้ดังขึ้น ท่ามกลางคลื่นยักษ์ที่ธาโถม ได้ทำให้เรือกระдукจำนวนมากที่เหล่าผู้บำเพ็ญตนนั่งอยู่จนพลิกคว่ำ ทำให้มีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากตกลงไปในทะเล กระдукและจมน้ำตาย

เหตุการณ์นี้ได้สร้างความตระหนกให้ผู้ผู้บำเพ็ญตนที่อยู่บริเวณนั้นทยอยกันกระโดดขึ้นไปบนภูเขากระдукอื่นๆ หรือไม่ก็ กอดโครงการдукขนาดยักษ์ที่ลอยอยู่บนทะเลกระдук เพื่อป้องกันการตกลงไปในทะเลกระдукหากเรือกระдукเกิดการพลิกคว่ำขึ้นมา

"เจ้าปีศาจ อย่าได้ทำกำเริบเสิบसानนัก....." ในขณะที่โครงการдукว้าเทพที่มีวิญญูณดุร้ายกำลังเรียกลมเรียกฝนอยู่นั้น ภายในรถม้าที่เม็งเจ็นเทียนนั่งมานั้นพลันมีเสียงหนึ่งดังขึ้น

เสียงคำรามเสียงนี้ที่ดังขึ้น ได้ปลุกให้สวรรค์ตื่นขึ้นมา ทำให้ดวงดาวที่อยู่บนท้องฟ้าทยอยกันร่วงหล่นลงมา เมื่อเม็งเจ็นเทียนเปิดปากพูดออกมา นั้น เสมือนดังฟ้ำถล่มดินหลาย จักรวาลหมุนกลับอย่างนั้น

ในเวลาตัวเอง ภายในรถม้าได้เปล่งพลังลมปราณสายหนึ่งที่ยิ่งใหญ่เป็นนิรันดรออกมา โดยที่พลังลมปราณสายนี้พุ่งทะยานขึ้น

ไปบนห้องฟ้า สาดส่องประกายทิวหาที่ปราศจากสิ้นสุดขึ้นไปบนห้องฟ้า สองประกายจนสว่างไสวไปทั่วเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

ในเวลานี้ รถม้านั้นคล้ายตั้งเป็นดวงตะวันสิบดวงที่ค่อยๆ โผล่ขึ้นมา รอบๆ รถม้าบังเกิดปรากฏการณ์ประหลาดขึ้นมา สุดยอดภาพเขียนที่คลี่เปิดออกมา โดยมีสุรียันฉันทราลอยล่องอยู่ในนั้น หยินหยางผลกรรมต่างๆ ล้วนแล้วแต่หมุนวนอยู่ภายในภาพนั้น นานที่นี้รถม้าเหมือนหนึ่งได้กลับกลายเป็นศูนย์กลางของโลกและห้องฟ้า เป็นผู้บงการทุกสิ่งทุกอย่างของฟ้าดินแห่งนี้

"ปัง....." เสียงหนึ่งดังขึ้น ภายใต้การสยบด้วยสุดยอดอานุภาพของเมิ่งเจิ้นเทียน ทำให้โครงกระดูกวัวเทพชาข้างเดียวที่มีวิญญาณดุร้ายพลันคุกเข่าลงกับทะเล มันคำรามเสียงดังเพื่อดิ้นรนให้ลุกขึ้นมา แต่ทว่า ภายใต้สุดยอดลมปราณของเมิ่งเจิ้นเทียนที่สยบลงมา การดิ้นรนของมันเป็นเพียงเหนื่อยเปล่าเท่านั้น มันยังคงต้องคุกเข่าอยู่ตรงนั้นเหมือนเดิม

จนกว่าเรือไม้กฤษณากระดูกผีที่เมิ่งเจิ้นเทียนนั่งอยู่นั้นแล่นไปไกลแล้ว ทำให้สุดยอดพลังของเมิ่งเจิ้นเทียนที่สยบนั้นจางหายไป สร้างความตระหนกให้กับโครงกระดูกวัวเทพที่มีวิญญาณดุร้ายรีบเร่งมุดลงใต้ทะเลและหายไปอย่างไร้ร่องรอย

ครั้นผู้คนที่มองเห็นภาพที่พาลและใช้อำนาจบาตรใหญ่เช่นนี้กับตาตนเอง ต่างรู้สึกตื่นตระหนก และสะท้อนหวั่นไหวจนเหม่อลอยไม่ได้สติ

ตั้งแต่ต้นจนจบ เมิ่งเจิ้นเทียนไม่ได้ปรากฏตัวออกมาให้เห็น ไม่ได้ลงมือ เพียงอาศัยสุดยอดอานุภาพทำการสยบต่อโครงกระดูก

ที่มีวิญญานดุร้ายที่แข็งแกร่งโดยตรง จนมันต้องคุกเข่าลงกระดิกตัวไปไหนไม่ได้ ช่างเป็นความแข็งแกร่งและทรงพลังเช่นใด และปราศจากผู้ต่อกร เพียงใด!

ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนรู้สึกหนาวสั่นภายในใจ ความปราศจากผู้ต่อกรของเม็งเจิ้นเทียนไซ่เป็นคำกล่าวที่ล่องลอยนาทีนี้ ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากไม่น้อยที่ได้พบพานนิธานยิ่งใหญ่มาด้วยถึงกับรู้สึกสิ้นหวัง หากมีเม็งเจิ้นเทียนอยู่ พวกเขาไม่มีวันได้โง่หัวขึ้นมา

“ราชันเซียนในยุคนี้ จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเขา!” ไม่ว่าจะ เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ หรือรุ่นอาวุโสต่างพูดเป็นเสียงเดียวออกมาเมื่อได้เห็นภาพเมื่อครู่นี้ด้วยตาของตนเอง

แม้ว่าบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ต่างก็ได้แสดงผลงานออกมาได้ไม่เลวนักในทะเลกระดูก เจกเช่นพวกอ่องเทพลมบาดาล และราชาสุรียา โดยเฉพาะมีผู้ได้ข่าวว่าราชาสุรียานั้นได้พลังแก่นสุรียันที่เป็นหนึ่งไม่มีสองมาครอบครอง

แต่ เมื่อมีเม็งเจิ้นเทียนอยู่ พวกเขา รู้สึกสลดและอับแสงเกือบจะไม่มีใครให้ความสนใจต่อพวกเขาอีกแล้ว

มีการรำลือกันว่าในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ นั้น โอรสสวรรค์ปกสมุทรก็ได้มาถึงทะเลกระดูกเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่ทว่า ไม่มีใครได้เห็นเขากับตาตนเอง จึงเป็นการคาดเดาเท่านั้น

โอรสสวรรค์ปกสมุทรมีที่ท่าที่ลี้ลับมาโดยตลอด บวกกับวิชาที่เขาฝึกคือกายมายา จึงไปมาไร้ร่องรอยอยู่เสมอ ทำให้ผู้คนไม่สามารถรู้ถึงความเคลื่อนไหวที่แท้จริงของเขา